2016 ULUSLARARASI MAN BOOKER ÖDÜLÜ

VEJETARYEN

HAN KANG

APRIL

Yayın No: 168

1. Baskı: Ocak, 2017
2. Baskı: Ocak, 2017

ISBN: 978-605-5162-78-8

Yayın Yönetmeni
K. Egemen İPEK

Türkçesi
Göksel TÜRKÖZÜ

Editör
Cem TUNÇER

Son Okuma
Adalet ÇAVDAR

İllüstrasyon
Mi Kyung Choi

Kapak Tasarım
TERAPİ

İç Tasarım
Adem ŞENEL

Baskı
Ayrıntı Basımevi
Sertifika No: 13987

Yayın
A.P.R.I.L Yayıncılık
Tarık Zafer Tunaya Sokak
21/3 Gümüşsuyu-Beyoğlu-İSTANBUL
Tel: (00 90) 212 252 94 38
Faks: (00 90) 212 252 94 39
www.aprilyayincilik.com
bilgi@aprilyayincilik.com

This book is published with the support of the Literature Translation Institute of Korea (LTI Korea).

Copyright © by Han Kang

Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası Hükümleri gereğince alıntı yapılamaz, fotokopi yöntemiyle çoğaltılamaz, resim, şekil, şema, grafik vb yayınevinin izni olmadan kopya edilemez.

HAN KANG Gwangju'da doğdu ve on yaşında Seul'e taşındı. Yonsei Üniversitesi'nde Kore Edebiyatı eğitimi gördü. Yi Sang Literary Prize, Today's Young Artist Award, Korean Literature Novel Award sahibi yazarın *Baby Buddha* ve *Vejetaryen* kitapları sinemaya da aktarıldı. Deborah Smith tarafından İngilizceye çevrilen *Vejetaryen*, Uluslararası Man Booker Ödülü'ne layık görüldü; *New York Times Book Review, Entertainment Weekly, Publishers Weekly, Time, Huffington Post, Buzzfeed, Bookpage* gibi gazete, dergi ve platformlar tarafından yılın en iyi kitapları arasında gösterildi. Kang, Seoul Institute of the Arts'ta yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir.

GÖKSEL TÜRKÖZÜ 1972 yılında Ankara'da doğdu. Ankara Üniversitesi Kore Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun olduktan sonra Kore Hükümetinin yüksek lisans bursunu alarak Kore'ye gitti. 2006 yılında Erciyes Üniversitesi'ne yardımcı doçent olarak geçiş yaptı. Yonsei Üniversitesi tarafından düzenlenen "6. Yabancılar Arası Korece Şiir ve Kompozisyon Yarışması"nda şiir dalında büyük ödül kazandı. Kore Hükümeti tarafından Kore dilinin gelişimi ve tanıtımına katkıda bulunanlara verilen Kore Devlet Başkanı Nişanını aldı. Halen Erciyes Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri ve Edebiyatları Bölüm Başkanlığı görevini yürütmektedir. Kore dili eğitmenliği, araştırmacılığın yanı sıra edebiyat çevirileri de yapmaktadır.

VEJETARYEN

Karım vejetaryen oluncaya dek onun özel bir insan olduğunu hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, ilk gördüğümde bana hiç de çekici gelmemişti. Orta boyu, ne uzun ne kısa saçları, ölü hücrelerle dolu soluk cildi, çıkık elmacık kemikleri, modern görünmekten korkuyormuşçasına sade kıyafetleri bilmem gereken her şeyi özetliyordu. Gördüğüm en sade siyah ayakkabılarla beklemekte olduğum masaya doğru yaklaşmıştı, ne hızlı ne yavaş, ne güçlü ne mecalsiz adımlarla.

Onunla evlenmem, özel bir cazibesinin olmamasının yanı sıra belli bir eksikliğinin de görünmemesinden ötürüydü. Herhangi bir canlılık, cazibe ya da zarafet göremediğim karımın pasif karakteri her hâlükârda bana uyuyordu. Kalbini çalmak için fazla bilgiliymişim gibi davranmama gerek yoktu, randevu saatine geç kalacağım diye telaş yapmam gerekmiyordu ya da acaba beni moda dergilerinde yakışıklı erkeklerle kıyaslıyor mu diye endişelenmiyordum. Otuzuma yaklaşınca ortaya çıkan göbeğim, çabalasam da kaslı hale getiremediğim ince bacak ve kollarım, kimsenin bilmediği aşağılık kompleksime sebep küçük cinsel organım bile onun kafasına takmadığı şeylerdi.

Hayatta her daim orta yola yatkın olmuşumdur. Küçükken, kendi yaşıtlarımdan ziyade benden iki üç yaş küçük veletlerle dolaşarak onlara liderlik etmiş, büyüyünce ihtiyaçlarıma uygun bir burs alabileceğim üniversiteye başvurmuştum. Sonunda, çok da mükemmel olmayan yeteneklerimi değerli gören küçük bir firmada, öne çıkamayacak kadar az ama düzenli maaş alabilmekle yetinmiştim. Bu yüzden, dünyadaki en sıradan kadın olarak gördüğüm kadınla evlenmem doğaldı. Güzel, zeki, çarpıcı şekilde şehvetli, ya da zengin bir ailenin kızı gibi kadınlar, baştan beri benim için sadece rahatsızlık verici varlıklardı.

Beklentilerime uyan karım, sıradan bir eş olma görevini sorunsuzca yerine getirdi. Her sabah saat altıda kalkıp pilav, çorba ve bir parça balık pişirip sofrayı kurar, bekârlıktan beri yaptığı kısmi zamanlı işle az da olsa aile

bütçesine yardımcı olurdu. Bir yıl boyunca gittiği bilgisayar grafik kursunda eğitmen yardımcısı olarak çalışmıştı ve çizgi romanlarda konuşma balonlarına metin yerleştirme gibi taşeron işleri evde hallederdi.

Karım çok konuşan biri değildi. Benden nadiren bir şey isterdi, eve geç gelmelerimi kavgaya dönüştürmezdi. Tatil günlerimiz rast geldiğinde dahi dışarı çıkmayı önermezdi. Öğleden sonraları, elimde uzaktan kumandayla tembellik yaptığım zamanlarda odasına kapanırdı. Herhalde kitap okurdu; karımın hobi denilecek tek uğraşı kitap okumaktı ve bu kitapların çoğu kapağını bile açmak istemeyeceğim, sıkıcı görünen şeylerdi. Sadece yemek saatinde, kapısını açıp odasından çıkararak sessizce yemek hazırlardı. Doğrusu, böyle bir kadınla yaşamanın ufuk açıcı olmasına imkân yoktu. Öte yandan, günde birkaç defa iş arkadaşı ya da diğer arkadaşlarını telefonla arayan, düzenli aralıklarla dırdır edip gürültülü karı koca kavgalarına sebep olan kadınlar bana yorucu geldiğinden, karımın bu haline şükrediyordum.

Karımın herkesten farklı, dikkat çekici tek bir özelliği varsa, o da sutyen takmayı sevmemesiydi. Kısa ve durgun geçen flört döneminde, bir keresinde tesadüfen elimi sırtına dokundurmuş ve kazağının altında sutyen askısının olmadığını anlayıp biraz heyecanlanmıştım. Acaba bana bir mesaj mı vermek istiyor diye bir iki dakika daha dikkatli bakmış, hareketlerini gözlemlemiştim. Gözlemin sonucu, kesinlikle ne bir mesaj verdiği ne de bir sinyal gönderdiğiydi. Peki neydi, tembellik ya da duyarsızlık mı? Anlayamıyordum. Hayır, sutyensiz gezmeye uygun, biçimli göğüsleri olduğundan da değil. Dolgulu bir sutyen takmasını tercih ederdim, en azından arkadaşlarımla tanıştırmaya yüzüm olurdu.

Evlendikten sonra karım evde asla sutyen takmadı. Yazın kısa süreliğine dışarı çıkarken, yuvarlak meme uçları belli olmasın diye onu takmaya ikna ettiğimde bile, evden çıktıktan hemen sonra kopçasını açıyordu. Üzerine açık renkte, ince ya da dar bir şeyler giydiğinde açık kopça gayet bariz göründüğü halde hiç umursamazdı. Paylamaya çalıştığımda, sutyen takmak yerine kavurucu sıcaklarda bile üzerine bir yelek geçirmeye başladı. Bahanesi ise daraldığı, sutyen göğsünü sıktığı için dayanamadığıydı. Hayatımda hiç sutyen takmadığım için ne kadar bunaltıcı olduğunu bilmemin imkânı yoktu tabii. Yine de, karım dışında çokça kadının sutyene karşı bir tavrı olmadığını biliyordum ve karımın aşırı hassaslığıyla ilgili şüphe duymaya başlamıştım.

Bunun dışında her şey pürüzsüzdü. Bu yıl evliliğimizin beşinci yılına girdik ama baştan beri deliler gibi âşık olmadığımızdan, evliliği bir çileye dönüştüren o yorgunluk, sıkıcılık evresine düşmedik. Geçen yılın

sonbaharında bu evi alıp taşınıncaya kadar çocuk yapmayı ertelediğimizden, evin içinde "ba-ba" diye seslenen bir çocuğun sesini yavaştan duyma zamanı gelmedi mi diye düşünmeye başlamıştım.

Geçtiğimiz şubat ayında bir gece yarısı, karımı geceliğiyle mutfakta dikilirken buluncaya dek, hayatımızın böyle korkunç şekilde değişebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Öyle dikilip ne yapıyorsun?"

Banyonun ışığını açacakken durup sordum. Saat gece dört civarıydı. Toplantı yemeğinde içtiğim yarım şişe soju yüzünden hem sıkışma hem de susama hissiyle uyanmıştım.

"Hı? Ne mi yapıyorum?"

Buz gibi soğuğu iliklerimde hissederek karımın olduğu tarafa baktım. Karım kıpırdamadan dikilmiş buzdolabına bakıyordu. Onu öyle görünce uykum kaçmış, üşümemse geçmişti. Karanlıkla bütünleşmiş yan profilindeki ifadeyi tam seçemiyordum ama bir şeyler dehşet vericiydi. Gür ve boyasız siyah saçları dağınık, kabarıktı. Ayak bileklerine kadar uzun beyaz geceliğinin etekleri her zaman olduğu gibi biraz kıvrılmıştı.

Yatak odasına nazaran mutfak oldukça soğuktu. Çok çabuk üşüyen karım, normalde alelacele üzerine bir hırka geçirmiş, ayaklarına da tüylü terliklerini giymiş olurdu; ne kadar zamandır orada öylece duyuyordu ki? Çıplak ayakla, ilkbahar ve sonbaharda giydiği ince geceliğiyle hiçbir şey duymuyormuşçasına dimdik duruyor, sanki buzdolabının orada, benim göremediğim birine ya da bir hayalete bakıyordu.

Neydi bu? Hep duyduğum uyurgezerlik mi?

Taş bir heykel gibi kımıldamadan duran karıma yaklaştım.

"Ne oldu? Ne bu şimdi?"

Elimi karımın omzuna koyduğumda hiçbir tepki vermemesi şaşırttı. Kendini kaybettiğinden değil; benim yatak odasından çıkışımın, sorumun, kendine yaklaştığımın, yani tüm bunların bilincindeydi. Yalnızca umursamamıştı. Gece yayınlanan dizilere bazen kendini kaptırıp eve girişimi duyduğu halde umursamadığı gibi. Ancak gece yarısı saat dörtte, karanlık mutfakta, dört yüz litrelik buzdolabının beyaz kapısının önünde öylesine dalacak ne olabilirdi ki?

"Canım!"

Karımın karanlıkta görünen yüzüne yandan baktım. Parlak ama soğuk gözlerini, dudaklarını sertçe ısırırkenki bu halini ilk kez görmüştüm.

“… Bir rüya gördüm.”

Sesi sertti.

“Rüya mı? Tanrı aşkına ne diyorsun sen? Saatin kaç olduğunun farkında mısın?”

Bana doğru dönüp kapısı açık yatak odasına yavaş yavaş yürüdü. Eşikten geçince kolunu arkaya doğru uzatıp sessizce kapıyı kapadı. Tek başıma karanlık mutfakta kalakaldım ve onun beyaz siluetini yutan kapıya baktım.

Banyonun ışığını açıp girdim. Sıfırın altındaki soğuk, günlerdir devam ediyordu. Birkaç saat önce duş aldığımdan plastik terlikler hâlâ soğuk ve ıslaktı. Küvetin üstündeki kararmış havalandırma girişinden, zemin ve duvarlardaki beyaz fayanslardan zemheri soğuğun ıssızlığı hissediliyordu.

Yatak odasına girdim, karımın büzülerek uzandığı tarafta hiçbir ses yoktu. Sanki odada tek başınaydım. Tabii bu benim kuruntumdu. Sessizce durup kulak verince hafif nefesini duyabildim. Yine de bu uyuyan birinin nefes alıp verişine benzemiyordu. Elimi uzatsaydım onun sıcak tenine dokunabilirdim. Ancak nedense dokunmak istemedim. Onunla konuşmak bile içimden gelmemişti.

Örtünün altında gözlerim açık ve gerçeklikten henüz uzakken, beyaz perdeden sızarak odayı dolduran kış güneşinin ışıltısına boş boş baktım. Kafamı hafifçe kaldırıp duvar saatini görür görmez hızla fırlayıp kapıyı tekmeleyerek çıktım. Karım mutfaktaki buzdolabının önündeydi.

“Delirdin mi? Neden uyandırmadın? Saate bak ka–”

Yumuşak bir şeye basınca cümlemi yarıda kestim. Gözlerime inanamıyordum.

Saçı başı dağılmış bir halde, üstünde geceliğiyle çömelmiş oturuyordu. Karım tam ortadaydı ve beyaz siyah çöp poşetleriyle plastik buzdolabı poşetleri adım atılamayacak şekilde mutfağa yayılmıştı. Şabı şabı yemeği için hazırlanmış dana eti ve samgyobsal için ince ince kesilmiş domuz eti, iki çift büyük dana paçası, hijyenik poşetlerdeki kalamarlar, köydeki kayınvalidenin bir süre önce gönderdiği temizlenmiş yılan balığı, sarı çamaşır ipleriyle bağlanmış kuru sarıağız balıkları, paketi daha hiç açılmamış dondurulmuş Kore mantısıyla içinde ne olduğunu anlayamadığım daha bir sürü poşet ve ıvır zıvır. Hışırtı sesleri eşliğinde karım büyük çöp torbasına tüm bunları tek tek atmaktaydı.

“Ne yapıyorsun sen şimdi!”

Sonunda kendimi kaybedip avazım çıktığı kadar bağırdım.

Varlığımı dün geceki gibi görmezden gelerek et parçalarını çöp torbasına koymaya devam etti. Dana ve domuz eti, parçalara ayrılmış tavuk, en az iki yüz bin wonluk o güzelim yılan balıkları.

"Sen kendinde misin? Bunları neden atıyorsun?"

Poşetlerin üzerinden hızla geçerek karımın bileğini kavradım. Tahmin ettiğimden daha güçlüydü ve ancak kendimi zorlayınca plastik poşeti bıraktırabildim. Kızaran sağ bileğini sol eliyle ovuşturarak her zamanki sakin tonla konuştu.

"Bir rüya gördüm."

Yine aynı hikâye… Yüz ifadesinde değişiklik olmadan gözlerime baktı. Tam o sırada telefonum çaldı.

"Kahretsin!"

Dün gece salondaki kanepeye fırlatıp attığım paltomu yoklamaya başladım. Son baktığım cepten zırıldayan telefonu çıkarıp kapağını kaldırdım.

"Özür dilerim. Ailevi acil bir iş çıktığı için… Gerçekten çok özür dilerim. En kısa zamanda orada olacağım. Yok hayır… Hemen gelebilirim. Biraz… Hayır değil. Öyle yapmayın lütfen. Biraz daha bekleyin. Gerçekten özür dilerim. Evet, söyleyecek sözüm yok…"

Telefonun kapağını kapatıp hızla banyoya koştum. Aceleyle tıraş olurken iki yerden yüzümü kestim.

"Ütülediğin bir gömlek de mi yok!"

Cevap yoktu. Küfürler savurarak banyonun önündeki kirli çamaşır sepetinden dün attığım gömleği buldum. Şükür ki çok buruşmamıştı. Kravatı atkı gibi boynuma atıp çorap giyerken, ajandamla cüzdanımı alırken bile karım mutfaktan çıkmadı. Beş yıllık evliliğimiz boyunca ilk kez karımın yardımı ve uğurlaması olmadan işe gitmek zorunda kalmıştım.

"Delirmiş bu. Tamamen üşütmüş!"

Bir süre önce aldığım ve hâlâ ayağımı sıkan kösele ayakkabıları ayağıma geçirdim. Kapıyı çarparak çıktım, asansörün en üst katta olduğunu görünce üç katı merdivenlerden koşa koşa indim. Tam hareket etmek üzere olan metroya atladığım an karanlık pencereden yansıyan yüzümü gördüm. Saçlarımı toparlayıp kravatımı bağladım, gömleğin buruşuk kısımlarını elimle düzelttim. Karımın tüyler ürpertici sakin suratı, sert sesi aklıma o an geldi.

"Bir rüya gördüm," demişti, tam iki kez. Pencerenin ardındaki karanlık tünelde karımın yüzü belirdi; onun yüzüydü fakat ilk kez gördüğüm biri gibi yabancıydı. Müşteriye söyleyeceğim bahanelerle bugün tanıtımını yapacağım plan tasarımını otuz dakika içinde toparlamam gerektiğinden karımın tuhaf

hareketleri hakkında daha fazla düşünmeye zamanım yoktu. Yalnızca, "Ne olursa olsun bugün eve erken dönmem gerekecek," diye kendi kendime tekrarladım, her ne kadar başka bir bölüme geçtiğim birkaç aydan beri tek bir akşam bile gece yarısından önce işten çıkamamışsam da.

Karanlık bir orman. Kimsecikler yok. Sivri yapraklı ağaçların arasından geçeyim derken yüzümü, kollarımı yaralıyorum. Burayı hatırlıyor gibiyim ama şimdi yolumu kaybettim. Korkuyorum. Üşüyorum. Donmuş bir vadiden geçip ahır benzeri beyaz bir yapı görüyorum. Kapı niyetine girişe asılmış saz hasırı kaldırıyorum. İşte, içerideyim. Yüzlerce, büyük ve kıpkırmızı et parçası upuzun bambu çubuklara asılı. Bazılarından kırmızı kan yere damlamakta hâlâ. Bitmek bilmeyen et parçalarını geçiyorum ama karşı tarafta bir çıkış yok. Üzerimdeki beyaz elbise tamamen kanla ıslanıyor.

Oradan nasıl çıkabildiğimi bilmiyorum. Vadiden geçip koşuyorum, koşuyorum. Aniden orman aydınlanıyor ve bahar güneşiyle ağaçların yeşili canlanıyor. Her taraf küçük çocuk dolu, lezzetli kokular geliyor. Çokça aile piknik yapmakta. Gördüğüm manzara cümlelerle anlatılamayacak kadar ihtişamlı. Dere şırıl şırıl akıyor, kıyısında yere hasır serip oturmuş insanlar, gimbab yiyen insanlar. Diğer yanda mangalda etler pişiriliyor, şarkı sesleri, neşeli kahkahalar kulakları çınlatıyor.

Ama korkuyorum. Elbisem hâlâ kanlı. Kimse beni göremiyorken bir ağacın arkasına büzülüp saklanıyorum. Ellerime kan bulaşmış. Ağzıma kan bulaşmış. O ahırda… yere düşen bir et parçasını yemiştim çünkü. Yumuşak çiğ eti diş etlerimde ve damağımda gezdirip kanı emmiştim. Ahırın zeminindeki kan birikintisine yansıyan gözlerim ışıldamıştı.

Bu kadar canlı olamaz. Dişlerimle çiğnediğim çiğ etin hissettirdikleri. Yüzüm, gözlerimdeki ışıltı. Yüzüm kesin benim yüzümdü ama ilk kez gördüğüm bir yüz gibiydi. Yok, hayır, tam tersi, defalarca gördüğüm bir yüz gibiydi ama benim yüzüm değildi. Açıklamak imkânsız. Hem aşina hem yabancı… o capcanlı ve tuhaf, korkunç tuhaf duyguyu.

Karımın akşam yemeği diye hazırladığı sofrada marul yapraklarıyla mayalı soyadan yapılan döncanğ sosu, ne dana eti ne bir midye koyarak pişirilmiş yosun çorbası miyogguk ve acılı turşu gimçiden başka şey yoktu.

"Bu ne şimdi! O saçma sapan rüyan yüzünden evdeki tüm etleri, o pahalı şeyleri attın mı yani?"

Sofradan kalkıp derin dondurucuyu açtım. Bomboştu. Yalnızca karışık

tahıl unuyla kırmızı toz biber, dondurulmuş turfanda biber ve bir poşet öğütülmüş sarımsak vardı.

"Bari sahanda bir yumurta yap. Bugün gerçekten yorgunum. Öğlen bile doğru düzgün yiyemedim."

"Yumurtaları da attım."

"Ne?"

"Sütü de bıraktım."

"İnanılır gibi değil. *Ben* de mi et yemeyeyim yani?"

"Buzdolabına artık öyle şeyler koyamam. Dayanmam mümkün değil."

Tanrı aşkına nasıl bu kadar benmerkezci olabilir? Karımın suratına dik dik baktım. Bakışları yere dönüktü, yüz ifadesi her zamankinden daha soğuk görünüyordu. Beklenmedik bir durumdu bu. Bu denli bencil ve kendi kafasına göre takılan bir yönü olduğuna inanamıyordum. Demek böyle anormal bir kadındı!

"Yani, artık bu evde et yiyemeyeceğimi mi söylemek istiyorsun?

"Nasıl olsa genelde sadece kahvaltı yapıyorsun evde. Öğlen ve akşam yemeklerinde sık sık et yiyeceksindir… Sabah kahvaltısında et yemiyorsun diye de ölmezsin."

Karım, sanki kendi tercihi makul ve mantıklıymışçasına sakin sakin cevap verdi.

"İyi güzel, hadi ben neyse, peki ya sen? Sen artık et yemeyecek misin?"

Karım başını salladı.

"Öyle mi? Ne zamana kadar?"

"Daima."

Nutkum tutulmuştu. Son günlerde vejetaryenlik furyasının yaygın olduğunu görüp duyuyordum. Sağlıklı, uzun yaşamak düşüncesiyle, alerji gibi şeylerden kurtulmak yahut çevreyi korumak için insanlar vejetaryen oluyor. Elbette Budist tapınağındaki keşişler hayvanlara zarar vermemeyi amaçlar ve hayatlarını bunun üstüne kurar, ancak ergenlik dönemindeki kızlar bile bu kadarını yapmıyor. Kilo verme, hastalıktan kurtulma, kötü bir ruh tarafından esir alınma, uykunun hazımsızlıkla bölünmesi gibi sebeplerden yeme alışkanlığı değiştirilebilir de bir kâbus görüp et yemeyi bırakmak anlaşılmaz. Kocanın düşüncelerini yok sayan şu inatçılık da öyle.

Karım ta en başından etten iğrenen biri olsaydı nispeten anlayabilirdim ama bekâr günlerimizden beri iştahı yerindeydi ve bu özellikle hoşuma gitmişti. Izgaranın üzerindeki pirzolaları alışkın el becerisiyle ters çevirmesi, bir elinde et maşası diğer elinde büyük bir makasla etleri kıtır kıtır keserkenki

rahatlığı ustaca ve takdire şayandı. Evlendikten sonra pazar günleri yaptığı yemekler de epey iyi olurdu. Öğütülmüş zencefil aromalı ve tatlımsı şuruba yatırılıp bekletilerek kızartılan domuz eti döneri, şabı şabı yemeğinde kullanılan dana etini karabiber, bambu tuzu, susam yağıyla soslayıp pirinç ununa buladıktan sonra ızgarada pişirdiği, bir pirinç lokumu ya da krep tadındaki özgün yemekleri. Dana kıymasıyla birlikte suda bekletilerek şişen pirinci susam yağında kavurduktan sonra üzerine fasulye filizleri koyarak yaptığı yemek Konğnamulbibimbab, patatesleri kalın kalın doğrayıp yaptığı acılı tavuk yemeği dagdoritanğ ne de güzel olurdu. Kaynaya kaynaya azalan acı suyun tavuk etine işlediği bu yemekten bir oturuşta en az üç tabak yerdim.

Lakin artık hazırladığı sofraları rüyalarımda bile göremeyeceğim. Karım yan oturduğu sandalyede, tatsız tuzsuz olduğu ilk bakışta bile belli olan yosun çorbasını içmekteydi. Pilavla döncanğ sosunu marula sarıp yanağını balon gibi şişirerek çiğnedi.

Bilmiyordum. Birden, bu kadının kim olduğunu bilmediğim düşüncesi zihnimde canlandı.

"Yemiyor musun?"

En az dört çocuk doğurup büyütmüş orta yaşlı bir kadın gibi ilgisiz bir sesle sordu. Benim dalgın dalgın ayakta durup öylece onu seyrettiğime aldırmadan, şapır şupur sesler çıkararak uzun süre gimçi çiğnedi.

Bahar gelmişti fakat karımda bir değişiklik yoktu. Her sabah ot yemek zorunda kaldım ama daha fazla şikâyet etmedim. Bir kişi tamamen değişince diğerinin ona ayak uydurmaktan başka çaresi kalmaz.

Karım günden güne zayıfladı, halihazırda dışa fırlamış elmacık kemikleri nahoş bir şekilde sivrildi. Makyaj yapmayınca cildi hastalıklı birininki gibi çökmüş görünüyordu. Et yemeyi bırakınca herkes onun gibi kilo verseydi kimse kilo vermeyi dert etmezdi. Biliyordum. Karımın zayıflaması sadece sebze yemesiyle ilgili değildi. O rüya yüzünden olmalıydı. Aslına bakarsanız, son zamanlarda hemen hemen hiç uyumaz olmuştu.

Karımı kimse çalışkan biri olarak tanımlamaz; eve geç geldiğimde onu çoğu zaman uyuyakalmış bulurdum. Şimdiyse, gece yarısı elimi yüzümü yıkayıp yatağa girdikten sonra bile karım yatak odasına gelmez oldu. Ne kitap okuyor, ne internette vakit geçiriyor, ne de sabaha kadar kablolu televizyon izliyordu. Karikatür baloncuklarına konuşma yerleştirmek bu kadar çok vakit alamazdı.

Ancak sabaha karşı beş gibi yatağa geliyor, yaklaşık bir saat kadar uyuyup

uyumadığı belli olmadan yatıyor, kısa bir inleme sesiyle uyanıyordu. Dağılmış saçları, bitkin suratı ve kızarık gözleriyle, yemeğinden bir kaşık bile almamış vaziyette, kahvaltı sofrasında beni beklerdi.

Yine de kafama takılan asıl konu artık benimle seks yapmak istememesiydi. Karım hep homurdanmadan bedenimin arzusuna cevap verir, kimi zaman önce davranıp el yordamıyla bedenime dokunduğu da olurdu. Ancak artık elim ne zaman omzuna dokunsa sessizce bedenini geri çekiyordu. Bir ara bunun sebebini sordum.

"Sorun ne?"

"Yorgunum."

"İşte bu yüzden et ye diyorum. Et yemediğin için gücün yok. Eskiden böyle değildin."

"Aslında…"

"Ne?"

"… koku yüzünden."

"Koku mu?"

"Et kokusu. Bedeninden et kokusu geliyor."

Kaba bir kahkaha patlattım.

"Demin duş aldığımı görmedin mi? Neremden koku geliyor ki?"

Cevabı gayet ciddiydi.

"Ter gözeneklerinin her birinden."

Bazen tekinsiz düşüncelere kapılırdım. Ya bu ilk belirtiler geçmezse? Ya bunlar o hep duyduğum paranoya, takıntı ya da nevrasteni gibi sorunların başlangıç dönemiyse?

Ancak kafasında bir sorun olduğuna inanmak zordu. Her zamanki gibi pek konuşmuyor ve evi gayet iyi çekip çeviriyordu. Hafta sonları birkaç çeşit sebzeyi baharatla yumuşatıyor, et yerine mantar koyarak patates nişastasından yapılan, çubuk makarnalı cabçe bile yapıyordu. Vejetaryenliğin moda olduğu göz önünde bulundurulduğunda tuhaf karşılanacak bir durum yoktu aslında. Tek mesele uyuyamamasıydı. Her zamankinden daha mahmur yüz ifadesiyle, sanki bir şeyler tarafından ezilmiş gibi göründüğü sabahlar neyi olduğunu sorduğumda, "Rüya gördüm," cevabını alıyordum. Rüyanın tabiatı hakkında pek malumat sahibi değildim. Karanlık ormandaki ahır, kan revan olmuş bir yüzle ilgili saçmalıkları bir kez daha duymak istemiyordum.

İçine giremediğim, bilmemin bir yolu bulunmayan, ayrıca bilmek de *istemediğim* bir rüya yüzünden ıstırap duyan karım sürekli zayıflıyor ve güçsüzleşiyordu. Bir dansçı gibi sıkı mı olacak derken sonunda bir hasta gibi

bir deri bir kemik kalmıştı. Aklıma kötü şeyler geldikçe küçük bir şehirde yaşayan ailesini düşündüm. Kereste dükkânı işleten kayınbabamla kayınvalidem, iyi kalpli kayınbiraderim, büyük baldızım ve eşi… Hepsi düzgün ve temiz insanlardı; karımın genlerinde en azından zihinsel bir sorun yoktu.

Karımın ailesini yoğun duman ve közlenmiş sarımsak kokusu duymadan düşünemezdim. Soju kadehleri elden ele dolaşır, etin yağı yanıp içine işlerken kadınlar mutfakta neşeyle sohbet ederdi. Tüm aile fertleri, özellikle de kayınpederim, çiğ balıktan hoşlanırdı. Kayınvalidem canlı balığı temizleyip ince ince kesmede usta, baldızım ve karımsa kocaman, köşeli bir kasap bıçağını sallayarak bir tavuğu güzelce parçalara ayırmaktan iyi anlayan, becerikli kadınlardı. Birkaç hamamböceğini yakalayıp avucunun içinde öldürebilen karımın yaşam gücü hoşuma giderdi. O benim, dünyadaki en sıradan kadınımdı.

Karımın durumu gerçekten şüpheli olsa bile, dile getirilen danışma ya da tedavi gibi şeyleri düşünmek istemiyordum. Onda bir sorun yok, hem böyle şeyler gerçek bir hastalık bile değil, diyordum kendime. Duygularını, düşüncelerini gözlemlemeyi reddediyordum. Hakikaten de tuhaf olaylara karşı hiç hoşgörüm yoktu.

Bu rüyayı görmeden bir önceki gün donmuş bir eti doğruyordum. Sen sinirlenerek acele etmemi söylüyordun.

"*Kahretsin, böyle oyalanacak mısın*?"

Biliyorsun değil mi, ne zaman acele ettirsen elim ayağıma dolaşır. Başka biriymiş gibi bocalarım ve işler alt üst olur. Çabuk, daha çabuk. Bıçağı tuttuğum elim hızlanıyor, ensem kızmaya başlıyor. Birden kesme tahtası öne doğru kayıyor ve parmağımı kesmemle yemek bıçağındaki bir dişin kırılması işte o anda oluyor.

İşaret parmağımı havaya kaldırınca kırmızı bir kan damlası hızla çiçek gibi açmaya başlıyor. Yuvarlak, daha da yuvarlak. Parmağımı ağzıma alınca içim rahatlıyor. Kırmızı renk ve o tat, beni tuhaf bir şekilde sakinleştiriyor sanki.

Sonrasında, ikinci kez yemekte olduğun bulgogiyi ağzında gevelerken, birden ağzındakini tükürdün. Parıldayan bir şeyi içinden çıkarıp bağırdın.

"*Bu ne ya," dedin. "Bu bıçağın dişi değil mi*!"

Küplere binmiş haline, asık suratına boş gözlerle bakıyordum.

"*Öylece yutsaydım ne yapacaktın! Az kalsın ölecektim*!"

Neden o zaman şaşırmadım acaba? Aksine daha da sakinleşmiştim. Sanki serin bir el alnımı okşamıştı. Beni saran her şey bir med cezir gibi

kayarmışçasına uzaklaştı. Yemek masası, sen, mutfaktaki bütün aletler. Sonsuz mekânda, yalnızca ben ve oturduğum sandalye kalmış gibiydi.

Ertesi gün şafak vaktiydi, ahırdaki kan birikintisini, ona yansıyan yüzü ilk görüşüm.

"Dudaklarının hali ne öyle? Makyaj yapmadın mı?"

Ayakkabılarımı çıkardım, üzerinde siyah paltosuyla kafası karışmış gibi duran karımı kolundan çekip yatak odasına götürdüm.

"Bu halde mi çıkacaktın şimdi?"

İkimizin görüntüsü makyaj aynasına yansıdı.

"Tekrar yap. Makyaj."

Karım sessizce elimden kurtuldu, pudra kutusunu açıp ponponu yüzünde gezdirdi. Pudra dalga dalga kabarınca yüzü tozlanmış bez bir bebeğe benzedi. Hep sürdüğü koyu mercan rengi ruju külrengi dudaklarına sürünce, sağlıksız solgunluğundan biraz kurtulmuş oldu. İçim rahatlamıştı.

"Geç kaldık. Acele et."

Önden gidip kapıyı açtım. Bir elim asansör düğmesinde, karımın lacivert spor ayakkabıları ayaklarına yavaşça geçirmesini sabırsızlıkla izledim. Paltoyla spor ayakkabı uyumsuzdu ama ne yapalım. Kösele ayakkabısı yoktu çünkü her tür deri eşyayı çöpe atmıştı.

Arabayı çalıştırır çalıştırmaz trafik radyosunu açtım. Patronun yer ayırttığı, şehir merkezindeki Kore lokantası civarındaki trafik durumunu kontrol etmek için kulak verdim ve emniyet kemerimi takarak el frenini indirdim. Karım paltosuyla uğraşıp durdu ve başarısız birkaç denemeden sonra emniyet kemerini takabildi.

"Bu akşam iyi geçmeli. Patron ilk defa birim şeflerini eşleriyle birlikte ağırladığı yemeğe beni de çağırdı. Bu demek oluyor ki benimle ilgili olumlu şeyler düşünüyor."

Ara sokaklardan geçip mümkün olduğunca hızlı gitmem sayesinde restorana ucu ucuna yetiştik. İlk bakışta bile elit görünen, geniş mi geniş bir otoparka sahip, iki katlı bir yerdi.

İlkbahar geldiği halde devam eden soğuklar şiddetini gösteriyordu. İnce baharlık paltosuyla otoparkın bir köşesinde durup akşam rüzgârına maruz kalan karım üşüyor gibiydi. Buraya gelirken arabada tek bir laf etmedi ama kendimi bir sorun olmadığına ikna ettim. Az konuşan kadın iyidir, hem kadınlardan sessiz olmaları beklenmez mi, diyerek içimi biraz rahatlattım.

Patron, finans müdürü ve yönetici müdür, eşleriyle gelmiş oturuyorlardı. Birim şefi de karısıyla hemen bizim arkamızdan içeri girdi. Gülümseyerek

selamlaştıktan sonra, karımla paltolarımızı çıkarıp askıya astık. Kaşlarını incecik alıp büyük yeşim taşlı bir kolye takan patronun karısı, bizlere halihazırda donatılmış masamıza kadar eşlik etti. Buraya sık sık geliyor olmalılardı ki çok rahat görünüyorlardı. Geleneksel ejderha deseniyle süslenmiş tavanı dikkatle inceleyip taştan yapılmış akvaryumdaki kırmızı balıklara göz ucuyla baktıktan sonra yerime oturdum. Karıma dönüp baktığım an göğüsleri gözüme çarptı.

Karım üzerini hafif sıkan siyah bir bluz giymişti ve iki memesinin ucu keskin hatlarla belli oluyordu. Şüphe yok ki sutyen takmamıştı. İnsanların bakışlarını kontrol etmek için kafamı çevirdiğimde yönetici müdürün karısıyla göz göze geldim. Umursamaz tavırda görünen kadının gözlerindeki merak, şaşkınlık, kibir dolu aşağılayıcı bakışları fark etmiştim.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Diğer kadınların sohbetine iştirak etmeden öylece boş gözlerle oturan karımı ve onu izleyen bakışları fark edip, o an yapılacak en doğru şeyin doğal davranmak olduğuna karar verdim.

"Burayı bulmakta zorlanmadınız, değil mi?" diye sordu patronun karısı.

"Hayır, birkaç kez önünden geçmiştim. Bahçesi güzel olduğundan gelmek istiyordum aslında."

"A, öyle mi? Bahçesi gerçekten iyi düzenlenmiş. Burayı bir de gündüz görmelisiniz. Pencereden çiçek bahçesi görünüyor da…"

Yemek servisi başlayınca, o zamana dek zoraki sürdürdüğüm çabanın gergin ipi kopuverdi.

Önümüze konan ilk tabak, ince ve uzun uzun kıyılmış maş fasulyesi jölesiyle mantar ve dana etinin harmanlandığı duru bir salata olan tangpyongçeydi. O âna kadar bir çift laf etmeden yerinde oturan karım, garson tabağına tangpyongçeden koyacakken ağzını açtı ve "Ben yemeyeceğim," dedi.

Çok alçak bir sesti ama herkesin dikkat kesilmesine yetmişti. Şaşkın bakışları üzerinde toplayan karım bu sefer sesini biraz yükselterek, "Ben et yemiyorum," dedi.

"Siz de şu *vejetaryenlerdensiniz* demek ha?" diye sordu patron alicenap bir tonda. "Yurtdışında bazen sıkı vejetaryenlerle karşılaşırım. Ülkemizde de artık yeni bir oluşum var gibi. Özellikle son zamanlarda medya etoburluğa sürekli saldırdığından… Uzun süre yaşamak için et yemeyi bırakmak gerektiğini düşünmek çok da anlaşılmayacak bir şey değil."

"Her ne kadar öyle olsa da hiç et yemeden yaşanabilir mi ki?" Patronun eşi yüzünde tebessümle sordu.

Karımın tabağı bembeyaz ve bomboş dururken garson diğer dokuz kişinin tabaklarını doldurup ortadan kayboldu. Konu doğal olarak vejetaryenliğe dönmüştü.

"Bir süre önce beş yüz bin yıl öncesine ait bir insan mumyası keşfedilmiş, duydunuz değil mi? Orada da avcılık izleri var olduğunu biliyor muydunuz? Etoburluk temel içgüdüdür, yani otoburluk insan doğasına ters. Normal değil."

"Son günlerde belli ideolojik sebeplerden ötürü vejetaryen olanlar da var. Ben de bünyemin ne durumda olduğunu araştırmak ve neleri yemekten kaçınmalıyım öğrenmek için birkaç kliniğe gittim ama hepsi farklı şeyler söylüyor. Özel bir diyet fikri beni rahatsız ediyor. Her şeyden çeşit çeşit yemek en iyisi diye düşünüyorum."

"Her şeyi yiyebilen insan sağlıklı değil midir? Hem fiziksel hem zihinsel yönden hiçbir yemeğin dokunmaması sağlıklı olmanın kanıtıdır bence." Deminden beri karımın göğüslerine dik dik bakan, yönetici müdürün karısıydı konuşan. Nihayet kadının fırlattığı oklar direkt karıma yönelmişti. "Sadece sebze yemenizin sebebi nedir? Tıbbi ya da dini bir sebep mi?"

"Hayır."

Karım ne kadar önemli bir ortamda bulunduğumuzun bilincinde değilmişçesine umursamaz ve sakin bir tavırla cevap vermişti. Aniden tüylerim diken diken oldu, devamında karımın ne söyleyeceğini tahmin ediyordum.

"Bir rüya gördüm."

Aceleyle karımın sözünü kestim.

"Karım uzun süredir mide rahatsızlığı çekiyor. Bu yüzden uyku bile uyuyamıyordu. Geleneksel Kore tıbbı uzmanı bir hekimin tavsiyesiyle et yemeyi bıraktıktan sonra iyileşmeye başladı."

İnsanlar ancak o zaman başlarını salladılar.

"Geçmiş olsun. Şimdiye kadar bir vejetaryenle hiç yemek yememiştim. Et yememi iğrenç bulacak biriyle yemek yemek ne kadar da korkunç olurdu. Sadece sebze yemek, her hâlükârda et yemekten nefret etmektir, öyle değil mi?"

"Düşünsene, kıpırdayan üç bacaklı bir yavru ahtapotu yemek çubuğuna sarıp yerken, ön masada oturan bir kadın sana hayvanmışsın gibi dik dik bakıyor. Bir vejetaryenle yemek böyle bir şey olurdu herhalde."

Masadaki herkes bir kahkaha patlattı. Onlarla birlikte gülerken her şeyin farkındaydım: Karım bizimle birlikte gülmüyordu, havada gezinen hiçbir

sohbete kulak vermeden insanların dudaklarında parıldayan tanğpyonğçenin yağını izliyordu ve bu bakışlardan herkes rahatsızdı.

Sonraki yemek sarımsaklı bir sosla yapılan tavuk yemeği Ganpunğgiydi ve sonrasındaysa çiğ ton balığı geldi. Herkes yemeğini yerken karım kılını bile kıpırdatmadı, küçük birer palamut gibi görünen meme uçları bluzunu zorlarken, orada toplananların dudak ve hareketlerini tek tek, her küçük detayı soğururmuşçasına izledi.

Gösterişli ve lezzetli on küsur çeşit yemek servis edilirken, karım sadece salata, gimçi ve tatlı kabak püresinden yedi. Pirinç topları öncesinde et suyuna yatırılıyor diye, eşsiz lezzetli pirinç toplu lapayı bile yemedi. Masadakiler karım hiç yokmuş gibi sohbeti sürdürmeye başladılar. Arada bana, belki de halime acıdıklarından bir şeyler soranlar vardı ama umursanmadığımı hissedebiliyordum.

Sonunda meyve servis edildiğinde karım birer dilim elma ve portakal yedi.

"Aç değil misiniz? Hemen hemen hiçbir şey yemediniz.

Patronun eşi, içten ve samimi bir tonda karıma kaygısını iletti ama karımdan o mahcup gülümseme gelmedi. Sıkılgan bile görünmeden, cevap vermeyip kadının alımlı yüzüne öylece baktı. Bu karşılık herkeste berbat bir his uyandırmıştı. Karım bu yemeğin ne kadar önemli olduğunun farkında mıydı? Bu orta yaşlı kadının kim olduğunu acaba biliyor muydu? O an, bir kez bile içine giremediğim karımın zihni, karanlık ve derin bir tuzak gibi geldi bana.

Bir çaresini bulmak, bir şekilde harekete geçmek gerekiyordu.

Her şeyin berbat olduğunu hissederek eve doğru giderken sadece düşündüm. Karım gayet umursamaz görünüyordu. Ne halt işlediğinin hiç farkında değilmiş gibiydi. Uyukluyor ya da yorgunmuşçasına, arabanın yan camına yüzünü çarpık şekilde dayamıştı sadece. Normalde kızmalı, bağırmalıydım. Kocanın şirketten kovulmasını mı istiyorsun? Tanrı aşkına ne yaptığını sanıyorsun sen?

Ancak tüm bunların anlamsız olacağını tahmin edebiliyordum. Ne öfke ne de bir ikna çabası karımı etkileyebilirdi. Bizzat bir şeyler yapabileceğim bir aşamada değildik.

Karım duş alıp geceliğini giymiş halde yatak odası yerine kendi odasına girince ben salonda dolanıp durdum, sonunda telefonu elime aldım. Uzak ve küçük şehirde yaşayan kayınvalidem telefonu açtı. Saat henüz erkendi ama kayınvalidemin sesi uykulu geliyordu.

“İyisiniz değil mi? Bu sıralar hiç haber yok sizden.”

“Kusura bakmayın. Epey yoğun olduğumdan arayamadım. Kayınpederin sağlığı nasıl?”

“Hep aynıyız işte. Senin işlerin nasıl gidiyor damat?”

Biraz tereddüt edip konuşmaya başladım.

“Ben iyiyim. Ancak bizim hanım…”

“Yonğhe mi? Bir şey mi oldu?”

Kayınvalidemin sesi endişe yüklüydü. Karım, kayınvalidemin ilgilenmiyor göründüğü ikinci kızıydı ama yine de analık yüreği bu olsa gerekti.

“Artık et yemiyor.”

“Ne dedin?”

“Hiç et yemiyor ve sadece sebze yiyerek yaşıyor. Birkaç ay oldu.”

“Sen neden bahsediyorsun, diyet falan yapmıyordur herhalde?”

“Ben de anlamıyorum. Engel olmaya çalışsam da beni dinlemiyor. Sayesinde ben de evde et yemeyeli çok oldu.”

Kayınvalidemin nutku tutulmuştu. Sessizliği fırsat bilip damardan girdim.

“O kadar zayıf ve güçsüzleşti ki anlatamam…”

“İnanamıyorum. Yonğhe yanındaysa bi verir misin telefona?”

“Şimdi uyumaya gitti. Yarın sabah aramasını söylerim.”

“Yok yok, boş ver. Sabah ben ararım. Neden böyle bir şey yapıyorsa… Ah, sana karşı da mahcup oldum.”

Telefonu kapattıktan sonra rehberi karıştırıp baldızın numarasını tuşladım. Dört yaşındaki yeğen “Alo,” diye bağırarak telefonu açtı.

“Annene ver bakalım.”

Karıma benzeyen, ancak gözleri daha büyük olduğundan daha güzel duran ve her şeyden öte, karımdan daha kadın olan baldızım hemen telefonu eline aldı.

“Efendim?”

Biraz genizden konuşan baldızla ne zaman telefonda görüşsem hafif cinsel bir gerginlik hissederim hep. Aynı üslupla karımın vejetaryenliğini söyleyip, az öncekine tıpatıp benzer hayret, özür ve tembih sözlerini dinledikten sonra ahizeyi yerine koydum. Son olarak kayınbiraderi arasam mı derken abartmış olurum diye vazgeçtim.

Tekrar rüya gördüm.

Birisi bir insan öldürmüştü ve başka biri bunu iz bırakmadan saklamıştı ama tam uyandığım sırada her şeyi unuttum. Öldüren mi *bendim yoksa öldürülen mi?*

Öldüren bensem ellerimle öldürdüğüm kimdi? Yoksa sen miydin? Çok yakın biriydi ama. Yoksa sen mi beni öldürmüştün… Öyleyse bu olayı saklayan kişi kimdi acaba? Kesinlikle sen ya da ben değildik. Bir kürekle. En azından bu kesin. Büyükçe bir küreği kafasına vurarak öldürdü. Ağır bir yankılanma. Metalle kafanın çarpıştığı anki haykırış… Karanlığın içinde yere kapaklanan gölge capcanlı.

Bu rüya ilk değil. Sayısız kez gördüğüm bir rüya. İnsanın sarhoş olduğunda eski sarhoşluklarını hatırlaması gibi ben de rüyamda eski rüyalarımı hatırlıyorum. Biri başka birini sayısız kez öldürdü. O bulanık, o yakalanmayan… ancak tüylerimi diken diken eden kati duyguları hatırlıyorum.

Anlayamıyorsun, değil mi? Eskiden beri, et doğrama tahtasında birilerinin bıçak savuruşunu görünce korkardım. O kişi ablam, hatta annem de olsa. Nedenini açıklayamam. Dayanılmaz bir nefret duygusuydu sadece. Bu nedenle aksine o kişilere sevgiyle yaklaşırdım. Bu demek değil ki dün rüyamda ölen ya da öldüren annem ya da ablamdı. Yalnızca buna benzer bir his, ürpertici, kirli, korkunç derecede zalimce bir histi bende kalan. Kendi ellerimle insan öldürme hissi, yahut birisi tarafından öldürülme hissi, yaşamamış olsam kesinlikle hissedemeyeceğim… Donuk, yavan, hayal kırıcı. Hafif soğumuş kan gibi ılık.

Ne yüzünden acaba? Her şey bana yabancı geliyor. Sanki bir şeylerin arka tarafına geçmişim gibi. Kulpu olmayan bir kapının ardındaymışım gibi. Hayır, belki de baştan beri burada olan bir şeyi yeni fark etmiştim. Karanlık. Her şey karanlık içinde silinmiş halde.

Kayınvalidemle baldızımın ikna çabaları karımın yeme alışkanlığında herhangi bir değişikliğe neden olmamıştı. Oysaki ben tam tersi bir beklenti içindeydim. Hafta sonu kayınvalidem beni arayıp sordu.

"Yonğhe hâlâ et yemiyor mu?"

Telefonda konuşmayı hiç sevmeyen kayınpeder bile karımı arayarak bağırıp çağırdı. Ahizeyi aşan heyecanlı bağırışlarını ben bile duymuştum.

"Ne yaptığını sanıyorsun, hadi sen neyse de, en güzel çağında damat Conğ'a yaptığın ne oluyor?"

Karım, "Evet" ya da "Hayır" demeden sessizce ahizeyi kulağına dayamış dinliyordu.

"Neden cevap vermiyorsun? Beni dinliyor musun?"

Tencerede çorba kaynadığından ahizeyi konuşmadan masanın üzerine bırakıp mutfağa gitti. Geri dönmedi. Muhatapsız kaldığını fark etmeyen ve içler acısı bir halde bağırmaya devam eden kayınpeder için ahizeyi elime

aldım.

"Sizden özür dilerim."

"Yok, ben özür dilerim… Sana karşı yüzüm yok damat."

Bu kadar ataerkil bir kayınpederden bir özür cümlesi duymak, hem de beş yıldır ilk kez, beni şaşırtmıştı. Düşüncelilik taslayan sözler ona yakışmıyordu. Vietnam Savaşı'na katılıp üstün hizmet ödülü alması onun için en büyük gururdu ve sesi epey gür çıkardı; sesi kadar mert biriydi. "Ben Vietnam'da yedi Vietkong'u…" diye başlayan repertuvarını damadı olarak kaç kez dinlemiştim acaba? Karım böyle bir babadan on sekiz yaşına kadar dayak yediğini söylemişti.

"Zaten ben de önümüzdeki ay Seul'e gelecektim. O zaman karşıma alıp konuşurum."

Haziran, kayınvalidemin doğum gününün olduğu ay. Evleri uzak olduğundan şimdiye kadar tüm kardeşler hediye gönderip telefon ederek kayınvalidemin doğum gününü geçiştirirdi. Fakat tam da mayısın başında baldızım daha geniş bir eve taşındığı için, evi görmeye karı koca Seul'e geleceklermiş. Haziranın ikinci pazarında yapılacak toplantı, yılda bir kez yapılıp yapılmayan, karımın ailesinin en büyük buluşması sayılırdı. Kimse açık seçik dile getirmemişti ama ailesinin karımla ilgili sitemlerini o güne sakladığı kesin görünüyordu.

Karımın bunu önceden bilip bilmediği anlaşılmıyordu ama günlerini umursamaz geçiriyordu. Benimle aynı yatağı paylaşmaktan sürekli kaçınmasının dışında –hep kot pantolonla uyuyordu– dışarıdan bakıldığında hâlâ normal bir karı kocaydık. Eskisinden farklı olan sadece gün geçtikçe zayıflıyor oluşu ve şafak vakti çalar saati el yordamıyla kapayıp yerimden doğrulduğumda, onu gözlerini tavana dikmiş halde, fal taşı gibi açık bulmamdı. Şirketin düzenlediği akşam yemeğinden sonra insanlar bana bir müddet şüpheyle yaklaşmıştı ama benim yürüttüğüm bir proje önemli bir gelir getirdiği için her şey unutulmuş gibiydi.

Biraz tuhaf bir kadınla yaşıyor olsam da çok bir kötülüğü yok, diye ara sıra düşündüğüm oluyordu. Bir yabancı gibi, hayır hayır, yemek hazırlayan, evi temizleyen bir kız kardeş ya da en azından temizlikçi gibi bir varlık. Ancak kayınpederin dediği gibi, hem de en güzel çağımda, evlilik hayatını sürdüren bir erkek olarak uzun süre seksten uzak kalmak zor bir şeydi. İş yemeğinden dolayı eve geç geldiğim geceler sarhoşluğa verip karımın üzerine çullandığım da oldu. Direnen koluna bastırıp pantolonunu çıkarırken beklenmedik şekilde heyecanlanırdım. Şiddetle direnen karıma küfürler savurarak, üç denemeden

birinde içine girmeyi başarıyordum. Böyle zamanlar karım sanki savaşta zorla kaçırılmış bir seks kölesi gibi donuk bir suratla karanlıkta uzanıp tavanı izlerdi. İşim bittikten sonra hemen yana döner ve yorgana yüzünü gömerdi. Herhalde duş almak için banyoya gittiğim sırada temizlenirdi ve yatağa döndüğümde hiçbir şey olmamış gibi gözleri kapalı uzanıyor olurdu.

Her defasında beni esir alan şey hem acayip hem de tekinsiz bir önseziydi. Önsezi nedir bilmeyen, hiç önseziyle yaşamamış benim gibi duyarsız bir adam için yatak odasının karanlığı ve sükûneti son derece ürperticiydi. Ertesi sabah sofrada oturan karımın sımsıkı kapalı dudaklarına, hiçbir sözümü adamakıllı dinlemeyen kulaklarına ve yüzüne, nefretimi gizleyemeden baktım. Sanki hayatın bütün zorluklarını yaşamış gibi görünen, meşakkatler karşısında ezilmiş gibi duran yüz ifadesinden rahatsızlık duyuyor ve sevmiyordum.

Aile toplantısına üç gün kala akşam vaktiydi. O gün Seul'de erken gelen ağır sıcaklar yüzünden büyük binalar ya da mağazaların hepsinde klimalar çalışıyordu. Tüm gün ofiste klimaya maruz kaldığımdan soğuk havadan bitap düşmüş bir halde eve geldim. Kapıyı açıp karımın halini görür görmez hemen içeri girdim, kapıyı kapattım. Apartmanın koridorundan geçen biri görür diye korkmuştum. Karım, açık beyaz pantolonuyla, üstü çıplak bir vaziyette televizyon koyduğumuz vitrine yaslanmış, yerde patates soyuyordu. Bariz görünen köprücük kemiklerinin aşağısına doğru, aşırı zayıflıktan artık ufacık kalmış göğüsleri göze çarpıyordu.

"Neden üzerini çıkardın?"

Gülümseyebilmek için çaba göstererek sordum. Karım başını kaldırmadan patates soymaya devam ederek cevap verdi.

"Çünkü sıcak."

Bir başını kaldırsan… Sesimi çıkarmadan dişlerimi sıkarak içimden söylendim. İnsan başını kaldırıp bir tebessüm eder. Cevabının bir şaka olduğunu ima et bari. Ancak gülmedi. Akşam saat sekizdi, balkon kapısı açıktı ve binanın içi sıcak değildi. Serinlikten karımın omuzları susam taneleri gibi diken diken olmuştu. Patates kabukları gazete kâğıdına tepeleme yığılmıştı. Otuzdan fazla patates küçük bir tepecik oluşturmuştu.

"Bunlarla ne yapmayı düşünüyorsun?"

Umursamazlığımı abartarak sordum.

"Buharda pişirip yemeyi."

"Hepsini mi?"

"Hı-hım."

Kıkır kıkır gülerek onun da gülmesini bekledim. Ancak gülmüyordu.

Başını kaldırıp yüzüme bile bakmadan konuştu.

"Öylesine, büyük bir açlık hissettiğimden."

Rüyamda, tam kesilmediği için sallanan kafayı tutup son bıçak darbesini vurduğumda, kaygan surat kısmını avucumun içine aldığımda, bu haldeyken uyandığımda. Gerçek hayatta, yalpalayarak önümden geçen güvercini öldürmek istediğimde, uzun süre gözlemlediğim komşunun *kedisinin boğazını kesmek istediğimde, bacaklarım zangırdayıp soğuk terler döktüğümde, sanki başka biriymişim gibi hissettiğimde, başka biri içimden fışkırıp beni yuttuğunda, işte o zaman…*

Ağzımın suyu akıyor. Bir kasabın önünden geçerken ağzımı elimle kapatıyorum, dilimin dibinden yükselen, dudaklarımı ıslatan tükürük yüzünden, dudaklarımın arasından sızan ağzımın suyu yüzünden.

Uyuyabilsem. Bir saat de olsa bilinçsiz kalabilsem. Uyanıp sayısız kez çıplak ayakla dolandığım ev geceleri soğuk oluyor. Soğumuş pilav, soğumuş çorba gibi. Siyah pencerenin dışından hiçbir şey görülmüyor. Karanlık giriş kapısı bazen gıcırdama sesi çıkarıyor ancak kapıyı çalan malan yok. Yatağa dönüp yorganın altına elimi koyuyorum, yorganın altı, soğuk.

Artık beş dakikadan fazla uyuyamıyorum. Hafifçe bilincimi kaybedip uykuya dalsam ânında rüya başlıyor. Yok, aslında rüya da denemez. Üst üste geçmiş kısa sahneler. Vahşi bir hayvanın gözleri, kan görüntüsü, parçalanmış bir kafatası, ardından tekrar vahşi bir hayvanın gözleri. Sanki karnımdan yukarı doğru çıkarak dışarı fırlayan bir göz. Titreyerek gözlerimi açınca ellerimi kontrol ediyorum, tırnaklarımın hâlâ yumuşak olup olmadığını, dişlerimin hâlâ yerinde durup durmadığını.

İyi güneş alan güney cepheli bir apartmanın on yedinci katıydı. Öndeki bina manzarayı engellese de arka taraftan uzaklardaki dağın etekleri görülüyordu.

"Artık seninle ilgili endişelerimin hepsi mazide kaldı. Yerini sağlamlaştırdın demek ha?"

Kayınpeder eline kaşığı alıp böyle söyledi.

Daire, baldızın bekârlıktan beri işlettiği kozmetik dükkânından elde edilen gelirle satın alınmıştı. Hamileliğin son ayına girinceye kadar mağazayı üç kat genişletmiş, doğumdan sonra sadece geceleri kısa süreliğine uğrayarak dükkânı işletmişti. Bir süre önce yeğen üç yaşına girip kreşe gitmeye

başlayınca tüm gün dükkânda durmaya başladığını söylemişti.

Benden yaşça büyük kocasına imreniyordum. Güzel sanatlar fakültesinden mezun olduğu için sanatçıyım diye geçiniyordu ama evin bütçesine hiç katkısı yoktu. Miras kalan bir servetinin olduğu söylense de, onun da bir sınırı vardı. Baldızım kocasını kanatları altına aldığından, bacanak artık hayatı boyunca sanat yaparak rahatça yaşayabilecekti. Üstelik karımın eski hali gibi baldız da güzel yemek yapardı. Öğle yemeği diye hazırladığı sofrada bir tek kuş sütü eksikti ve sofrayı görür görmez ne kadar acıktığımı fark etmiştim. İdeal kiloda olan baldızın vücut hatları, kibar ve sakin konuşması, büyük, çekici gözlerini düşünürken, kaybettiğim ne kadar çok şey var kim bilir diyerek içten içe hayıflandım.

Karım, "Evin ne güzel" ya da "Bu kadar yemek hazırlayayım derken yorulmuşsundur" gibi nezaket cümleleri kurmamış, tek kelime etmeden sessizce gimçi ve pilav yemişti. Bunların dışında yiyebileceği bir şey yoktu. Hammaddesi yumurta olan mayonezi de yemediği için iştah kabartan salataya bile elini sürmemişti.

Karımın yüzü uzun uykusuzluktan ötürü oldukça solmuştu. Tanımayan biri görse onu ağır hasta zannederdi. Her zamanki gibi sutyen takmamıştı, beyaz bir tişört giymişti ve dikkatli bakıldığında açık kahverengi meme uçları bir leke gibi belli oluyordu. Antreden içeri girer girmez baldız karımı yatak odasına çağırıp kısa bir süre sonra çaresiz bir ifadeyle çıkmıştı. Baldızın suratından, bizimkinin sutyen takmamak için inat ettiği anlaşılıyordu.

"Bu sitede daire fiyatları ne kadardı?"

"Öyle mi? Dün bir emlak sitesine baktım da fiyatları çoktan elli milyon won artmış. Duyduğuma göre seneye metro inşaatı da bitiyormuş?"

"Enişte, ne kadar akıllıca davranmışsınız."

"Ben ne yaptım ki canım? Hepsini bizim hanım halletti."

Hem nezaket hem de sevgi dolu, ayrıca gerçeklik de içeren konuşmalar yapılırken çocuklar gürültü şamatayla birbirlerine vurarak, yanakları patlayacak derecede ağızlarını doldurarak yemek yediler.

"Bu kadar yemeği tek başınıza mı yaptınız?" diye sordum.

Baldız yarım ağızla güldü.

"Evvelsi günden beri birer çeşit yaptım işte. Şu istiridye salatasını da sırf Yonğhe seviyor diye özellikle pazardan alarak yaptım ama… elini bile sürmüyor."

Nefesimi tuttum. Nihayet başlıyordu.

"Bir dur bakalım! Bana bak, Yonğhe, seninle düzgün bir şekilde

konuştum…" diye bağırdı kayınpederim. Hemen ardından baldız kurnazca karımı azarladı.

"Hakikaten, sen ne yapmaya çalışıyorsun? İnsan için gerekli besinler yok mu? Sırf sebze yiyeceksen bile doğru düzgün bir diyet hazırla. Yüzünün hali ne öyle?"

Kayınbiraderin eşi de lafa girerek baldızı destekledi.

"Görünce başka biri sandım. Vejetaryen olduğunu duydum ama bu şekilde bedenini yorarak sırf sebze yediğini tahmin bile etmemiştim canım."

"Şu andan itibaren vejetaryenlik miymiş neymiş hemen bitiriyorsun. Bunu, bunu, bunu hepsini ye hemen. Yokluk içinde de değilsin, ne bu hal yahu?" Kayınvalide dana kavurma, domuz etiyle yapılan hem tatlı hem ekşi tanğsuyuk, buğulanmış tavuk, ahtapotlu erişte tabaklarını eline alıp karımın önüne koyarak konuştu.

"Ne duruyorsun. Çabuk ye şunlardan." Kayınpeder tren bacasından çıkan sese benzeyen sesiyle ısrar etti.

"Yonğhe, hadi ye. Yersen gücün yerine gelir. İnsan yaşadığı sürece güçlü olmalı. Tapınakta yaşayan Budist keşişler inzivaya çekilip tek başlarına yaşadıkları için hayatta kalabiliyor." Baldız usulca uyarıda bulundu. Gözlerini fal taşı gibi açmış çocuklar karımı izliyordu. Karımsa bu da neyin nesi dercesine, anlam veremiyormuş gibi sersemlemiş bakışlarla aile fertlerinin yüzlerine baktı.

Gergin bir sessizlik oldu. Kara bir gölge düşmüş kayınpederin yüzünü, bir zamanlar çok güzeldi lafına inanılamayacak derecede buruş buruş olan kayınvalidenin yüzünü ve gözlerinde birikmiş kaygıyı, baldızın tasadan yukarı kalkan kaşlarını, bacanağın ilgisiz tavrını, kayınbiraderle eşinin hareketsiz olsa da uygun karşılamadıkları anlaşılan yüz ifadelerini sırayla seyrettim. Karımın birkaç kelime de olsa bir şeyler söylemesini bekledim. Ancak o, tüm bu yüzlerin fırlattığı sözsüz mesaja, elindeki yemek çubuklarını masaya bırakarak cevap vermekle yetindi.

Küçük bir karmaşa yaşandı. Kayınvalide bu sefer çubukla tanğsuyuktan bir parça alıp karımın ağzına doğru iterek konuştu.

"Hadi, çabuk 'a' de bakayım."

Karım ağzını kapatmış halde, biraz önceki anlam veremeyen gözlerle annesine baktı.

"Çabuk ağzını aç. Bunu sevmiyor musun? O zaman bu?"

Kayınvalide bu sefer dana kavurmadan aldı. Karımın ağzı hâlâ sımsıkı kapalıydı ve kayınvalide elindekini bırakıp bu sefer istiridye salatasından aldı.

“Sen bunu küçüklüğünden beri seversin. Hatta bir keresinde hayatın boyunca istiridye yemek istediğini söylemiştin…”

“Evet, ben de hatırlıyorum. Bu yüzden nerede istiridye görsem Yonğhe aklıma gelir.”

Baldız karımın istiridye salatasından yemiyor oluşunun her şeyden daha büyük bir sorun olduğunu düşünüyormuş gibi kayınvalideyi destekledi. Ucunda istiridye olan çubuklar ağzına doğru iyice yaklaşınca karım kendini bir hışımla geriye attı.

“Çabuk ye. Kolum ağrıdı.”

Gerçekten de kayınvalidenin kolu titriyordu. Nihayet karım yerinden kalktı.

“Yemeyeceğim.”

Karımın ağzından ilk kez net bir cümle çıkmıştı.

“Ne!”

Bağıranlar benzer şekilde asabi olan kayınpederle kayınbiraderdi. Kayınbiraderin karısı hızla kocasının kolunu tuttu.

“Şu halini görmek yüreğimi yakıyor. Babanın sözünü nasıl dinlemezsin? Ye diyorsam ye!” diye bağırdı kayınpederim.

Karımın, “Özür dilerim baba, ama onu yiyemem,” cevabını vereceğini sanmıştım. Fakat hiç de mahcup olmamış bir tavırla sakince konuştu.

“Ben et yemiyorum.”

Hayal kırıklığı yaşayan kayınvalidemin elindeki yemek çubukları geri çekildi. Kadının yaşlı yüzü ağlayacakmışçasına gerildi. Her an patlayacak bir sessizlik meydana geldi. Kayınpeder çubukları eline aldı. Bir parça tanğsuyuk alıp masanın etrafında dolanarak karımın önünde korkuluk gibi dikildi.

Ömür boyu çalışmaktan dolayı sağlam bir vücuda sahip, ancak ister istemez beli bükülmüş kayınpeder, arkasını dönüp elindeki yiyeceği karımın yüzüne doğru uzattı.

“Ye şunu. Babanın sözünü dinle ve ye. Bunları hep senin iyiliğin için söylüyoruz. Hasta olursan ne yapmayı düşünüyorsun da böyle davranıyorsun?”

Yürek burkan baba sevgisini hissettiğimden farkına bile varmadan gözlerim dolmuştu. Muhtemelen oradaki herkes de benim gibiydi. Boşlukta sessizce titreyen kayınpederin elindeki çubukları karım eliyle itti.

“Baba, ben et yemiyorum.”

O an kayınpederin sert eli havayı ikiye böldü. Karım ellerini yanaklarına siper yaptı.

“Baba!”

Baldız bağırarak babasının kolunu yakaladı. Kayınpederin öfkesi henüz yatışmamıştı ve dudakları seğiriyordu. Bir zamanlar son derece şiddetli bir mizaca sahip olduğunu biliyordum ancak kayınpederin birine el kaldırdığına ilk kez şahit oluyordum.

“Damat Conğ, Yonğho, ikiniz bu tarafa gelin.”

Tereddütle karıma doğru yöneldim. Yanağı kan toplayacak kadar kızarmıştı. Karım ancak o zaman dengesini kaybetmiş gibi derin derin nefes almaya başladı.

“İkiniz Yonğhe’nin kollarından tutun.”

“Efendim?”

“Bir kez yemeye başlayınca tekrar yiyecektir. Et yemeden yaşayabilen insan nerede görülmüş şu yeryüzünde!”

Kayınbirader huzursuz bir ifadeyle yerinden kalktı.

“Abla, tahammül etmeye çalış ve ye. Tamam deyip yeme taklidi yapmak basit değil mi? Babamızın önünde bu kadar direnmeye ne gerek var?”

Kayınpeder haykırdı.

“Ne diyorsun sen ya? Çabuk kollarından tutun. Damat sen de.”

“Baba, neden böyle yapıyorsunuz?” Baldız babasının sağ kolunu tuttu. Kayınpeder o an elindeki çubukları fırlatıp eliyle bir parça tanğsuyuk alarak karıma yaklaştı. Kayınbirader, yalpalayarak geriye doğru giden karımı doğrultup sımsıkı yakaladı.

“Abla, güzellikle ye işte. Kendin alıp ye.”

“Baba, lütfen artık yeter.” Baldız yalvarıyordu.

Baldızın babasını tuttuğu kolunun gücü, kayınbiraderin karımı tuttuğu kol gücünden daha zayıf olduğundan, kayınpeder baldızı iterek karımın ağzına tanğsuyuku sokmaya çalıştı. Ağzını sımsıkı kapatan karım inliyordu. Bir şeyler söylemek için ağzını açtığı an etin ağzına gireceği endişesiyle konuşamıyordu bile.

“Baba!”

Kayınbirader bağırarak engellemişti ama gayriihtiyari karımı tutmayı bırakmamıştı.

“Hıı… mmm!”

Kayınpeder, acıyla kıvranarak direnen karımın dudaklarına tanğsuyuku bastırdı. Kuvvetli parmaklarıyla iki dudağını açmayı başarmıştı ama sımsıkı dişleri karşısında bir şey yapamadı.

Sinirleri tekrar tepesine çıkan kayınpeder karımın yanağına bir tokat daha

attı.

"Baba!"

Baldız koşarak babasının beline sarılmıştı ama karımın ağzının açıldığı an kayınpeder eti tıkıştırdı. Kayınbirader o hiddetle kolunu serbest bırakınca karım homurdanarak ağzındakini tükürdü. Hayvansı bir çığlık attı.

"Çekilin!"

Karım eğilerek girişe doğru koşacak sanmıştım ama arkasını dönüp geniş masanın üzerinde duran meyve bıçağını eline aldı.

"Yo… Yonğhe dur!"

Kayınvalidenin parçalanacakmış gibi çıkan sesi acımasız ve azılı sessizliğin üzerine titreyen bir çizgi çekti. Çocuklar artık dayanamayıp ağlamaya başlamıştı.

Dişlerini sıkmış bir halde kendisini izleyen insanların bakışlarını teker teker süzen karım bıçağı havaya kaldırdı.

"Durdurun…"

"Geri çekilin!"

Karımın bileğinden fıskiye gibi kan fışkırdı. Beyaz tabakların üzerine kırmızı kan yağmur gibi boşandı. Dizlerini kıvırıp olduğu yere çöken karımın elinden bıçağı kapan, o âna kadar ilgisizce yerinde oturan bacanaktı.

"Ne duruyorsunuz? Bir havlu getirin!"

Bacanak askerliğini komando olarak yaptığından kıvrak bir el becerisiyle karımın bileğinden akan kanı durdurup onu sırtına aldı.

"Sen çabuk inip arabayı çalıştır!"

El yordamıyla ayakkabılarımı aradım. Ayağıma yanlış bir çifti geçirdikten sonra ikinci denememde kendi ayakkabımı buldum ve nihayetinde kapıyı açıp dışarı çıkabildim.

… bacağımı ısıran köpek babamın motosikletine bağlanmış. Köpeğin kuyruk tüylerini yakıp alt baldırımdaki yaraya bastırıyorum, üzerini bandajla sımsıkı sarıp giriş kapısının eşiğinde dikiliyorum. Dokuz yaşındayım, çok sıcak bir yaz günü. Hiç hareket etmesem de terliyorum. Köpek kırmızı dilini çenesine kadar çıkarmış hızlı hızlı soluyor. Benden daha cüsseli, güzel beyaz köpek, sahibinin kızını ısırıp yaralamadan önce, tüm mahallede çok akıllı diye konuşulan bir hayvandı.

Babam hayvanı ağaca asıp yakmayacağını söyledi. Döve döve de öldürmeyecekmiş. Koşarken ölen bir köpeğin daha lezzetli olduğunu bir yerlerden duymuş. Motosikleti çalıştıran babam hızla ilerlemeye başlıyor. Köpek de

arkasından koşuyor. Mahallede iki tur, üç tur, aynı yollardan dönüp duruyorlar. Ben kımıldamadan eşikte durmuş, giderek bitap düşen, nefesi kesilip gözleri yerinden fırlayan beyaz tüy yumağını izliyorum. Parıldayan hayvanın gözleriyle her karşılaşmamda, gözlerimi daha da açıyorum.

Adi köpek, beni nasıl ısırırsın?

Beşinci turu dönünce köpeğin ağzından köpükler çıkıyor. İple bağlı boynundan kan akıyor. Boyun acısıyla inleyen köpek sürünürcesine koşuyor. Altıncı turda koyu kırmızı kan kusuyor. Boynundan da ağzından da kanlar akıyor. Köpükle kan karışırken, ayakta dimdik durup parlak gözlerine bakıyorum. Yedinci tur. Köpeğin görünmesini beklerken, boylu boyunca yatan hayvanı motosikletinin arkasına yükleyen babam görünüyor. Hayvanın sallanan dört bacağına, açık ve kanlanmış gözlerine bakıyorum.

O akşam bizim evde ziyafet çekildi. Pazar sokağından tanıdığımız tüm mahalleli amcalar toplandı. Köpek ısırığının geçmesini istiyorsan bu etten yemelisin dedikleri için ben de bir lokma ağzıma attım. Aslında pilavla karıştırıp tam bir tabak yedim. Susam kokusunun bile bastıramadığı et kokusu yüzünden burnumun direği kırıldı. Pilavın üzerine bakarken, hayvanın bir görünüp kaybolan gözleri, koşuşu, sonrasında köpükle karışmış kan kusarken beni izlemesi geliyor aklıma. Ama hiç etkilenmiyorum. Gerçekten hiç de etkilenmiyorum.

Kadınlar, şaşıran çocukları avutmak üzere evde kalıp, kayınbirader, olayın ardından kendinden geçen kayınvalidemle ilgilenmekteyken, bacanak ve ben yakın bir hastanenin aciline götürdük karımı. Hayati tehlikeyi atlatan karım iki kişilik odaya aktarıldığında, ancak o zaman, kıyafetlerimizdeki kurumuş ve sertleşmiş kanı fark ettik. Karım, sağ koluna serum iğnesi takılmış halde uyumaktaydı. Ben ve bacanağımsa, sessizce uyuyan karımın yüzünü izliyorduk. Sanki yüzünde bir cevap yazılıymışçasına, sürekli bakarsak o cevabı bulabilirmişçesine.

"Abi, siz eve gidin," dedim bacanağıma.

Bacanağın yüzünde bir şeyler söylemek ister gibi bir ifade vardı ama lafını esirgeyip "Tamam," dedi. Elime ilk gelen 20.000 wonu cebimden çıkarıp uzattım.

"Bu halde gitmeyin, kantinden üzerinize giyecek bir şey alın."

"Peki sen? A, sonra karım uğrayacağı zaman benimkilerden gönderirim."

Akşam baldızım, kayınbiraderim ve eşi geldi. Gerginliği yatışmamış kayınpederin hâlâ istirahat etmekte olduğunu söylediler. Kayınbirader,

kayınvalidenin de ısrarla gelmek istediğini ama buralara adım bile atmasına izin vermediğini söyledi.

"Tanrı aşkına, bu nasıl bir hareket böyle! Çocukların gözü önünde…"

Kayınbiraderin eşi yaşadığı şok yüzünden ağladığından mıdır nedir makyajı akmış, gözleri de şişmişti.

"Babam da çok ileriye gitti. Damadının gözü önünde kızına nasıl vurur? Eskiden de vurmuş muydu?"

"Çok tezcanlı ya… Kocan Yonğho'ya bakınca da anlaşılmıyor mu? Yine de yaşlandıkça daha düzelmişti," dedi baldızım.

"Durduk yere beni ne diye karıştırıyorsun?" dedi Yonğho bozulmuş bir şekilde.

"Üstelik Yonğhe, hiçbir şeyine gıkını çıkarmadan büyüdüğü için neye uğradığını şaşırmıştır tabii."

"Babam zorla et yedirmeye kalkışarak ileri gitti ama öyle yemeyeceğim diye direnmek de nedir? Ayrıca bıçağı niye eline alıyorsun! Hayatımda ilk kez böyle bir şey gördüm. Artık Yonğhe ablamın yüzüne nasıl bakarım?"

Baldız karımla ilgilenirken ben bacanağın tişörtünü giyip yakınlardaki bir hamama gittim. Koyulaşmış ve sertleşmiş kan duştan akan ılık suyla akıp gitti. Şüphe dolu gözler beni baştan ayağa süzdü. Midem bulandı. Bütün bu yaşananlar tiksinti vericiydi. Gerçek değil gibiydi. Şaşkınlıktan ya da utançtan ziyade karıma karşı güçlü bir nefret hissettim.

Baldızım gittikten sonra iki kişilik hastane odasında sadece bağırsak yırtılmasından hastaneye yatan liseli kız, annesi, ben ve karım kaldık. Beni göz ucuyla izlediklerinin ve alçak sesle bir şeyler fısıldadıklarının farkındaydım, karımın başında bekliyordum. Bu uzun pazar birazdan bitecek ve pazartesi başlayacak. Öyle olunca bu kadını daha fazla görmeme de gerek kalmayacak. Yarın baldız refakat edecek ve ertesi gün karım taburcu olacak. Taburcu olması, bu tuhaf ve korkunç kadınla aynı çatı altında yaşamam gerektiği anlamına geliyor. Bunu kabullenmem zordu.

Ertesi akşam dokuzda hastaneye gittim. Baldızım beni tebessümle karşıladı.

"Yorgunsunuz değil mi?" dedi baldız.

"Çocuk nasıl?"

"Ciu'ya bugün babası bakıyor."

İçkili bir iş toplantısı falan olsaydı bu saatte hastaneye dönmezdim. Fakat günlerden pazartesiydi ve herhangi bir mazeretim yoktu. Bir süre önce yoğun iş temposu sona ermişti ve gece mesaisi de yoktu.

“Karım nasıl oldu?”

“Sürekli uyudu. Söylediklerime cevap vermedi ama yemeğini güzel yedi. İyileşecek gibi.”

Duygularımı her zaman harekete geçiren baldızın kendine has konuşma tarzı sıkıntılı ruh halimi az da olsa sakinleştirmişti. Baldızımı gönderdikten sonra saat yarıma gelirken, kravatımı çözerek elimi yüzümü yıkamalıyım diye düşündüğüm an birisi kapıyı tıklattı.

Hiç beklemediğim biri, kayınvalidemdi gelen.

“Sana karşı yüzüm yok damat.” Yanıma gelir gelmez kayınvalidenin ağzından çıkan ilk cümleydi bu.

“O nasıl söz? Siz nasılsınız peki?”

Kayınvalide derin bir iç çekti.

“Bu yaşımızda ne hallere düştük biz böyle…”

Elindeki alışveriş çantasını bana uzattı.

“Bu nedir?” dedim.

“Seul’e gelmeden önce hazırlatmıştım. Birkaç ay boyunca et yemediği için vücut direnci çok düşmüştür diye… Birlikte için. Karakeçi etinden yapılan doğal bir ilaç. Ablası öğrenirse engel olur endişesiyle gizli getirdim. Sadece bitkisel Kore ilacı diyerek Yonğhe’ye içir. İçinde şifalı ot çok olduğu için keçi etinin ağır kokusu hissedilmez. Zaten hortlağa dönmüş, bir de böyle kan kaybetti…”

Onun bitmez tükenmez anne sevgisi karşısında donup kaldım.

“Burada mikrodalga yok değil mi? Ben hemşire odasına gidip bir bakayım,” dedi ve çantadan bir poşet alarak çıktı.

Baldız sayesinde zar zor dinginleşen içimde tekrar bir sıkıntı uyandığını hissettim ve kravatımı elime dolayarak sıktım. Allahtan çok geçmeden karım uyandı. Baş başa olduğumuz bir anda uyanmasından iyidir diye düşününce, kayınvalidemin gelmesinin büyük şans olduğunu hissettim.

Karım ayakucunda oturan benden önce kayınvalideyle göz göze geldi. Kayınvalide kapıyı açıp girerken kızıyla göz göze gelince birden mutlu olmuştu ama karımın ifadesini okumak zordu. Tüm gün uzanıp uyuduğu için biraz rahatlamıştı ve serum sayesinde mi yoksa hafif şişkinlikten midir bilmem, yüzüne renk gelmişti.

Kayınvalide bir elinde buhar çıkan kâğıt bardağı tutarken diğer eliyle de karımın elini tuttu.

“Ah kızım…”

Kayınvalidenin gözleri dolu dolu oldu.

“Bundan biraz iç. Şu yüzünün hali ne öyle?”

Karım sakince bardağı eline aldı.

“Bitkisel Kore ilacı… Vücuduna güç kuvvet versin diye yaptırdım. Hani sen evlenmeden önce de bir kez içmiştin ya bundan?”

Karım bardağı burnuna yaklaştırıp başını hayır anlamında salladı.

“Bitkisel ilaç değil bu.”

Sakin ve ıssız bir yüzle, öte yandan merhamet dolu gibi duran gözlerle kolunu uzatarak bardağı annesine geri verdi.

“*Bitkisel* ilaç. Burnunu tıkayıp iç hemen.”

“İçmem.”

“İç. Hatırım için. Hatır için çiğ tavuk bile yenir derler.”

Kayınvalide, karımın ağzına doğru bardağı götürdü.

“Gerçekten bitkisel ilaç mı?”

“Öyle diyorum ya.”

Tereddüt içindeki karım burnunu tıkayıp o siyah sıvıdan bir yudum içti. Kayınvalide sevinç dolu gözlerle, “Daha, biraz daha iç,” diye hiddetlendi. Çevresi kırışık dolu gözlerinin içi parıldıyordu.

“Şurada dursun, biraz sonra içerim.”

Karım tekrar uzandı.

“Bir şeyler yemek ister misin? Atıştırmalık tatlı bir şeyler alıp geleyim mi?”

“Gerek yok.”

Kayınvalide yine de kantinin nerede olduğunu sorup apar topar odadan çıktı. Hemen ardından karım pikeyi sıyırıp ayağa kalktı.

“Nereye?”

“Tuvalete.”

Serum poşetini elime alıp karımın peşinden gittim. Karım serum poşetini tuvaletteki askıya astırıp kapıyı kilitledi. Ardından, birkaç kez öğürerek midesindeki her şeyi çıkarttı.

Halsiz ve sendeleyen adımlarla tuvaletten çıktı. Üzerinden iğrenç safra ve ekşimsi kusmuk kokusu yayılıyordu. Serum poşetini ben tutmadığımdan sargılı sol eliyle tutuyordu ve elini yeterince havaya kaldırmadığından azar azar kan sızmaya başlamıştı. Yalpalayarak ilerleyen karım annesinin yere koyduğu karakeçi ilacının olduğu çantayı eline aldı. Serum iğnesi sağ elindeydi ama umursamıyordu. Odadan çıkıp gitti, çantayı ne yapmaya çalıştığını kontrol etmek içimden gelmemişti.

Bir süre sonra liseli kızla annesinin sinirlenmesine yol açacak kadar

gürültülü bir kapı çarpmayla kayınvalidem hızla içeri girdi. Bir elinde bisküvi poşeti, diğer elinde siyah sıvının patlayıp sızdığı ilk görüşte anlaşılan kâğıt çanta vardı.

"Damat, ne diye müdahale etmedin? Ne yapmaya çalıştığını anlamadın mı?"

Bu hastane odasından çıkıp eve gitsem keşke dedim içimden.

"Bunun ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Nasıl atarsın? Annen baban alın teri dökerek kazandı bu parayı. Sen nasıl benim kızım olabilirsin?"

Beli bükük bir vaziyette kapının eşiğinde duran karıma, serum poşetine geri akan kırmızı kana baktım.

"Şu haline, aynaya bir bak. Yüzünün ne halde olduğuna bir bak diyorum."

Kayınvalidenin tiz sesi usulca bir ağlayışla yatıştı.

Ama karım, sanki yabancı bir kadının ağlayışını izliyormuş gibi öylece geçiştirdi, yatağına çıkıp yattı. Pikeyi göğsüne kadar çekip gözlerini kapattı. Ancak o zaman, kan dolan, yarıya kadar pembeleşmiş serum poşetini yukarı kaldırdım.

Şu kadının neden ağladığını bilmiyorum. Neden sanki yutacakmışçasına suratıma baktığını bilmiyorum. Titreyen elleriyle bileğimdeki sargıyı neden sıvazladığını bilmiyorum.

Bileğim iyi. Önemli bir şey değil. Ağrısı sızısı yok. Ağrıyan göğsüm. Karın boşluğumda bir şey asılı duruyor. Ne olduğunu bilmiyorum. Her zaman orada duruyor. Artık sutyen takmasam da yumru orada hissediliyor. Ne kadar derin nefes alsam da göğsüm rahatlamıyor.

Bir haykırış, yakarış, kat kat birleşiyor ve oraya yapışarak sabitleniyor. Et yüzünden. Çok fazla et yedim. O hayatlar bozulmadan orada asılı. Kesinlikle. Kan ve etlerin hepsi sindirilip vücudumun her köşesine yayılmış, tortusu dışa atılmıştır, ama o hayatlar ısrarla karın boşluğuma yapışmış duruyor.

Sadece bir kez, tek bir kez haykırmak istiyorum. Pencerelerin ötesindeki karanlığa doğru koşmak istiyorum. Öyle yapsam bu yumru dışarı fırlar mı acaba? Olur mu, böyle olması mümkün mü?

Kimse bana yardım edemez.

Kimse hayatımı kurtaramaz.

Kimse tekrar nefes almamı sağlayamaz.

Kayınvalidemi taksiyle gönderip geri döndüğümde hastane odası karanlıktı. Gürültüden bıkan liseli kızla annesi erkenden televizyonla ışığı kapatıp perdeyi çekmişlerdi. Karım uyumaktaydı. Refakatçi yatağına eğreti bir

şekilde uzanıp uyumaya çalıştım. Neyi nasıl toparlamam gerektiği konusunda aklıma hiçbir çözüm gelmiyordu. Kesin olan tek bir şey vardı ki bu başıma bir iş açacaktı.

Sonunda uykuya dalınca bir rüya gördüm. Birini öldürüyordum. Bıçağı karnına saplayıp tüm gücümle kestikten sonra kıvrım kıvrım olan bağırsaklarını çıkardım. Balık gibi sadece kemiklerini bırakıp, etle kaslarının hepsini sıyırdım. Ancak uyandığımda, öldürdüğüm kişinin kim olduğunu unutmuştum.

Karanlık, şafak vaktiydi. Tuhaf bir sarsıntının etkisiyle karımın örtündüğü battaniyeyi kaldırıp baktım. Zifiri karanlıkta elimle yokladım. Akan kan, parçalanmış bağırsak yoktu. Yandaki hasta yatağından kesik kesik nefes alma sesleri duyuluyordu ama karım garipsenecek kadar sessizdi. Tuhaf bir ürperti hissettim, işaret parmağımı uzatıp eşimin burnunun altına dokundum. Yaşıyordu.

Yeniden uyandığımda oda çoktan aydınlanmıştı.

"O kadar derin uyudunuz ki… Yemeğin geldiğini bile duymadınız."

Liseli kızın genç annesi böyle dedi. Konuşma tarzı acıma barındırıyordu. Yatağın üstündeki yemek tepsisine baktım. Karım pilav kâsesine elini bile sürmeden, tepsiyi öylece bırakıp nereye çıktı ki acaba? Serum iğnesi de çıkarılmıştı, uzun serum hortumunun ucunda kan bulaşmış iğne duruyordu.

"Karım nereye gitti?"

Ağzımın kenarına akmış tükürük izini silerek sordum.

"Biz uyandığımızda da yoktu."

"Ne diyorsunuz? Öyleyse beni uyandırsaydınız ya."

"Çok derin uyuduğunuz için… Herhalde özel bir durumu vardır diye düşündük."

Genç anne neye uğradığına şaşırmış, biraz sinirlenmişçesine suratını astı.

Üstüme çeki düzen verip koşarak çıktım. Uzun koridorla asansörün önünden geçip aceleyle etrafıma bakındım fakat karım ortalıkta görünmüyordu. Telaşlandım. Şirkete iki saat geç gideceğimi söylediğimden, bugün öğleden önce taburcu işlemlerini halletmeyi planlamıştım. Eve döndüğümüzde, öncelikle her şeyin bir rüya olduğunu düşünelim diyerek, karımı ve kendimi telkin etmeye karar vermiştim.

Asansöre binip birinci kata indim. Karım lobide de yoktu. Soluk soluğa sağa sola göz atıp koşarak çıktığım hastane bahçesinde kahvaltısını yapmış hastalar vardı. Sabahın erken saatlerindeki serinliği tatmak için çıkmışlardı. Uzun süre hastanede yattıklarından mıdır nedir bitap ve yalnız, yine de

huzurlu görünüyorlardı. Su fışkırtmayan fıskiyelere yaklaştığımda bir karmaşa fark ettim. Kalabalığı yarıp ilerledim.

Karım fıskiyenin yanındaki bankta oturmaktaydı. Üzerini çıkarmış, hasta gömleğini dizlerinin üzerine koymuştu; cılız köprücük kemikleri ve zayıf göğüslerinin açık kahverengi uçlarını gözler önüne sermekteydi. Sol bileğindeki sargıyı çözmüştü ve sanki kan sızıyormuş gibi dikişli kısmı yavaş yavaş yalıyordu. Güneş ışığı çıplak vücudunu ve yüzünü sarmıştı.

"Ne zamandan beri bu haldeymiş?"

"Aman Tanrım… Akıl hastanesinden çıkmış galiba, pek de genç bir kadın."

"Elinde ne tutuyor?"

"Eli boş değil mi?"

"Hayır. Kesinlikle bir şey tutuyor gibi."

"A, şuraya bakın. Ancak şimdi geliyorlar."

Arkama döndüğümde ciddi suratlı erkek hemşirenin ve orta yaşlardaki güvenlik görevlisinin bu tarafa doğru koşarak geldiğini gördüm.

Onu tanımıyormuşum, seyirciler arasından biriymişim gibi olanları izledim. Bitkin görünen karımın yüzüne, gelişigüzel dağılmış ruj gibi kana bulanmış dudağına baktım. Göz ucuyla seyircilere bakan, suyu yudumluyormuş gibi yutkunan karımla göz göze geldik.

Ben bu kadını tanımıyorum diye düşündüm. Yalan da değildi. Fakat kaçınılmaz sorumluluğun baskısıyla bir türlü hareket edemeyen bacaklarımla ona yaklaştım.

"Canım, ne yapıyorsun?" dedim alçak sesle. Karımın dizlerinin üzerindeki gömleğini alıp gösterişsiz göğsünü örttüm.

"Sıcak olduğundan…"

Belli belirsiz güldü. İyi bildiğimi sandığım, kendine özgü sade tebessümüydü bu.

"Sadece sıcak olduğundan çıkardım."

Karım bıçak izinin belirgin olduğu sol eliyle alnına vuran güneş ışığını engelledi.

"Böyle yapamaz mıyım?"

Sıktığı sağ elini açtım. Boğazı sıkılmış bir kuş bankın üzerine düştü. Kanatları yer yer yolunmuş gümüşgözlü zosterop kuşuydu. Etçil bir hayvan tarafından parçalanmış görünen sert diş izlerinin altından, kırmızı kan izleri yayılıyordu.

MOĞOL LEKESİ

Koyu mor perde sahneyi kapladı. Yarı çıplak dansçılar, perdenin gerisinde kalıncaya dek ellerini kuvvetle salladı. İzleyenler gürültülü bir şekilde alkışladılar, arada bravo sesleri duyuldu ancak bis olmadı. Alkışlar bir anda duruldu, seyirciler eşyalarını toparlayarak koridora yöneldiler. O da üst üste attığı bacaklarını düzeltip ayağa kalktı. Alkışların sürdüğü beş dakika boyunca oturduğu yerde bir kez bile alkışlamamıştı. Kollarını bağlamış halde, coşkudan boğazı kurumuş dansçıların ateşli göz ve dudaklarını sessizce süzdü. Onların bu emeklerine karşı merhametle birlikte saygı hissetmişti ancak ona göre koreograf alkışı hak etmemişti.

Gösteri salonunun dışındaki lobiden geçerken artık işe yaramaz hale gelen gösteri posterine bir göz attı. Merkezdeki bir kitapçıda tesadüfen bu posteri görünce tüm bedeni heyecandan titremişti. Az önce biten son gösteriyi kaçıracağı kaygısıyla telaşlanıp arayarak yer ayırtmıştı. Posterde, arkaları dönük çıplak bir kadınla erkek çarpık bir şekilde oturmaktaydı. Enselerinden kalçalarına kadar yeşil dal ve bol yapraklı kırmızı çiçekler çizilmişti. Bu resim karşısında hem korkmuş, hem heyecanlanmış hem de utanmıştı. Bir yılı aşkın süredir kendisini esir alan imgenin hiç tahmin etmediği başka biri tarafından –bir koreograf– düşünüldüğüne inanamamıştı. Hayal ettiği o imge gerçekten de gözler önüne serilecek miydi acaba? Işıklar kapanıp gösteri başlayıncaya dek bir yudum su bile içemeyecek kadar gerilmişti.

Ancak aradığını bulamadı. Lobideki büyüleyici ve dışa dönük görünen dans camiasından kaçıp metro istasyonuna bağlı çıkışa doğru ilerledi. Birkaç dakika öncesine kadar salonu dolduran elektronik müzik, gösterişli kostümler, abartılı teşhir ve seksi vücut hareketlerinde aradığı şeyi bulamamıştı. Aradığı şey daha sakin, daha gizli, daha büyüleyici ve derin bir şeydi.

Pazar günü öğleden sonra metro sessizdi. Kapağında posterdekine benzer bir fotoğrafın olduğu programı elinde tutup kapıya yakın bir yerde dikildi. Evde karısı ve beş yaşındaki oğlu bekliyordu. Karısının en azından tatil

günlerinde birlikte vakit geçirmek isteğini bildiği halde bu gösteri için yarım gününü feda etmişti. Eline ne geçmişti peki? Bir kez daha hayal kırıklığı yaşamak ve sonuçta hayalindekini bizzat gerçekleştirmekten başka çaresinin olmadığını anlamak. Hayalini kurduğu imgeyi, başka biri onun yerine nasıl bulabilirdi ki zaten? Bir süre önce Japon yazar Y tarafından montajlanan bir video işini gördüğü zamanki acıyı hissetti. Seks âlemi sahneleri içeren o eserde, tüm bedenleri rengârenk boyanmış onun üzerinde kadın ve erkek ortama uygun saykodelik müzikle birbirlerinin bedenlerini arzulamaktaydı. Su dışına fırlatılmış balıklar gibi dur durak bilmeden çırpınıyorlardı. Tabii ki kendisi de böyle bir susuzluk hissediyordu. Fakat bu denli dışa vurmak istemiyordu. İstediği kesinlikle bu değildi.

Metronun, yaşadığı apartman sitesini geçtiğini sonradan fark etti. Zaten baştan beri inmeyi düşünmemişti. Omzuna astığı çantaya gösteri broşürünü buruşturarak koydu. Ellerini yumruk yapıp montunun cebine soktu ve pencereye yansıyan vagonun iç manzarasını seyretti. Dökülmeye başlayan saçlarını beysbol şapkasıyla, oldukça sarkmış göbeğini montuyla gizleyen orta yaşlı bu adamın kendi olduğunu hiç zorlanmadan kabul etmişti.

Çalışma atölyesinin kapısı şans eseri kilitliydi. Yani bugün yalnız kalabilecekti. Bir tek pazar günü öğleden sonraları atölyeyi tek başına kullanabiliyordu. Holdingin spor birimlerinden biri olan K Grup tarafından tedarik edilen, ana binanın B2 katındaki bu yirmi dört metrekarelik alanda dört video sanatçısı tek bilgisayarla çalışıyordu. Pahalı ekipmanları ücretsiz kullanabildikleri için büyük minnet duyuyordu ancak işine sadece tek başına çalışırken odaklanabilen hassas karakterinden dolayı rahatsız olduğu noktalar da az değildi.

Hafif bir tık sesiyle atölyenin kapısı açıldı. Karanlık duvarı eliyle yoklayıp ışığı yaktı. Kapıyı kilitleyip, beysbol şapkasını ve ceketini çıkarıp çantasını yere koydu. İki elini dudaklarına götürerek bir süre atölyenin dar koridorunda dolandıktan sonra bilgisayarın başına oturup alnını sıvazladı. Çantasını açıp gösteri broşürünü, eskiz defterini ve ana kaseti çıkardı. Etiketine adı, soyadı, adresi ve telefon numarasına kadar her şeyi yazdığı bu kasette on yılı aşkın süredir çektiği tüm video çalışmalarının orijinalleri vardı. Son eserini tamamlayıp bu kasete kaydedeli çoktan iki yılı geçmişti. İki yıllık zaman kaçınılmaz bir nadastı, ancak uzun süren boşluk içini huzursuz etmeye yetmişti.

Eskiz defterini açtı. Gösteri posterinden gerek hava gerek dokunuş

yönünden tamamen farklı olsa da aynı temelde onlarca sayfa eskiz çiziliydi. Çıplak erkek ve kadın vücutları, yumuşak ve yuvarlak çiçek yapraklarıyla mükemmel bir şekilde boyanmıştı ve ilişkiye girdikleri az çok görünüyordu. Gergin kasları hissettiren baldırlar, sımsıkı kavranmış kalçalar, dansçılar gibi çok cılız üst gövdeler olmasaydı basit ve kışkırtıcı bir pornografik resim gibi görünürdü. Onların vücudu –yüzleri çizili değildi– durumun tahrik edici doğasını dengeleyecek kadar sağlam ve duruydu.

İmge aniden gelip onu bulmuştu. Bir yıldan fazla süren bu tükenişin her nasılsa biteceğini kestirebilmiş, geçen kış, enerjinin azar azar karnından yılankavi yukarıya çıkmaya başladığını hissetmişti. Ancak bunun öyle olağandışı bir imge olacağını tahmin etmemişti. Şimdiye kadar yaptığı çalışmalar çoğunlukla gerçekçiydi. Post kapitalist toplumlarda yıpranıp lime lime edilen insanın günlük yaşamını, üç boyutlu grafikle gerçekçi şekilde belgesel ekrana taşıyan kendisi için, şehvetli, evet sadece şehvetli olan o imge tıpkı bir yaratığa benziyordu.

Karısı o pazar öğleden sonra oğluna banyo yaptırmasını istememiş olsaydı o imge kendisine hiç gelmeyebilirdi. Oğlunu büyük bir havluya sarıp kucağına alarak çıktıktan sonra, karısı oğluna külot giydirirken, "Bu Moğol lekesi hâlâ epey büyük. Tanrı aşkına, ne zaman kaybolur bu?" diye sormamış olsaydı. Karısı, "Bilmem ki. Tam hatırlamıyorum ama Yonğhe'de yirmi yaşına kadar geçmemişti bu leke," diye beklenmedik bir şekilde cevap vermeseydi. "Yirmi yaş mı?" diye sorduğundaysa, "Hı… Öyle ufak, başparmak kadar, yeşilimsi renkte. Yirmi yaşına kadar geçmediğine göre belki hâlâ duruyordur," diye karısı uzun uzadıya ayrıntıya girmeseydi. Kadının kalçasının tam ortasında yeşil bir çiçeğin açma sahnesi hemen o an onu sarstı. Baldızının kalçasında Moğol lekesi kalmış olabileceği ihtimaliyle, çıplak kadın ve erkeğin tüm vücutlarını çiçek deseniyle boyayarak ilişkiye girme sahnesi anlaşılamayacak kadar kesin ve açık bir sebep sonuç ilişkisiyle beynine kazındı.

Yüzünün kayıp olması hariç, onun eskizindeki kadın, baldızıydı. Hayır, baldızı *olmalıydı*. Baldızının bir kez bile göremediği çıplak bedenini hayal ederek ilk defa çizip, ufak ve yeşil çiçek yaprağı gibi bir beni kalçasının ortasına çizerken hafif bir ürpertiyle birlikte ereksiyon yaşamıştı. Evlendikten, özellikle kırkına merdiven dayadıktan sonra neredeyse ilk kez hissettiği, muhatabı belli şehvetli bir arzuydu bu. Öyleyse, kadının gırtlağına sımsıkı sarılarak içine giren kayıp yüzlü adam kim acaba? O adamın kendi olduğunu, ancak kendisi olması gerektiğini biliyordu. Düşünceleri bu noktaya ulaşınca

surat ifadesi değişti.

Uzun zamandır bu imgeden nasıl kaçabileceğinin çözümünü arıyordu. Fakat bu olmazsa olmazdı. Bunun kadar güçlü ve çekici başka bir görüntü var olamazdı. Bunun dışında başka hiçbir çalışma yapmak gelmiyordu içinden. Artık tüm sergiler, filmler, gösteriler, sadece bu imge olmamaları sebebiyle önemini yitirmişti.

Bu imgeyi nasıl gerçekleştirebileceğini hayal dünyasındaymış gibi uzun uzadıya düşünürdü. Resimler yapan bir arkadaşının çalışma atölyesinin anahtarını ödünç alıp, ışıkları ayarlayıp, vücut boyalarını, zemine sereceği beyaz çarşafı hazırlayıp… Düşünmeye devam etti. En önemli şeyin baldızını ikna etmek olduğunu biliyordu. Baldızının yerine başka bir kadının geçip geçemeyeceği konusunda uzun süre kaygılanırken ansızın aklına gelen, kendisinin son derece açık ve net bir pornografiyi nasıl yönetip filme alabileceğiydi. Baldızı dışında herhangi bir kadın bunu karşılayamazdı. O zaman yüksek meblağlar ödeyip profesyonel bir oyuncu mu çalıştırsa? Yüz kez taviz verip çekim yapsa dahi, çektiklerini gerçekten sergileyebilir miydi acaba? O zamana dek toplumsal içerikli eserlerle göze batacağını düşündüğü olmuştu ancak müstehcen eserler üreten biri olarak damgalanabileceği aklına bile gelmemişti. Eser üretirken kendini hep özgür hissederdi ve özgürlüğün bir lüks olacağını hiç düşünmemişti.

O imge olmasaydı tüm bu sabırsızlık, rahatsızlık, huzursuzluk, acı veren şüphe ve otosansürü yaşamasına gerek olmayacaktı. Yaptığı bir seçimden ötürü –pek matah da değildi ama– her şeyi, ailesini bile kaybedebileceğine dair korkuyu tecrübe etmesine de lüzum kalmayacaktı. Pek çok şey kendi içinde çatlamalara sebep oluyordu. O normal miydi? Her şeyden öte, ahlaklı mıydı? Kendi kendini kontrol edebilen güçlü biri miydi? Cevaplarından emin olduğu bu sorulara artık cevap veremez hale gelmişti.

Anahtarın çevrilme sesini duyunca eskiz defterini kapatıp kendine doğru çekti. Sayfaları açıkken birilerinin gözüne çarpmasını istemedi. Bugüne kadar kendi eskizlerini ya da açıklarını gösterme konusunda cömert davranan biri olarak böyle hissetmesini kendisi bile yadırgamıştı.

“Üstat!”

İçeri giren uzun saçlarını sıkıca atkuyruğu yapmış alt sınıftan J idi. “Hay aksi, kimsenin olmadığını sanmıştım,” dedi. Arkaya kaykılarak gülüp, “Birer kahve içelim mi?” diye sordu J cebinden bozuk para çıkarıp. O da olur manasında başını salladı. J otomattan kahve almaya gidince, artık kendisine

ait olmayan atölyeye şöyle bir baktı. Gitgide tepesinin seyrekleşmesine kafayı taktığı için başına beysbol şapkasını geçirdi. Uzun süre baskı altında tuttuğu çığlık gibi bir şeylerin öksürük gibi patlayacağını hissetti. Alelacele çantasına eşyalarını koyduktan sonra atölyeden fırladı. J ile karşılaşmamak için adımını hızlandırıp yangın merdiveni karşısındaki asansöre yöneldi. Asansörün ayna gibi parlayan kapısına yansıyan yüzüne bakıp, sanki ağlamış gibi kanlanan iki gözünü gördü. Her ne kadar hafızasını zorlasa da atölyede gözyaşı döktüğünü hatırlamıyordu. O anda kan çanağına dönmüş gözlerine tükürmek istedi. Seyrek siyah sakallı iki yanağını kanlanana kadar tokatlayıp, şehvetle şişen çirkin dudaklarını ayakkabısıyla dağıtmak istedi.

"Geç kaldın."

Karısı incinmişliğini zar zor gizleyerek karşıladı onu. Oğluysa yarım yamalak sevincini gösterip oynamakta olduğu plastik forklifte kendini verdi.

Üniversiteler caddesinde bir kozmetik dükkânı işleten karısı doğum yaptıktan sonra işi elemanlara emanet edip sadece geceleyin hâsılatı topluyordu ama çocuk anasınıfına başlayınca geçen yıldan beri dükkân işlerini tekrar eline aldı. Bu yüzden hep yorgun olurdu ama karısı doğuştan sabırlı sayılırdı. Sadece pazar gününü, tek bir günü ailesine ayırması, karısının neredeyse tek talebiydi. "Ben de biraz dinlenmek istiyorum. Hem çocuğumuz babasıyla da vakit geçirmeli." Karısının sıkıntısını hafifletebilecek kişinin yalnızca kendi olduğunu biliyordu. Tek kelime şikâyet etmeden evin tüm giderlerini üstlenip geçimi sağlayan karısına minnettardı. Ancak bu aralar, karısını her gördüğünde aklına gelen baldızının suratı yüzünden, evde içi bir an bile rahat değildi.

"Akşam yemeğini yedin mi?"

"Bir şeyler atıştırdım."

"Doğru düzgün yemelisin, neden atıştırarak geçiştiriyorsun?"

Gitgide uzaklaşıp yabancılaşan bakışlarla karısının bitkin, kocasından çoktan vazgeçmiş gibi duran yüzünü izledi. Yirmilerinde yaptırdığını söylediği çift gözkapağı estetiği doğal bir hal aldığından, karısının gözleri derin ve belirgindi. Yüz hatları zayıf ve uzun, boynu da güzel sayılırdı. Emin olmasa da, bekârken 8-10 metrekarelik küçük bir dükkânda başladığı kozmetik işini her geçen yıl büyütebilmesinde karısının hoşluğunun payı büyük olmuştur. Ancak karısındaki bir şeylerin, kendi zevklerinden biraz uzak olduğunun başından beri farkındaydı. Yüz hatlarının düzgünlüğünden beden yapısına, düşünceli mizacına varıncaya kadar her şeyiyle uzun süredir

aradığı kadındı, ancak eksik bir şey hissediyordu. Onunla evlenmeye bu eksikliği bulamadan karar vermişti. Baldızıyla ilk karşılaştığı aile toplantısında, neyin eksik olduğunu anlamıştı.

Baldızının estetiksiz gözleri, karısındaki gibi geniz sesinin baskın olmadığı, az da olsa kaba ama duru sesi, sade giyim tarzı, erkek gibi çıkık elmacık kemikleri, tüm bunlar her şeyiyle hoşuna gitmişti. Karısıyla kıyaslandığında çok daha çirkin denilebilecek baldızının o halinde, dalları hiç budanmamış bir yaban ağacındakine benzeyen bir güç hissetmişti. Buna karşın o andan itibaren baldızına farklı duygular beslemeye başlamış da değildi. "Hoş biriymiş, ablasına çoğu yönden benzediği halde ilginç şekilde insanda farklı hisler uyandırıyor," tarzı düşünceler zihnini teğet geçmişti sadece.

"Sofra kurayım mı kurmayayım mı?" diye sordu karısı talepkâr bir biçimde.

"Yedim dedim ya!"

Yüreğindeki kargaşadan yorgun, banyonun kapısını açtı. Işığı yaktığı an karısının kendi kendine söylendiğini duydu.

"Zaten Yonğhe yüzünden içim acıyor, sen bütün gün arayıp sormadın, çocuk hasta, eteğimden ayrılmıyor…"

Derin bir iç çekişten sonra karısı oğluna bağırdı.

"Ne yapıyorsun? Gel de ilacını iç diyorum."

Çocuğun bir süre oyalanacağını bildiğinden, karısı toz ilacı yavaş yavaş kaşığa döküp çilek rengi şurupta eritti. O ise banyodan çıkıp kapısını kapatırken karısına sordu.

"Baldıza ne oldu? Bir sorun mu var yine?"

"Sonunda boşanma başvurusunu yapmışlar. Conğ enişteyi anlamıyor değilim ama bu kadar da ilgisiz olunmaz ki. Düşününce karı koca bağı gerçekten boşmuş."

"Be-ben…" diyerek kekeledi. "Ben bir baldızla görüşeyim mi?"

Karısı bunu duyduğuna sevinmişti.

"Görüşür müsün? Ne kadar çağırırsam çağırayım gelmiyor, en azından senden çekindiği için, buluşalım dersen… Gerçi çekinmez ya… Nasıl oldu da bu hale geldi?"

Duygusal karısının, elinde kaşık dikkatle çocuğuna yaklaşırkenki sorumluluk yüklü yüzüne baktı. İyi bir kadın, diye düşündü. İyiliğiyle insanı bunaltan iyilikte bir kadın.

"Yarın arayacağım."

“Telefon numarasını vereyim mi?”

“Hayır, bende var.”

Kalbi patlayacakmış gibi hissedip banyoya gitti ve kapısını kapattı. Musluğu açtı, gürültülüyle küvete akan suya bakıp üzerini çıkardı. Karısıyla yaklaşık iki aydır seks yapmadığının farkındaydı. Cinsel organının şimdi sertleşmesinin, karısı sayesinde olmadığının da.

Uzun süre önce karısıyla beraber uğradığı baldızının tek başına kaldığı odada hayal etti kendini. Bacaklarını içe çekerek yerde uzanmış yatan baldızını, kan revan içindeyken sırtına aldığı baldızının bedenini, olduğu gibi teninde hissettiği göğüslerini, kalçasını, tek kat pantolonunu çıkarmayı ve bir mühür gibi duran yeşil Moğol lekesini görmeyi hayal ettiği an, vücudundaki kanın tamamı organına birikmişti.

Yaşadığı hafif düş kırıklığını küçümseyerek ayakta mastürbasyon yaptı. Hızla duşun altına girdi ve boşalırken gülmeye de ağlamaya da benzemeyen bir inleme çıkardı. Su çok soğuktu.

Bundan iki yıl önce, yaz başlarında, baldızı onun evinde bileğini kesmişti. Daha geniş bir eve taşınmışlardı ve yeni evlerine davet ettikleri karısının ailesiyle öğle yemeği yiyorlardı. Karısının ailesinde herkes et yemekten çok hoşlanırdı ama bir süre önce baldızının vejetaryen olmaya karar vermesi, başta kayınbabası olmak üzere hepsinin moralini bozmuş, sinirlerini germiş gibiydi. Baldızı acınacak derecede zayıfladığından, ailesinin onu sertçe azarlamasında anlaşılmayacak bir şey de yoktu. Ancak Vietnam Savaşı gazisi kayınbabasının direnen kızının yanağına tokat atıp zor kullanarak ağzına et tıkıştırması, absürt bir tiyatro sahnesi kadar inanılmazdı.

Ancak ondan daha açık ve korkutucu olarak hatırladığı şey baldızın o an ettiği feryattı. Et parçasını tükürdükten sonra meyve bıçağını eline alıp sofradakilerin gözlerinin içine dik bakışlar fırlatmıştı. Baldızının gözleri, tıpkı tuzağa düşen bir hayvan gibi tedirgin, fal taşı gibi açılmıştı.

Baldızının bileğinden kan fışkırdığında, eline gelen bir çarşafı yırtıp bileğine bağlamış, sonra kadının hortlağa dönmüş bedenini sırtına almıştı. Böyle bir kararlılık ve kıvraklık taşıdığına kendi de şaşırmış ve hızla otoparka koşmuştu.

Kendinden geçen baldızına yapılan acil müdahaleyi seyrederken, bedeninden bir şeyin pat diye çıkıp gittiğini hissetti. Bunun nasıl bir duygu olduğunu şimdi bile tam olarak açıklayamıyordu. Birisi, gözleri önünde kendi

hayatını bir çöpmüşçesine fırlatıp atmak istemiş, o kişinin kanı beyaz gömleğine tamamen bulaşmış, teriyle birbirine karışan kan gittikçe kahverengiye dönüşerek kurumuştu.

Baldızının hayatta kalmasını istiyor, aynı zamanda da onun kendisi için ne anlama geldiğini sorguluyordu. Kadının kendi canına kıymaya çalıştığı o an, hayatının bir köşesinde hep yer edinecekti. Kimse baldızına yardım edemezdi. Herkes, zorla kızlarına et yediren anne babası da, bu duruma seyirci kalan kocası ve kardeşleri de, tam bir yabancı ya da düşman olmalıydı. Tekrar hayata dönse bile durumunda değişiklik olma ihtimali yoktu. Bu seferki teşebbüsünü düşünmeden, fevrice yapmıştı fakat tekrar böyle bir şeye kalkışabilirdi. O zaman biraz daha dikkatli hazırlanacaktır ve kimse onu engelleyemeyebilir. Birden hayata dönmesini istemediğini, yeniden uyanması halinde durumun daha belirsiz ve can sıkıcı hale gelebileceğini, gözleri hâlâ kapalıyken belki de onu pencereden fırlatması gerektiğini düşündü.

Baldızı krizi atlattıktan sonra bacanağının verdiği parayla kantinden tişört alıp üstünü değiştirdi. Kan kokan gömleğini atmak yerine top gibi büzüp taksiye bindi. Aklına son yaptığı video çalışması geldi. Çalışmanın zihninde sadece dayanılmaz bir acıyı çağrıştırması onu şaşırtmıştı. Video, yalan olarak nitelendirdiği ve nefret ettiği şeylerden oluşuyordu; reklamlarla dizileri, haber bültenlerini, politikacıların yüzlerini, Seul'de yıkılan bir köprü ve alışveriş merkezi görüntülerini, evsizler ve çaresizce hastalık çeken çocukların gözyaşlarını etkileyici bir şekilde derleyip müzik ve grafik altyazılarını yerleştirmişti.

Birden midesi bulandı. Çünkü tüm bu imgelere karşı hissettiği nefret, düş kırıklığı ve acı, aynı zamanda bu duyguların kökeniyle yüzleşmek için gece gündüz boğuştuğu zamanlar, ona bir tür şiddet gibi gelmişti. O an aklı aniden sınırları aştı, taksicinin sertçe sürdüğü aracın kapısını açarak asfaltta yuvarlanmak istedi. O gerçeğe ait imgelere daha fazla katlanamıyordu. Üstünde çalıştığı zamanlarda onlardan yeterince nefret etmemiş ya da onlar tarafından yeterince tehdit edilmemiş gibiydi. Ancak o an, baldızının kan kokusu burnunun direğini kırmış, nemli sıcakların insanı kavurduğu bu yaz gününde tüm bunlar onu tehdit edip midesini bulandırmış, nefes almasına engel olmuştu. Belki de uzun bir süre yeni bir çalışma yapamayacağım diye işte o zaman düşünmüştü. Bir anda bitap düşmüş, hayattan bıkmış, hayatı içinde barındıran her şey katlanılamaz hale gelmişti.

On küsur yıldır yaptığı bütün çalışmalar sessizce ona sırt çeviriyordu. Onlar artık ona değil, bir zamanlar tanıdığı ya da tanıdığına inandığı başka

birine aitti.

Telefonun öbür ucundaki baldızı konuşmuyordu. Telefonu açtığından şüphe yoktu; hem belli belirsiz nefes alış duyuluyordu, hem de bir yerden fokurdamaya benzer bir ses geliyordu.

"Alo?" Konuşmak için ağzını zor açtı. "Baldız, benim. Dinliyor musun? Ablan, Ciu'nun annesi…"

Kendi kendini aşağılayarak, tüyleri diken diken eden ikiyüzlülüğü ve düzenbazlığı iliklerine kadar hissederek konuşmasını sürdürdü.

"… epey endişelendiği için aradım."

Hiçbir cevabın gelmediği ahizenin öte tarafına doğru kısa bir nefes verdi. Baldızı, her zamanki gibi yalınayak olmalıydı. Aylar süren psikiyatri koğuşundaki hayatı bittiğinde, aile fertleri bacanağını teselli ve ikna etmeye çalışırken baldızı ablasında kalmıştı. Tek kişilik bir daire kiralayıp ayrılana dek, birlikte geçirdikleri bir ay boyunca, ne zorluk yaşamış ne de bir yük hissetmişti. Bu, Moğol lekesi olayını duymadan öncesiydi ve o zamanlar baldızına sadece şefkatle bakıyordu.

Çok fazla konuşmayan baldızı, gün boyunca balkonda sonbaharın son demlerinde güneşlenerek öğle saatlerini geçiriyordu. Saksılardan dökülen kurumuş yaprakları ufalar ya da avucunu açıp yerde gölgeler yapardı. Karısı bir işle meşgulse, Ciu'yu banyoya götürüp fayanslara yalınayak basa basa çocuğun yüzünü yıkadığı da olurdu.

Böyle bir kadının bir zamanlar intihara teşebbüs ettiğine, hatta insanların önünde üstsüz halde sakince oturduğuna –bu olay intihar teşebbüsünden sonraki bir çeşit travma gibiydi– inanması zordu. Kanlar içindeki baldızını sırtına alarak hastaneye yetiştirdiği ve bundan ağır etkilendiği halde, sanki taşıdığı bir kadınmış, farklı bir zamandaymış gibiydi.

O kadına dair bir şey varsa o da her zamanki gibi et yememesiydi. Ailesiyle çatışmasının en temel sebebi buydu ve tuhaf davranışları –bankta üstsüz oturması dahil– bundan kaynaklandığından, bacanağı hâlâ vejetaryen olmasının normale dönmediğinin kanıtı olduğunu iddia etmişti.

"Dışarıdan bakıldığında epey uysal, ama zaten öyleyken her gün ilaç içtiği için daha da sersemleşti. Değişen bir şey yok anlayacağınız."

Onu asıl hayrete düşüren, bacanağının sanki bozuk bir saat veya ev eşyasını atar gibi doğal bir tavırla karısını terk etmeye çalışmasıydı.

"Beni sinsi bir adam olarak görmeyiniz. En çok zarar görenin ben

olduğumu bütün dünya biliyor."

Bacanağı söylediklerinde haksız sayılmazdı. Bu sebeple karısından farklı olarak tarafsızlığını korudu. Karısı resmi boşanmayı ertelemesi ve kardeşinin gidişatına göre davranması için bacanağa yalvardıysa da bacanağı hiç oralı olmadı.

Normalden dar alnı, sivri çenesiyle, huysuz ve inatçı görünümüyle ilk gördüğü andan beri hoşuna gitmeyen bacanağının zihninde canlanan yüzünü silip tekrar baldızına seslendi.

"Baldız, cevap ver. Ne olursa olsun bir şey söyle." Kapatsam mı diye düşünürken baldızı konuştu.

"Su kaynıyor."

Sesi kuş tüyü gibi hafifti. Hasta birinden beklenenin aksine hüzünlü ya da dalgın değildi. Gerçi neşeli ve yumuşak da değildi. Herhangi bir yere ait olmayan, sınıra varmış birine ait durgun bir sesti.

"Ocağı kapatmaya gitmeliyim."

"Baldız ben…"

Kadın telefonu kapatmaya çalıştığından aceleyle devam etti.

"… şimdi sana gelsem olur mu? Bugün bir yere gitmezsin, değil mi?"

Bir süre sessizlikten sonra telefon kapandı. Ahizeyi yerine koydu. Avucunun içi terden sırılsıklam olmuştu.

Baldızıyla ilgili farklı şeyler düşünmeye başlaması kesinlikle karısının Moğol lekesinden bahsetmesinden sonraydı. Yani, ondan öncesinde, baldızına karşı azıcık da olsa farklı bir duygu beslememişti. Baldızının onlarla birlikte kaldığı zamanki hareketlerini hatırladığında vücudunda birden kabarıp yükselen şehvet, o zamanlar hissettiği bir şehvet değildi. Balkonda, parmaklarını hafifçe aralayarak gölgeyle oynarkenki dalgın görüntüsü, oğulları Ciu'yu yıkarken bol eşofmanın altından görünen beyaz ayak bilekleri, umursamaz bir halde yana kaykılarak oturup televizyon izleyişi, yarım araladığı bacakları, dağınık saçları ne zaman aklına gelse bedeni yanmaya başlıyordu. Tüm hatıraların üzerine yeşil Moğol lekesi mühürlenmişti. Sadece çocukların popolarıyla sırtlarını kaplayan ve zamanla kaybolan leke. Baldızının bir kere bile görmediği poposu, uzun zaman önce yeni doğan oğlunun poposuna ilk dokunduğunda hissettiği pamuksu yumuşaklığın hoşnutluğuyla çakışarak, içine şefkatli bir ışık yaymıştı.

Artık, baldızının et yemeyip sadece tahıl, yeşillik ve çiğ sebze yemesi, yeşil

bir çiçek yaprağını andıran Moğol lekesi imgesiyle, birbirlerinden ayrılamayacak kadar uyumluydu. Genç kadının damarlarından taşan kanın beyaz gömleğini tamamen kırmızıya boyayıp orada öylece kurumasını, kendi kaderine dair çözülemeyen, sarsıcı bir ipucu gibi hissettiği de oldu.

Genç kadının kaldığı tek kişilik daire, D Kadın Üniversitesi civarında, işlek olmayan bir ara sokaktaydı. Karısının tembihlemesiyle aldığı meyve dolu poşetler elinde, bir apartman önünde dikiliyordu. Jeju Adası mandalinası, elma, armut, hatta mevsimi olmadığı halde çilek. Poşetlerin ağırlığından parmakları kızarıp kolları ağrımaya başlamıştı. Genç kadının odasına girip onunla yüz yüze geleceği gerçeği korkmasına sebep olmuş ve tereddütte kalmıştı.

Sonunda meyve poşetlerini yere koyup telefonun tuş kilidini açarak baldızının numarasını tuşladı. Tam on defa çaldırdığı halde telefon açılmadı. Meyveleri alıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Üçüncü katın köşesine varınca üzerinde on altılık nota şeklinin çizili olduğu zile bastı. Tahmin ettiği gibi kapıyı açan yoktu. Kapı kolunu çevirdi. Kapı beklenmedik şekilde kilitli değildi. Saçlarını ıslatan soğuk teri o an fark etmiş ve silmek için beysbol şapkasını çıkarıp tekrar takmıştı. Kılık kıyafetini toplayıp derin bir nefes çektikten sonra nihayet kapıyı açtı.

Güney cepheye bakan tek kişilik stüdyo tipi daireye ekim ayının güz güneşi vuruyor, vuran güneş insanı rahatlatıyordu. Karısı mı vermişti bilinmez, yerde göz aşinalığı olan kıyafetler rastgele yayılmış duruyor, parmak büyüklüğünde birkaç toz kümesi yerde dolanıyordu, ancak nedense oda kirli görünmüyordu. Belki de nedeni, neredeyse hiç mobilyanın olmamasıydı.

İki elinde tuttuğu meyve poşetlerini girişe bıraktıktan sonra ayakkabısını çıkarıp içeri girdi. Baldızının evde olduğuna dair hiçbir emare yoktu. Bir yere mi gitmişti acaba? Belki de onun geleceğini bildiğinden dışarı çıkmıştı. Evde televizyon bile yoktu ve iki tane prizle yanındaki anten girişi duvarın ortasında çirkin bir şekilde göze çarpıyordu. Hem oturma hem yatak odası olan odanın ortasında sadece karısının bağlattığı telefon, odanın kıyısındaysa, üzerindeki yorganın altından az önce biri çıkmış gibi kabarık bir yer yatağı vardı.

Oda havasız geldiğinden balkon kapısını hafif aralamaya davrandı. Aniden bir insan sesi duyup irkildi ve arkasına döndü. Nefesi kesilmişti.

Kadın, banyodan çıkıyordu. Su sesine benzer herhangi bir ses duymadığından banyoda olabileceğini düşünmemişti. Ancak onu asıl şaşırtan,

kadının çırılçıplak olmasıydı. Kadın tek bir su damlasının olmadığı çıplak bedeniyle, kendisi de biraz şaşırmış halde ayakta duruyordu. Öylece bir süre kaldıktan sonra yerde dağınık duran giysilerini alarak bedenini örttü. Utandığından ya da afalladığından değil, bu tür durumlarda hep böyle yapmak gerekir edasıyla davranıyor, gayet de sakin duruyordu.

Kadın sırtını göstermeden sakince üzerini giyerken, o doğal olarak bakışlarını çevirmeli ya da hemen dışarıya çıkmalıydı. Ancak aksine durduğu yere çakılı kalıp kadını delici bakışlarla seyretti. Kadın et yemeyi henüz bıraktığı zamanlardaki kadar zayıf değildi. Hastanede yattıktan sonra kilo almıştı ve ablasında kalırken de iyi yediği için göğüsleri büyümüştü. Bel kıvrımı şaşılası ölçüde daralmıştı, vücudundaki tüyler seyrekti, kalçasından baldırına doğru inen hatlarındaki hafif zayıflık hariç ne eksik ne fazla bir çekiciliği vardı. Şehvet uyandırmaktan ziyade öylece durup seyretmek istenecek bir vücuttu. Kadının kalçasındaki lekeyi göremediğini, ancak kadın elbiselerini üzerine geçirdikten sonra fark etti.

"Kusura bakma." Aklı başına gelince kekeleyerek bir mazeret dile getirdi. "Kapı açık olduğu için, kısa süreliğine çıktığını san–"

"Önemli değil." Bu defa da, öyle cevap verilmesi gerekiyormuşçasına kadın cevap verdi. "Tek başıma olduğumda, böyle durmak rahat diye."

Öyleyse… Bomboş hale gelen kafasını toparladı. Kadın her zaman evin içinde çıplak dolaşıyordu demek. Kadının çıplak bedeniyle karşılaştığında fena değildi ama şimdi bedeni uyanmış, penisinin sertleştiğini hissetmişti. Beysbol şapkasını çıkarıp eline aldı. Penisinin kalktığını gizlemek için yere çömelerek oturdu.

"İkram edecek bir şey de yok…"

Az önce açıkça gördüğü gibi, külot giymeyip üzerine sadece koyu gri renk bir eşofman geçiren kadın mutfağa doğru yürüdü. O kadar da büyük olmayan ve şehvet uyandırmayan kalçaların sessizce sallanmasını izlerken, farkında olmadan derince yutkundu.

"Boş ver…" Heyecanını yatıştırmak için vakit kazanma düşüncesiyle konuştu. "Ya da şu meyveleri yiyelim bari."

"Öyle mi yapalım?"

Kadın giriş kapısına geri dönüp elmayla armutları alarak mutfak tezgâhına götürdü. Akan suyun ve tabakların şakırtı sesini dinleyerek çirkin görünen priz delikleriyle telefonun köşeli tuşlarına odaklanmaya çalıştı. Ancak kadının kasığı daha da belirgin bir şekilde aklına geldi ve çiçek yaprakları çizerek boyadığı kalçalar, tekrar tekrar çizdiği, birleşme halindeki kadın ve erkeğin

pozisyonları üst üste gelerek başını ağrıttı.

Elinde elmayla armutları koyduğu tabakla gelen kadın onun önüne oturduğunda, şehvetle yanan gözlerini gizlemek için başını öne eğerek konuştu.

“Elmalar lezzetli görünüyor.”

Kısa bir süre sonra kadın sessizliği bozdu.

“Böyle gelmeseniz de olur.”

“Hı?”

Kadın sakin bir sesle sözüne devam etti.

“Benim için kafa yormanıza gerek yok. Tekrar iş arıyorum. Doktor tek başına kafa yoracağın işler yapma dediği için, alışveriş merkezi gibi bir yere girsem mi diye düşünüyorum. Geçen hafta mülakata da gittim.”

“Öyle mi?”

Söyledikleri şaşırtıcıydı. Bir keresinde bacanağı sarhoşken onu aramış ve “Hayatı boyunca bu şekilde, her gün antidepresan alıp kocasının sırtından geçinerek yaşayan bir kadına sen olsan dayanabilir misin abi?” demişti. Bacanağının tahmini yanlıştı. Kadın o kadar da delirmiş değildi.

“Başka yerleri boş verip ablanın dükkânında çalışmaya ne dersin?” Gözlerini kaçırarak, sonunda kadını ziyaret sebebini böylece dile getirmiş oldu.

“Maaşı başkalarına vermekten daha iyidir diyor ablan. En büyük dileği bu, ki az bir maaş da değil. Hem kardeşsiniz, birbirinize güvenebilirsiniz, ablanın yanında olacağın için onun da içi rahat eder. Alışveriş merkezine göre iş de ağır olmaz.”

Heyecanının az da olsa yatıştığını hissederek sözlerine devam etti. Zamanla kadının yüzüne direkt bakabildi ve o zaman kadının yüz ifadesinin tıpkı Budist bir rahip gibi sakin olduğunu fark etti. Olması gerekenden çok daha sakindi, içinde öyle büyük acılar mayalanmış, öyle onulmamış yaralar taşıyormuş da bu sadece görünen yüzeyiymiş gibi, korkutan türden bir sakinlik. Sadece çıplak olması sebebiyle, müstehcen bir tabloya bakarmış gibi ona baktığı için kendini suçladı. Fakat o anki görüntünün, elbet bir gün onu dağlayacak bir güzellik olarak zihnine mühürlendiğini inkâr edemezdi.

“Armut da yiyin.” Kadın, ona doğru tabağı itti.

“Baldız, sen de ye.”

Kadın, çatal yerine eliyle bir dilim armut alıp ısırdı. Düşüncelere dalan kadının sessiz omuzlarına sarılma arzusu, tatlı ve yapış yapış armut suyunun bulaştığı işaret parmağını emip dudaklarında ve dilinde kalan son armut

suyuna kadar yalama isteği, bol eşofman altını tüm gücüyle çekip çıkarma dürtüsüyle, tahrik olmaktan korkarak başını çevirdi.

"Bir dakika." Ayakkabılarını giyerken böyle söyledi. "Benimle dışarı gelmek istemez misin?"

"Nereye?"

"Biraz yürüyüp sohbet edelim."

"Enişte, söylediklerini iyice düşüneceğim."

"Yok, o konuda değil… Senden rica edeceğim bir şey var da."

Kadının tereddütlü suratına baktı. Her saniye artan bu acı verici arzu ve dürtüden kurtulabilecekse, bu son derece tehlikeli kapalı ortamdan çıkması her halükârda iyi olacaktı.

"Burada söyleyin."

"Yok, hayır, biraz yürüyüş yapalım istiyorum. Sen de bütün gün öylece evde olmaktan bunalmadın mı?"

Sonunda kadın, pes etmiş gibi terliklerini giyip onun peşinden geldi. Tek kelime etmeden dar sokaktan çıkıp ana caddede yürüdüler. Bir dondurmacı zincirinin tabelasını gördüğünde kadına dönüp sordu.

"Dondurma sever misin?"

Kadın, mahcup bir sevgili gibi yarım ağızla güldü.

İkisi, dondurmacıda cam kenarında bir masaya oturdular. Tahta kaşıkla dondurmayı yalamak için dilini uzatan kadını sessiz bir şekilde izledi. Sanki kadının diliyle onun bedeni kabloyla birbirine bağlanmış gibi, kadın dilini her çıkarışında elektrik şoku almışçasına tir tir titrediğini fark etti.

O sırada belki de tek bir çözüm olduğunu düşündü. Bu cehennemden kurtulmanın yolu, belki de sadece bu arzuyu gerçekleştirmekti.

"Senden ricam…"

Kadın dilinin ucuyla sade dondurmayı yalarken gözlerini dikkatle açarak baktı. Moğolvari biçimdeki sıradan ve estetiksiz gözlerinde ne küçük ne de büyük olan gözbebekleri belli belirsiz parlıyordu.

"Bana modellik yapmanı istiyorum."

Kadın ne şaşırmış ne de gülmüştü. İçinden geçenleri anlamaya çalışıyormuş gibi sakin bakışlarla kadını izledi.

"Sergime daha önce gelmiştin değil mi?"

"Evet."

"Onlara benzer bir video işi. Çok uzun sürmeyecek. Yalnız… Soyunman gerekiyor."

Beklenilenin aksine cesaretlendiğini, artık terlemediğini, hatta ellerinin de titremediğini fark etti. Başı bile buz torbası koymuşçasına soğumuştu.

"Soyunduktan sonra çıplak vücudunu boyayacağım."

Hâlâ sakin bakışlarla izleyen kadın konuşmaya başladı.

"… Sonra?"

"Öylece durman yeterli. Çekim bitene kadar."

"Boyamak… Vücudumu mu diyorsun?"

"Çiçek çizeceğim."

Kadının gözleri bir an aydınlanır gibi oldu. Belki de hata yapmıştı.

"Zor olmayacak. Bir iki saat kadar sürer. Senin için ne zaman uygun olursa."

Söyleyeceklerinin hepsini söylediğini düşündüğünden, derinlere dalmış bir halde başını eğip dondurmasına baktı. Üzerinde ufak ufak parçalanmış yerfıstığıyla ince dilimlenmiş badem olan dondurma yavaş yavaş eriyip hafifçe akıyordu.

"Nerede?"

Köpüğüyle birlikte eriyip giden dondurmasına daldığı sırada kadının sorusu geldi. Kadın son kaşığı ağzına koyuyordu. Soluk dudakları beyaz dondurmaya bulanmıştı.

"Arkadaşımın çalışma atölyesini ödünç istesem mi diye düşünüyorum."

Kadının yüzü hüzünle birlikte sakin de göründüğünden, bir türlü içinden geçenleri anlayamıyordu.

"Peki… ablama…"

Bu konuyu açmamak daha iyiydi diye düşündü ancak anlaşılan başka çare yoktu, kekelemesi hayal kırıklığını yansıtır biçimde cevapladı.

"Aramızda sır… olarak kalsın."

Kadın ne olumlu ne de olumsuz bir şey söyledi. O ise nefesini tutup, kadının sessiz kalarak nasıl bir cevap verdiğini anlayabilmek için, içine girecekmişçesine bir dikkatle kadını izledi.

Geniş camlardan içeri giren güneş sayesinde M'nin atölyesi sıcaktı. Çalışma atölyesi, atölyeden çok bir sanat galerisine benzeyen 300 küsur metrekarelik bir alandı. M'nin resimleri uygun yerlerde asılı duruyordu ve resim araç gereçleri şaşılacak denli düzenliydi. Öyle ki, çalışması için gereken her şeyi hazırlayıp gelmesine rağmen, içinde bu düzenli araç gereçleri kullanma dürtüsü doğmuştu.

Doğal ışık alan bir atölye ararken, çok yakın olmasa da üniversiteden

arkadaşı M'yi bulmuştu. Otuz iki yaşında başkentteki bir üniversitede kadroya giren M'nin suratında, giyim kuşamı ya da davranışlarında profesör havası hissediliyordu artık.

"Şaşırttın beni. Benden böyle bir şey rica edeceğini beklemiyordum doğrusu." Bir saat kadar önce bu mekânda, bir fincan çay ikram ettikten sonra anahtarı verirken M böyle söylemişti.

"Bu tür şeyleri her zaman söyle. Ben gündüzleri nasılsa okuldayım."

M'nin göbeğinin kendi göbeğinden daha büyük ve yuvarlak olduğuna göz ucuyla bakarak anahtarı almıştı. Göstermese de, M'nin de kendine göre arzuları, bunlardan kaynaklı endişeleri olabilirdi. M'nin gizli kusurunun yuvarlak göbek hatlarında ortaya çıkması, onu az da olsa teselli etmişti. En azından M, büyümüş göbeğinden dolayı endişe, azıcık utanç, yıkılıp geride kalan genç bedenine özlem duyuyordur diye düşünmüştü.

Pencereyi biraz kapatan M'nin resimlerini –o resimleri geleneksel bulmuştu– bir tarafa alıp, ışığın aydınlattığı parke zemin üzerine beyaz bir çarşaf serdi. Çarşafın üzerine biraz uzanıp, kadının uzandığında neler göreceğine baktı. Yüksek ahşap tavan, pencereden görünen gökyüzü, sırtının hissettiği hafif soğukluk, sert ama çarşaf sayesinde katlanılabilir zemin. Sonra yüzüstü yatarak görüş açısına denk gelen M'nin resimleriyle o taraftaki zeminin soğuk gölgesini, kullanılmayan şöminenin is lekelerini gördü.

Hazırlayıp geldiği resim araç gereçlerini çıkardı, PD100 video kameranın şarjını kontrol etti. Çekimin uzun sürmesi halinde kullanılacak ışık ekipmanlarını atölyenin bir köşesine kurdu, çizim defterini çıkarıp tekrar çantaya koydu, montunu çıkarıp kol manşetlerini kıvırdı, sonra beklemeye başladı. Kadının metro istasyonuna varacağı saat yaklaşınca montunu eline alıp ayakkabılarını giydi. Banliyödeki temiz havayı içine çekerek metro istasyonuna doğru yürümeye başladı.

Yürürken telefonu çaldı ve adımlarına devam ederek aramayı cevapladı.

"Benim."

Karısıydı.

"Ben bugün geç kalacak gibiyim. Yarı zamanlı çalışan kız yine gelmeyecekmiş. Ama saat yediye kadar yuvadan Ciu'yu almamız gerekiyor."

Karısının sözünü kesip cevap verdi:

"Ben de uygun değilim. Saat dokuzdan önce imkânsız."

Karısının iç çekişini duydu.

"Peki, tamam. 709 numaradaki komşudan saat dokuza kadar bakmasını rica edeyim o zaman."

Daha fazla boş lafa gerek duymadan telefonu kapattı. Son zamanlarda aralarındaki ilişki çocuk vasıtasıyla kurulmuş, sorun yaşanmayan bir tür ortaklık ilişkisi şeklindeydi.

Birkaç gün önce baldızının evine gittiği günün gecesi dayanılmaz bir dürtüyle karanlıkta karısına sımsıkı sarılmıştı. Balayındayken bile karısına karşı hissetmediği güçlü şehvete kendisi şaşırmış, karısını da şaşırtmıştı.

"N'apıyorsun?"

Karısının soluklarını duymak istemediğinden ağzını kapatmıştı. Kendisini baldızının imgesine kaptırdı, karanlığın içinde belirsizce görünen karısının biçimli burnu ve dudaklarında, bebek gibi narin boynunda buldu *onu*. Karısının sertleşip dikleşen meme ucunu ısırırken kadının iç çamaşırını çıkarttı. Yeşil ve küçük çiçek yaprağının kafasında canlanmasını istediğinde gözlerini yumup karısının yüzünü kafasından sildi.

Her şey bittiğinde karısı ağlıyordu. Öfkesinden mi yoksa bilmediği herhangi bir duygudan dolayı mıydı, bilemiyordu.

Korkuyorum, diye mırıldandı karısı yattığı yerde arkasını dönmüş vaziyette. Hayır, öyle demedi. *Senden korkuyorum*. O sırada neredeyse ölü gibi uykuya daldığından sözün gerçekten karısının ağzından çıkıp çıkmadığından emin olamadı. Karısı karanlıkta saatlerce ağlamış da olabilirdi. Bilmiyordu.

Fakat ertesi sabah karısının davranışları normalden farklı değildi. Biraz önce telefondaki ses tonu da aynıydı. O olayla ilgili ne bir iz taşıyor ne de kocasına karşı herhangi bir tiksinti duyuyordu. Kimi zaman insanüstü bir varlık olduğunu düşündürecek derecedeki sabırlı konuşma tarzı, her zaman aynı olan iç çekişi onu epeydir huzursuz ediyordu. İçindeki huzursuzluğu atıp rahatlatmak için adımlarını hızlandırdı.

Beklenmedik şekilde baldızı metro istasyonunun çıkışına ondan önce gelmişti. İstasyondan çıkalı uzun zaman geçmiş gibi biraz kambur vaziyette merdivenlere yayılmış oturuyordu. Üzerinde eski püskü bir kot ve kalın kahverengi bir kazak vardı ve sanki tek başına kıştan gelen biri gibiydi. Alnından akan terleri silen kadının yüzünü, uzun süre güneş ışıklarının toplandığı vücut hatlarını büyülenmişçesine izlediğinden kadına hemen seslenemedi.

"Üzerindekileri çıkar."

Dalgın bir şekilde pencereden akçakavakları izleyen kadına, sakince böyle seslendi.

Güneş ışınları öğleden sonraki yalnızlığıyla beyaz çarşafı aydınlatıyordu.

Kadın dönüp bakmadı. Duymadı mı acaba diye düşünerek tekrar konuşmaya niyetlendiği an kadın iki kolunu kaldırıp kazağını çıkardı. İçine giydiği fanilayı da çıkarınca sutyensiz sırtı göründü. Eski kot pantolonu çıkarınca kalçası tüm beyazlığıyla gözler önüne serildi.

O ise nefesini tutmuş kadının kalçasına bakıyordu. Tombul sağ ve sol kalçalarının üzerinde, melek tebessümü diye adlandırılan iki derin gamze vardı. Doğum lekesi başparmağı büyüklüğünde, sol kalçasının üst kısmındaydı. Böyle bir şey silinmeden yıllarca nasıl kalmış olabilirdi? Anlayamıyordu. Ufak bir morluğa da benzeyen açık yeşil ben kesinlikle bir Moğol lekesiydi. O an bu izin ilkel çağlara, evrimden öncesine ait bir şeyleri, ya da fotosenteze dair bir izi çağrıştırdığını, beklediği gibi cinsel bir arzuyla alakası olmadığını, aksine bitkisel bir şeyler hissettirdiğini anladı.

Epey bir süre sonunda Moğol lekesinden gözünü alıp baştan aşağı kadının çıplak vücuduna baktı. İlk kez modellik yapan birine göre oldukça rahattı, hatta baldız ve enişte ilişkisi göz önünde bulundurulduğunda daha da heyecanlı olması gereken kadının sakin tavrı etkileyiciydi. Aklına birden kadının bileğini kestikten sonra çıplak halde hastane bahçesindeki fıskiyenin önünde bulunması, bundan dolayı kapalı koğuşa yatırılması, hastanede yatarken de ikide bir üzerini çıkarıp güneşlenmek istediğinden taburcu olmasının geciktiği gerçeği geldi.

“Oturayım mı?” diye sordu kadın.

“Hayır, yüzüstü uzan.” Neredeyse telaffuz edilemeyecek kadar alçak bir sesle cevap verdi.

Kadın çarşafın üzerine uzandı. Kadın kımıldamadan dururken, o yerdeki vücudun uyandırdığı, içinde aniden kabaran şoke edici şehveti çözümlemek için tüm dikkatini topladı.

“Bir saniye, öyle kal.”

Kamerayı üçayağa sabitleyip yüksekliğini ayarladı. Kadının tüm vücudunu tek bir kareye sığdırabilecek şekilde ayarladıktan sonra palet ve fırçasını aldı. İlk olarak vücut boyama çalışmasını kasete kaydetmeyi düşünüyordu.

Önce kadının omuzlarına kadar uzanan saçlarını toplayıp ensesinden itibaren çiçek resimleri çizmeye başladı. Yarı açmış, bordo ve kırmızı tomurcukları omzu ve sırtı arasına serpiştirip ince dallarını yan tarafa doğru uzattı. Sağ kalçasının ortasına varınca tam açmış bir bordo çiçek çizip çiçeğin dişilik organını sarıya boyayarak kalın ve hoş çizgilerle öne çıkardı. Moğol lekesi olan sol kalçayı boş bıraktı. Onun yerine, yeşilimsi lekenin etrafına büyük fırçayla daha sönük bir yeşili yaydı ki, açık renk bir çiçek yaprağı

gölgesine benzeyen leke daha belirgin hale gelsin.

Fırçanın değdiği her an kadının gıdıklanır gibi hafifçe titremesini hissedince o da ürpermişti. Bu ürperti basit bir cinsel arzu değil, bir şeylerin güç kaynağına dokunup yüz binlerce voltluk akıma sürekli yakalanmak gibi bir duyguydu.

Nihayet, sağ baldırı geçip ince ayak bileklerine kadar devam eden uzun dal ile yaprakları tamamladığında terden sırılsıklam olmuştu.

"Bitti," dedi. "Biraz öylece kal."

Kamerayı üçayaktan çıkarıp bir süre yakın çekim yapmaya başladı. Çiçek detaylarını teker teker zumlayarak kadının boynunu ve dağılmış saçlarını, gerginmişçesine çarşafa bastırdığı iki elini ve Moğol lekesinin göze çarptığı kalçalarını uzun süre yakından çekti. Sonunda kadının tüm vücudunu kaydettikten sonra kamerayı kapattı.

"Artık kalkabilirsin."

Biraz yorgunluk hissettiği için şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Kadın kolları ve bacakları uyuşmuş gibi dirsekleriyle destek alarak ayağa kalktı.

"Üşümüyor musun?" Terini silerek ayağa kalktı ve montunu kadının omuzlarına arttı. "Zor değil miydi?"

Bu soruyu duyunca kadın ona bakıp güldü. Belirsiz ancak güçlü, hiçbir şeyi reddetmeyen, hiçbir şeyden şaşırmayacak bir gülüştü.

İşte ancak o zaman, kadın çarşafın üzerinde yatarken kendisini şaşırtan şeyin ne olduğunu anladı. Bu, haliyle bir arzu nesnesi olan güzel ve genç bir kadının bedeniydi, yine de artık, ondan tüm arzular arınmıştı. Geniş pencereye doğru kum gibi sürekli dağılarak çarpan güneş ışığı ve gözle görülemese de yine kum tanecikleri gibi dağılan bedenin güzelliği… Tarifi imkânsız duygular eşzamanlı akın ediyor, bir yıl boyunca onu yoğun bir şekilde sıkıntıya sokan cinsel şehveti bile bastırıyordu.

Kadın, onun montunu üzerine geçirip çıkardığı pantolonu tekrar giyerek buharı tüten kupayı iki eliyle tuttu. Terlik giymeden, çıplak ayakla, yere hafifçe basıyordu.

"Üşümedin mi?" İkinci kez sorulan bu soru karşısında kadın başını salladı.

"Zor değil miydi?"

"Bir şey yapmadım ki, öylece durdum. Hem zemin sıcaktı."

Kadın, şaşılacak derecede ilgisizdi ve bu sayede durum ne kadar tuhaf olursa olsun soğukkanlılığını koruyabilecek gibi görünüyordu. Yeni bir

mekânı keşfetme merakı yoktu, olması gereken duygu ifadelerine sahip değildi. Sadece başına gelen olayları izlemekle yetiniyor gibiydi. Hayır, belki de kadının içinde öyle korkunç, öyle hayal edilemeyecek olaylar gerçekleşiyordu ki, günlük yaşama iştirak etmek onun için mümkün değildi. Öyleyse meraklı olmaya, keşif yapmaya yahut tepki göstermeye enerjisi kalmamıştı. Böyle düşünmesinin sebebi, ara sıra kadının gözlerinin yalnızca çekingenliğin ya da saflığın verdiği sükûneti değil, bir şiddet ve bu şiddeti kontrol etme gücünü taşıyormuş gibi görünmesiydi. Şimdi kadın, sıcak kupayı iki eliyle sarmış, üşüyen bir civciv gibi büzülmüş halde kendi ayaklarına bakıyordu, yine de bu duruş şefkat uyandırmıyordu; karşısındakini rahatsız edecek kadar sert, gölge gibi bağımsız bir duruştu bu.

En başından beri hiç hoşlanmadığı, artık bacanak demeye bile gerek olmayan, kadının eski kocasının yüzünü hatırladı. Sıradanın dışında hiçbir şeye inanmayan donuk suratı, klişe olmayan herhangi bir söz etmemiş kaba dudaklarının kadının bedenini şehvetle arzulamış olduğunu hayal edince bir tür utanç hissetti. O duyarsız adam kadının Moğol lekesini bile fark etmemiştir kesin, diye düşündü. İkisini çıplak halde onur kırıcı, zorbaca, aşağılayıcı olmayan bir biçimde hayal edemedi.

Kadın elinde boş kupayla ayağa kalkınca o da peşinden kalktı. Kadının uzattığı kupayı alıp sehpaya koydu. Kameranın kasetini değiştirip üçayağın yerini tekrardan ayarladı.

“Tekrar başlayalım mı?”

Kadın onaylar şekilde başını sallayıp çarşafa doğru yürüdü. Bu sırada güneş ışığı biraz zayıfladığından tungsten aydınlatmalardan birini kadının ayakucuna kurdu.

Kadın kıyafetlerini tekrar çıkarıp bu sefer tavana bakarak uzandı. Lokal aydınlatma yüzünden, bedeninin üst yarısı gölgede kaldığı halde gözleri kamaşmış gibi gözlerini kıstı. Daha önce kadını evinde tesadüfen çıplak görmüştü ama tamamen savunmasız şekilde yerde yatan kadının görüntüsü o kadar güçlüydü ki göz pınarları doldu. Cılız köprücük kemiği, uzandığı için küçük bir kız çocuğu gibi dümdüz görünen göğüsleri, belirginleşen kaburgaları, şehvetten uzak açılan uylukları, gözleri açık halde uykuya dalmış görünen ve bir çölü andıran yüzü. Bedeni, her köşesinden aşırılığın defedildiği bir bedendi. Böyle bir bedeni, tek bir bedenle bu kadar çok söz söyleyebilen bir bedeni ilk kez görüyordu.

Bu sefer kadının köprücük kemiğinden göğsüne kadar olan bölgeye sarı ve beyaz renklerle büyük bir çiçek çizdi. Sırt kısmında gece çiçekleri vardı ancak

göğüs kısmında aydınlık bir günün çiçekleri olacaktı. Karında turuncu bir güngüzeli açmıştı ve uyluklara doğru küçüklü büyüklü altın renkli çiçek yaprakları düşüyordu.

O sessizlikte, hiç tecrübe etmediği şahane bir mutluluğun, bedeninin bilmediği bir yerlerinden usulca akıp fırçasının ucunda biriktiğini hissetti. Bunun mümkün olduğunca uzun süre devam etmesini istiyordu. Işık boynuna kadar eriştiğinden karanlıkta kalan kadının yüzü uykudaymışçasına sakindi ancak fırça uyluklarının yukarısında gezindiğinde hafif titremesi uyanık olduğunu gösteriyordu. Tüm bu olanları sakince kabullenen kadının kutsal bir varlık olduğunu düşündü; insan denilemeyecek fakat hayvan da olmayan, daha çok insan, hayvan ya da bitkinin özelliklerini taşıyan yabancı bir varlık gibiydi kadın.

Nihayet fırçayı bıraktı, çekim yapması gerektiğini unutmuş halde kadının bedenini, üzerinde açan çiçekleri seyretti. Ancak güneş giderek batıyor, kadının yüzü yavaş yavaş akşamüstünün gölgesinde siliniyordu. Bu nedenle adam hemen kafasını toparlayarak ayağa kalktı.

"Yan dönüp uzan."

Kadın usul usul, sadece kendisinin duyduğu bir müziğe kapılıp hareket ediyormuşçasına kollarını, bacaklarını, belini kıvırarak yanlamasına uzandı. Hoş bir tepecik gibi görünen kadının yanları ve kalça hatlarını çektikten sonra arkasındaki gece çiçeklerini ve ön tarafındaki güneş çiçeklerini sırayla kaydetti. Son olarak, giderek zayıflamakta olan güneşin aydınlattığı, yeşil bir karaltıya benzeyen Moğol lekesini çekti. Ardından tereddütle, çekmeyeceğine dair söz verdiği halde artık tamamen kararan pencere tarafına dönük kadının yüzüne yakın çekim yaptı. Belirsiz dudaklarıyla çıkık köprücük kemiklerinin gölgesi, dağınık saçları arasından görünen düz alnı ve son olarak boş bakan gözleri belirdi ekranda.

Tüm teçhizatı arabanın bagajına yüklerken kadın kollarını bağlamış vaziyette girişte ayakta bekledi. M'nin tembihlediği gibi, anahtarı basamakta duran bir çift yürüyüş ayakkabısının içine gizledikten sonra kadına seslendi.

"Hepsi bitti. Artık gidelim."

Kadın kazağın üzerine onun montunu da giydiği halde üşüyormuş gibi titriyordu.

"Senin evin oralara gidip bir şeyler yiyelim mi? Ya da çok acıktıysan buralarda bir yer de buluruz?"

"Karnım aç değil… Bunlar yıkayınca silinir mi?"

Kadın bir tek bunu merak ediyormuşçasına eliyle göğüs kısmını işaret ederek sordu.

"Kolayca silinmez. Birkaç kere yıkadıktan sonra belki tamamen–"

Sözünü keserek kadın konuştu.

"Keşke silinmese."

Şaşırarak kadının yüzüne baktı fakat karanlık, orada bulunması olası bir ifadeyi gizliyordu.

Ana caddeye çıkıp lokanta aramak için bir sokağa girdiler. Et yemeyen kadın için tabelasında tapınak yemekleri yazan lokantayı seçtiler. Set menü sipariş edince temiz ve güzel yirmi küsur soğuk yemekaltıyla kestane, ginseng ve bol sebzeli güveçte pilav geldi. Elinde kaşığı tutan kadını izlerken aniden dört saate yakın soyunuk olan kadının kılına bile dokunmadığını fark etti. Gerçi baştan beri sadece çıplak bedenini çekmeyi planlamıştı ama cinsel arzu hissetmemesi beklenmedik bir durumdu.

Şimdi üzerinde kalın bir kazakla kaşığı ağzına sokan kadına bakınca geçen yılki sıkıntı verici ve ısrarcı tutkunun, öğleden sonraki mucizeyle durulduğunu teyit etmiş oldu. Kadının yemek çiğnerken kıvrılıp büzülen dudaklarına kapanıp, lokantadaki herkesin çığlıklarla tepki vereceği derecede hoyratça bir biçimde kadını yere yatırdığı sahne, tanıdık bir cehennem gibi gözünün önünden geçti. Yere doğru bakıp lokmasını yuttuktan sonra kadına sordu.

"Neden et yemiyorsun? Hep merak etmiştim ama soramadım."

Kadın fasulye filizini tuttuğu yemek çubuğunu bırakıp ona baktı. "Söylemek zorsa cevap vermeyebilirsin," dedi, hâlâ kafasının bir köşesinde cereyan eden müstehcen sahnelerle mücadele ederek.

"Hayır, zor değil. Ama anlayamayabilirsiniz…" Kadın sakince konuşarak fasulye filizini çiğnedi. "… Rüya yüzünden."

"Rüya mı?"

"Rüyalar gördüğüm için… Bu yüzden et yemiyorum."

"Nasıl rüyalar gördün ki?"

"Yüzler."

"Yüz mü?"

Hiçbir şey anlamamıştı ve kadın onun bu hali karşısında sessizce güldü. Nedense altında gizemli bir şeylerin yattığını düşündüren bir gülümsemeydi.

"Anlayamayacağınızı söylemiştim."

Sormak istediyse de soramadı: "Öyleyse, neden sanki fotosentez yapan mutant bir hayvan gibi güneşin altında göğsünü açtın? O da mı rüya

yüzündendi?”

Kadının evinin önünde arabayı durdurduktan sonra kadınla birlikte arabadan indi.

“Bugün için gerçekten teşekkür ederim.”

Kadın cevap vermek yerine gülümsedi. Gülüşü, karısınınkinden farksız, sessiz ve düşünceliydi. Tıpkı sıradan bir kadın gibi. Hayır, o zaten sıradan bir kadın, diye düşündü. Asıl deliren benim.

Kadın başını eğerek selam verip apartmana girerek gözden kayboldu. Kadının dairesinin ışıkları yanıncaya kadar bekledi ama odanın penceresi bir türlü aydınlanmadı. Arabayı çalıştırarak kadının tek kişilik loş dairesini kafasında canlandırdı, yıkanmadan çırılçıplak yatağa, yorganın altına giren kadını hayal etti. Görkemli çiçeklerle dolu vücudu, dakikalar öncesine kadar birlikte olduğu, kılına bile dokunmadığı vücudu.

Büyük bir acı duydu.

709 numara dairenin ziline bastığında saat tam dokuzu yirmi geçiyordu. Kapıyı açan kadın kısık sesle, “Ciu annesini sorup dururken az önce uyuyakaldı,” dedi. İlkokul iki-üçüncü sınıf gibi görünen saç örgülü küçük kız ona Ciu’nun plastik kepçe oyuncağını uzattı. Teşekkür ederim diyerek öncelikle kepçeyi çantasına koydu. Kendi evi olan 710 numaralı dairenin kapısını açık bırakıp uyuyan çocuğu dikkatli bir şekilde kucakladı. Serin koridordan çocuğun yatağına kadarki mesafe ona birden çok uzun göründü. Beş yaşındaki oğlu hâlâ parmaklarını emiyordu. Kucağında taşırken uykusu delindiğinden midir nedir yatağa yatırınca çocuk parmaklarını şap şap diye emmeye başladı. Çocuğun çıkardığı sesin dışında karanlık oda oldukça sessiz ve ıssızdı.

Salona geçip ışıkları açtı. Dış kapıyı kilitledikten sonra kanepeye oturdu. Biraz düşüncelere dalıp, kilitlemiş olduğu kapıyı açarak dışarı çıktı. Asansörle zemin kata indikten sonra, park ettiği arabasının şoför koltuğuna oturdu. İki tane 6 mm.’lik kasetle çizim defterinin olduğu çantasını kucağına alıp karısını aradı.

“Ciu ne yapıyor?” Karısının sesi durgundu.

“Uyudu.”

“Yemeğini yemiş mi?”

“Yemiştir herhalde. Geldiğimde çoktan uyumuştu.”

“Tamam. Ben saat on bir gibi geleceğim.”

“Çocuk çok derin uyuyor da… Şey diyecektim…”

“Efendim?”

“Çalışma atölyesine bir gidip geleceğim. Henüz bitiremediğim iş var da.”

Karısı cevap vermemişti.

“Ciu uyanmaz herhalde. Çok derin uyuyor. Bugünlerde uyuduğunda sabaha kadar uyanmıyor ya.”

“…”

“Beni dinliyor musun?”

“Canım…”

Karısı ağlıyor gibiydi. Dükkânda kimse yok muydu ki? Meraklı bakışlara karşı hassas olan karısının böyle ağlaması nadir görülen bir şeydi.

“… Gitmek istiyorsan git.” Bir süre sonra sakinleşmesinin ardından böyle demişti. O güne kadar hiç duymadığı, anlaşılması güç ve karışık bir ses tonuydu bu. “Şimdi dükkânı kapatıp eve gidiyorum.”

Telefon kapandı. Ne kadar meşgul olursa olsun, telefonu önce kapatmamaya özen gösteren bir karısı vardı. Hem kafası karışmış hem de beklenmedik bir şekilde suçluluk duymuştu. Bu yüzden bir süre elinde telefonla öylece kalakaldı. Eve dönüp karımın gelmesini mi beklesem acaba, diye düşündü ancak zihnini hemen toparlayıp arabayı çalıştırdı. Trafiğin aktığı saatler olduğundan, karısı yirmi dakika içinde eve varacaktı. Bu süre içinde çocuğun uyanması ya da bir şeyler yapması söz konusu değildi. Her şeyden önemlisi, karısı dönene kadar, o pırıl pırıl evde durmak ve kesinlikle surat asacak olan karısıyla yüz yüze gelmek istemiyordu.

Atölyeye vardığında, orada olan tek kişi J idi.

“Bugün geç kaldınız. Ben de şimdi çıkıyordum.”

Tereddüt etmeden koşarak gelmem iyi oldu, diye düşündü. Gece çalışmayı seven dört kişinin birlikte kullandığı bir atölye olduğundan, geceleri atölyeyi tek başına kullanma fırsatı her zaman eline geçmiyordu.

J birer birer eşyalarını toplayıp trençkotunu üzerine geçirirken o da bilgisayarı açtı. J, şaşırmışçasına, onun elindeki iki kasete baktı.

“Üstat, çekim yaptınız ha.”

“Öyle.”

J, boş laflar etmek yerine gülümsedi.

“Sonra mutlaka bana da gösterin.”

“Tabii ki.”

J, muzip bir tavırla selam çakıp, hemencecik gözden kaybolması gerekiyormuş gibi bütün gücüyle kolunu sallayarak koşuyormuş taklidi yaptı ve kapıyı açarak çıktı. Adam yalnız kalınca güldü. Gülüşü kaybolduktan

sonra, uzun süredir böyle gülmediğini fark etti.

Bütün geceyi ayakta geçirdi ve kaseti çıkardıktan sonra bilgisayarı kapattı.

Kadını çektiği kasetler düşündüğünden daha iyiydi. Işık, atmosfer ve kadının hareketleri nefes kesecek kadar etkileyiciydi. Nasıl bir fon müziği kullanmalıyım acaba, diye kısa bir süre düşündükten sonra, hava boşluğundakine benzer bir sessizliğin daha iyi olacağına karar verdi. Hafifçe yerde dönüşü, vücudundaki muhteşem çiçekler, Moğol lekesi ve sessizlik, kadim ve ebedi bir şeyi çağrıştırıyordu.

Uzun zamandan beri yapmadığı, bilgisayarda eser oluşturmanın sıkıcı bekleyişiyle mücadele etti ve bir paket sigaranın dibini görünceye kadar çalıştı. Sonunda bitirebildiği eserin toplam süresi dört dakika elli beş saniyeydi. Yerde uzanan kadının vücudunu boyayan ellerinden başlamış, Moğol lekesine doğru görüntüyü karartmış, gölgelenen ve neredeyse yüz hatları seçilemeyen kadının çöl benzeri yüzünü yansıtmış ve tekrar karartmıştı.

Sabahladıktan sonraki tükenmişlik, vücudunun her yerine kum tanecikleri batıyormuş gibi sert ve pütürlü bir his, her şeyin yabancı göründüğü rahatsız edici duyguları uzun bir aradan sonra tecrübe ederek kasetin üzerindeki etikete siyah kalemle şunları yazdı: “Moğol Lekesi 1 - Gece Çiçekleri ve Gündüz Çiçekleri.”

İşi bitince, mümkün olursa “Moğol Lekesi 2” başlığıyla adlandıracağı fakat katiyen kalkışamayacağı, aslında tüm hayali olan imge, hasretle beklenen birinin yüzü gibi umutsuzca gözlerinin önünü kapladı.

Bir hava boşluğuna benzeyen sessizliğin içinde, vücutlarında çiçek resimleri olan kadınla erkeğin birleşme sahnesi. Bedenlerin birbirine teslimiyeti ve hareket halindeki uzuvlar. Bazen sert bazen şefkatli, kimi zaman cinsel organları yakın çekim yaparak gerçekleşen sahneler. Tüm çıplaklığı apaçık ortada, tamamen saf ve her şeyden arınmış bir an.

Sonra elinde tuttuğu kaseti evirip çevirerek düşüncelere daldı. Eğer baldızıyla birlikte çekeceği sahne için bir erkek seçecekse bu kişi kendisi olamazdı. Göbeğinin kırıştığının, yanlardan yağlar sarktığının, kalça ve baldır hatlarının sıkılığını kaybettiğinin farkındaydı.

Arabayla eve gitmek yerine yakın bir hamama gitti. Girişte verilen beyaz tişört ve şortu giyip aynadaki yansımasını hayal kırıklığı dolu gözlerle süzdü. Tabii ki de kendisi olamazdı. O zaman kim? Baldızıyla seks yaptıracağı kişi kim olabilir? Bu erotik bir film olmayacaktı, sadece seks yapma taklidi

yetmezdi. Gerçekten penetrasyon olmalıydı ki sahiciliği kaydedebilsin. Fakat kim yapacaktı? Kim buna razı olacaktı? En önemlisi, baldızı bunu kabul edecek miydi?

Sınıra yaklaştığının farkındaydı. Ancak artık durması mümkün değildi. Hayır, durmak istemiyordu.

Buharla dolu hamamda uyudu. Yeterince kuru ve sıcak bir yaz gecesine benzeyen ortamda, kollarını ve bacaklarını uzatmış halde yatmaktaydı. Gerçekleştiremediği o imge, sıcacık bir ışık gibi yorgun bedenini sarmalamış, tüm enerjisini tüketmişti.

Kısacık uykusundan uyanmadan hemen önce, rüyasında baldızını gördü.

Kadının teni soluk yeşildi. Daldan yeni düşmüş, henüz solmaya başlayan bir yaprağa benzeyen kadının bedeni, önünde yüzükoyun yatmaktaydı. Moğol lekesi kaybolmuş, onun yerine soluk yeşil renk, bedeninin her yerine yayılmıştı.

Kadını yüzüstü çevirdi. Vücudun üst kısmından gözlerini rahatsız eden bir ışık yayıldığı için –ışığın kaynağı kadının yüzü gibiydi– kadının göğüslerinden yukarısını göremiyordu. İki eliyle kadının bacaklarını açtı ve baldırlarının esnekliğinden kadının uyumadığını anladı. Kadının içine girdiğinde, vajinadan çürümüş bir yapraktan akar gibi yeşil bir sıvı akmaya başladı. Hem rayihalı hem keskin ot kokusu yavaş yavaş yoğunlaştıkça nefes almakta güçlük çekiyordu. Orgazm olmadan önce zar zor penisini çıkarırken, organının yeşile boyandığını fark etti. Kadından mı kendinden mi çıktığını bilmediği taze bir sıvı, bedenini bel altından baldırlarına kadar kopkoyu yeşile boyamıştı.

Ahizenin öte tarafındaki kadın yine konuşmuyordu. “Baldız…”

“Efendim?”

Şükür ki kadın bu sefer uzun süre sessiz kalmayıp cevap verdi. Memnuniyet içeren bir cevap mıydı? Emin olamadı.

“Dün dinlenebildin mi?”

“Evet.”

“Şey… Soracağım bir şey var da.”

“Söyleyin.”

“Vücuduna çizdiğim şeyleri acaba sildin mi?”

“Hayır.”

Derin bir nefes aldı.

“Onları silmesen? En azından yarına kadar. Daha bitiremediğim şeyler var. Bir kez daha çekim yapmam gerekecek gibi.”

Acaba kadın gülüyor muydu? Keşke görebilseydi. Telefonun diğer ucunda gülümsüyor muydu?

“Silmek istemediğim için yıkanmadım.” Kadın gayet sakin karşılık verdi. “Resimler sayesinde rüya görmüyorum. Daha sonra silinse bile, tekrar çizsen iyi olur.”

Kadının ne demek istediğini tam anlayamadı ancak ahizeyi daha da sıkarak, “İyi,” diye mırıldandı içinden. Baldızı bu sayede olacaklara izin de verebilirdi. Ne olursa olsun, her şeye izin verirdi belki de.

“Yarın zamanın olursa bir kez daha geçenki yere gelir misin? Sıonbavi çalışma atölyesine.”

“Peki.”

“Ancak başka biri daha gelecek. Bir erkek.”

“…”

“Onun da çıplak bedenine çiçekler çizeceğim. Yine de sorun olmaz mı?”

Bekledi. Şimdiye kadarki tecrübeleri ışığında, kadının sessiz kalmasının genellikle olumlu bir cevap olduğu düşüncesiyle daha fazla huzursuzluk hissetmedi.

“Peki.”

Ahizeyi yerine koyup iki elini kenetleyerek salonda fırıl fırıl döndü. Oğlu kreşe, karısı da dükkâna gittiğinden, eve geldiği saat üçten beri ev boştu. Karısını aradı. Hoş değildi tabii ama yapılması gerekiyordu.

“Neredesin?” diye sordu karısı soğuktan çok karmaşık ve anlaşılması zor bir tonda.

“Evdeyim.”

“İşini sorunsuz hallettin mi?”

“Henüz değil. Yarın geceye kadar yoğun geçecek gibi.”

“Tamam… Fazla yorulma.”

Telefon kapandı. Karısı da başka kadınlar gibi bağırıp çağırsaydı, başının etini yiyip lanetler okusaydı içi belki daha rahat edecekti. Bu kadar kolay vazgeçmesi, vazgeçişin tortusunu hüzünlü biçimde bastırması âdeta nefesini kesiyordu. Anlaşılmak ve saygı görmek için kadının gösterdiği umarsız çaba iyi mi kötü mü bilmiyordu. Fakat kendisinin benmerkezci ve sorumsuz olduğundan emindi. Onu kötü tarafa yaklaştıranın, karısının boğucu sabır ve iyiliği olduğunu düşünmek istedi.

Suçluluk, pişmanlık ve tereddütle karışık bir duygu anaforu geçince,

planladığı gibi J'nin telefon numarasını tuşladı.

"Üstat? Bu akşam atölyeye gelecek misin?"

"Hayır," diye cevap verip ekledi. "Dün sabahladım. Bugün biraz dinleneceğim."

J, yirmili yaşlara has özgüven, gençlik ve rahatlığı hissettiriyordu. Cüsseli yapısının aksine zayıf ve sağlam bir vücudu olan J'nin çıplak halini gözünün önünde canlandırdı. Olur gibiydi.

"Öyle mi? Bir ricamı yerine getirmeni isteyeceğim."

"Ne ricası?"

"Yarın zamanın var mı?"

"Yarın akşama bir sözüm vardı ama."

Hiçbir şey anlamayan J'ye M'nin çalışma atölyesinin adresini tarif etti.

"Öğleden sonra iki üç saat yeter, akşama kadar sürmez," diyecekken birden fikrini değiştirdi.

"Dün yaptığım çalışmayı görmek istediğini söylemiştin değil mi?"

J, "Tabii ki." diye cevap verdi.

"Şimdi oraya geliyorum o zaman."

Telefonu kapattı.

Gece tamamladığı çalışmanın titiz bir tasarımcı olan J'nin hoşuna gitmesini ve merak uyandırmasını diledi. Üstelik aynı çalışma atölyesini kullandığı birinin ricası olduğu için, uysal karakterli J'nin reddetmesi zor olacaktı. İçinde kesin olmayan ancak olumlu bir önsezi besledi.

J, sözleştikleri saatten daha erken gelmişti. Ağız alışkanlığı olan "Boş ver" lafına uygun şekilde her zaman rahat sayılan J, nedense bugün biraz huzursuz görünüyordu.

"Titriyorum ya."

J'ye bir fincan kahve yaparak tekrar J'nin çıplak halini kafasında canlandırdı. İyi şeyler hissetti. Kadınla çok uyumlu olacak gibi görünüyordu.

Önceki gün J, kaseti görünce çok heyecanlanmıştı.

"İnanamıyorum… Neredeyse sihirsel! Abi, böyle bir eseri nasıl yaptın? Aslında şimdiye dek biraz basit biri olduğunu düşünmüştüm ama… Ah, çok özür dilerim."

J'nin gözlerinde ve sesinde normalde pek hissedemediği belli bir ilgi ve merak vardı.

"Nasıl bu kadar değişebildin? Buna ne desem… Dev gibi bir şey seni aniden kaldırıp tamamen farklı bir dünyaya taşımış gibi görünüyor. Bu

renkler muhteşem!"

Genç J'nin kendine has duygulu ve abartılı ifadesi hiç hoş değildi ama söyledikleri doğruydu. İçinden hiçbir zaman bu kadar sayısız renk –elbette daha önce de renklerin güzelliğini hissedebiliyordu ama– fışkırmamıştı. Bedeni âdeta güçlü renklerle ağzına kadar dolmuş ve aşırı tazyike daha fazla dayanamayarak fışkırmış gibiydi. Varoluşunu şiddetle hissediyordu. Daha önce asla hissedemediği bir yoğunluktu bu.

"Karanlıktım." Kendisini böyle açıklamak istediği zamanlar olmuştu. O karanlıktı. Karanlık bir yerde o vardı. Son zamanlarda tecrübe ettiği, renklerin var olmadığı o siyah-beyaz dünyası, muhteşem, sessiz ve huzurluydu ama artık geri dönemeyeceği bir yerdi. Ona o dingin barışı hissettiren mutluluk, geri dönüşe kapanmıştı. Ancak onun kayıp duygusunu hissetmesi imkânsızdı. Şu ânın dünyasının yaşattığı kaygı ve acıya dayanmak için bile enerjisi yoktu.

J'nin teşvikinden güç alarak sonunda söylemek istediklerini yüzü kızarmış halde dile getirebilmişti. Elindeki dans gösterisi programını ve kendi çizim defterini göstererek erkek model olmasını rica eder etmez J bir anlık utanç duydu.

"Neden o kadar kişinin içinden ben? Piyasada ne kadar çok profesyonel model var… Ya da bir tiyatro oyuncusu."

"Senin vücudun iyi. Çok mükemmel bir vücut uymaz. Tam sen lazımsın."

"Ben mi lazımım? Ama bu kadınla böyle pozlar vermek… Ben yapamam."

Aniden yerinden fırlayan J'yi ikna etmek için yalvardı, kışkırttı.

"Hiç kimse bilmeyecek. Yüzün görünmeyecek diyorum. Ayrıca bu kadınla tanışmak, böyle ilham verici bir işin parçası olmak istemiyor musun?"

Sadece bir gece düşünmesi gerektiğini söyleyen J, o günün sabahında telefon ederek kabul ettiğini söyledi. Ancak adamın asıl isteğinin gerçek bir sevişme sahnesi olduğu kendisine söylenmediğinden, bunu hayal edemezdi.

"Biraz geç kaldı, değil mi?" J, pencere tarafına bakarak sordu. Zaten o da gitgide sabırsızlanıyordu. Baldızı gerçekten atölyeyi kendisinin bulabileceğini söylemiş, o da metro istasyonuna karşılamaya gitmeyip kadını atölyede beklemeye kadar vermişti.

"Bilmem ki, çıkıp baksam mı?" Montunu eline alıp ayağa kalktığında birinin yarı saydam cam kapıyı tıklattığı duyuldu. "A, işte geldi!"

J elindeki kahve fincanını bıraktı.

Kadının üzerinde o günkü kot pantolonla bu sefer siyah kalın bir kazak vardı. Saçını yıkayıp çıktığından olsa gerek, doğal siyah, dağınık saçları hâlâ ıslaktı. Kadın önce ona baktı ve J'yi gördükten sonra hemen güldü.

“Boynumdaki çiçek silinir endişesiyle… saçımı dikkatle yıkadım.” Kadın saçlarına dokunarak konuştu.

J gülümsedi. Kadının dış görünüşünün beklediğinin aksine sade olması J’nin gerginliğini yok etmiş gibiydi.

“Üzerindekileri çıkar.”

“Ben mi?” J gözlerini fal taşı gibi açtı.

“O tamamen boyandığı için şimdi sadece senin vücuduna çizmeliyim.”

J tuhaf bir gülümsemeyle arkasını dönerek kıyafetlerini çıkardı.

“Külotunu da çıkarmalısın.”

J tereddüt ederek külotunu sonra da çoraplarını çıkardı. Tahmin ettiği gibi ne kaslı ne de fazla kilolu cılız vücudu ortaya çıktı. Göbek deliğinden baldırlarının üst kısmına kadar gür bir şekilde çıkan kasık kılları haricinde teni beyaz ve pürüzsüzdü. Bir an J’nin vücudunu kıskandı.

Kadına yaptığı gibi J’yi de yüzükoyun yatırıp ensesinden itibaren çiçekler çizmeye başladı. Bu sefer mavi tonları tercih etmişti. Eflatun renkli ortanca yapraklarını sert bir rüzgâra kapılıp düşüyorlarmışçasına, mümkün olduğunca çabuk bitsin diye büyük bir fırçayla çizdi.

“Düz uzan.”

J’nin cinsel organını merkez alarak, kasık kılları siyah çanak yaprağı, cinsel organ da çiçek organları gibi görünecek şekilde, taze kan gibi kıpkırmızı büyük bir çiçek çizdi. Kadın koltukta oturup çayını yudumlayarak onun çalışması gözlemlemekteydi. İşini bitirip fırçayı bıraktığında, J’nin cinsel organının biraz sertleştiğini fark etmişti.

Soluklanarak ayağa kalkıp henüz bitmemiş kaseti yenisiyle değiştirdi. Arkasını dönerek kadına seslendi.

“Üzerindekileri çıkar.”

Kadın soyundu. Güneş ışığı, ilk çekim yaptıkları günkü kadar güçlü değildi ancak kadının göğsünün ortasına çizdiği altın rengi çiçek coşkuyla parlıyordu. J ile çelişen bir biçimde kadının tavırları gayet sakindi. “Kıyafet giymektense çıkarmak daha doğal değil mi?” diyor gibiydi âdeta. Dizlerini kaldırarak oturan J’nin mest olduğu kadının gözünden kaçmamıştı.

Hiçbir şey söylemediği halde kadın J’nin yanına yaklaştı. J’nin oturuşunu taklit edercesine dizlerini kaldırıp beyaz çarşafın üstüne oturdu. Kadının sessiz yüzü ve coşkulu vücudunda, ıssız bir çelişki mevcuttu.

“Şimdi ne yapalım?”

J sordu.

Bir şekilde duruma öncülük etmeliyim baskısından mıdır nedir, J’nin

suratı hâlâ kızarıktı ama cinsel organı sertliğini kaybetmişti.

"Kadını dizine oturt."

Kadının baldızı olduğunu J bilmiyordu ve bu yüzden ona rahatça kadın diyebiliyordu. Artık video kamerayı alıp onlara yaklaştı. Kadın, J'nin dizlerinin üstüne oturunca bağırdı.

"Kendine doğru çek."

J titreyen elleriyle kadını omuzlarından çekti.

"Yuh, hiç mi yapmadın? Rol yap. Bari göğüslerine dokun."

J elinin tersiyle alnını sildi. O zaman kadın yavaşça J'ye doğru dönerek onu bacaklarının arasına aldı. Bir eliyle J'nin boynunu kavrayıp diğer eliyle J'nin göğsündeki kırmızı çiçeği okşamaya başladı. Sadece üçünün soluklarının duyulduğu ve ne kadar olduğu hesaplanamayan bir süre geçti. J'nin göğüs ucu yavaşça sertleşip penisi kalktı. Kadın, sanki adamın eskizlerini daha önce görmüş ve ne yapması gerektiğini biliyormuş gibi, kuşların sevişmesine benzer biçimde, J'nin boynuna kendi boynunu doladı.

"Güzel. Gerçekten çok güzel."

Bu sahneyi çeşitli açılardan yakaladı. Sonunda en iyi açıyı buldu.

"İyi… Devam edin. Olduğunuz gibi üst üste uzanın."

Kadın hafifçe J'yi göğsünden iterek çarşafın üzerine yatırdı. İki elini uzatıp J'nin karnının altına ulaşan kırmızı çiçek yapraklarını birer birer okşayarak aşağılara indi. Adam elinde kamerasıyla kadının arkasından dolandı ve sırtında açan mor çiçekleri, her hareketinde titreşen Moğol lekesini çekti. İşte bu, diye düşündü dişlerini sıkarak. Ah, biraz daha ileriye gidebilsek.

J'nin cinsel organı çoktan kalkacağı kadar kalkmıştı ve bu yüzden ne yapacağını şaşırmış gibi yüzü gerilmişti. Kadın yavaş yavaş yüzükoyun uzanıp göğüslerini J'nin göğsüne bastırdı. Kalçası havaya doğru kalkmıştı. Adam tam arka taraftan ikisinin vücutlarını çekti. Kadının bir kedi gibi kıvrılan sırtıyla J'nin göbek deliği arasındaki beyaz boşluk ve bu boşlukta yukarıya doğru uzanan J'nin cinsel organı, devasa bitkilerin çiftleşmesi gibi grotesk bir his yaratıyordu. Kadın yavaşça doğrulup J'nin alt karnına oturunca, heyecanlanıp kekeleyerek konuştu.

"Acaba… Diyorum ki…"

Bir J'ye, bir kadına baktı.

"… gerçekten yapabilir misiniz?"

Kadının yüzünde hiçbir çekinme yoktu, ancak J sanki sıcak bir şeyden eli yanmış gibi kadını iterek uzaklaştı. Dizlerini kaldırıp cinsel organını kapattı.

"Ne diyorsun? Porno mu çekmek istiyorsun?"

“Canın istemiyorsa yapmayabilirsin. Ama doğal bir şekilde mümkün olursa…”

“Ben bırakıyorum.” J ayağa kalktı.

“Bir dakika bekle. Başka bir şey istemeyeceğim. Aynı şekilde devam et.”

J’nin omzunu tuttu. İstemsizce fazla bastırdığından olsa gerek, J ahlayarak elini itti.

“Lütfen… Buna hiç gerek yok.”

Israrcı ve çaresiz ses tonu J’nin biraz yumuşamasını sağlamış gibiydi.

“Anlıyorum… Ben de sanatla uğraşan biriyim sonuçta. Ama bu dediğin olmaz. Bu kadın kimin nesi? Hayat kadını gibi de görünmüyor. Hem öyle bile olsa bu yaptığımız normal mi?”

“Seni anlıyorum. Gerçekten anladım diyorum. Özür dilerim.”

J tekrar çarşafların üzerine döndü ancak az önceki heyecanlı ve şehvetli hava vücudunu tamamen terk etmişti. Cezaya çarptırılmış biri gibi sert bir suratla kadına sarılıp yere yatırdı. Vücutları iki çiçek yaprağı gibi üst üste geldiğinde, kadın gözlerini yumdu. Eğer J tamam deseydi, hiçbir şey söylemeden kabul ederdi. Bunu biliyordu.

“Vücudunu öylece hareket ettir.”

J ister istemez, uyuşuk bir şekilde vücudunu ileri geri hareket ettirerek sevişme taklidi yaptı. Kadının ayak tabanlarının içe doğru kıvrılışını, iki eliyle J’nin sırtına istekle sarılışını izledi. Kadının vücudu, J’nin vücudunun tepkisizliğini etkisiz hale getirecek kadar canlıydı ve yanıp tutuşuyordu. Oldukça kısa hissedilen ama J için ağır bir ceza gibi gelen yaklaşık on dakikalık bu pozisyon süresince son derece harika görüntüleri istediği açılardan yakalayıp kaydetti.

“Artık bitti mi?” Heyecandan değil sinirleri bozulduğundan alnına kadar kızaran J sordu.

“Bir kere daha… Bu sefer son.” Kuru kuru yutkundu. “Arkasına geç. Kadını yüzükoyun yatırıp. Bu gerçekten son. En önemli sahne. Bana olmayacağını söyleme.”

J sanki ağlıyormuş gibi duyulan kahkahasını patlattı.

“Yeter. Artık gerçekten yeter. Daha da çirkinleşmeden bitirelim. Benim için yeterince ilham verici oldu. Porno oyuncularının ne hissettiklerini şimdi gerçekten anlıyorum. Cidden içler acısı bir durum.”

J, gitmesine engel olmaya çalışan eli itip giyinmeye başladı. Dişlerini sıkıp eserinin, henüz aşkı paylaşamamış çiçek kasırgasının, renksiz gömleğin içine gömülmesini acıyla seyretti.

“Anlamıyor değilim. Bu yüzden bana anlayışsız herif diye küfür etme. Bugün, düşündüğümden daha ölçülü birisi olduğumu anladım. Merak yüzünden yaparım dedim demesine ama bu kadarı bana fazla geldi. Demek kafamda parçalamam gereken bazı tabular var daha… Öncelikle zamana ihtiyacım var. Özür dilerim üstat.”

J’nin dudaklarından dökülenlerde kesinlikle gerçeklik payı vardı ve az çok kırılmış gibiydi. J başını hafifçe eğerek selam verdikten sonra cam kenarında bulunan kadına formaliteden bir bakış atıp telaşlı adımlarla kapıya yürüdü.

“Kusura bakma.”

J’nin arabası gürültüyle çalışarak arka avludan ayrılırken, yavaşça kazağını giyen kadından özür diledi. Kadın cevap vermedi. Kotu bacaklarından geçirip fermuarı çekecekken vazgeçip sadece boşluğa bakarak kıkır kıkır güldü.

“Neden gülüyorsun?”

“Tamamen ıslandım da.”

Dayak yemiş gibi sersemleyerek karşısındaki kadına baktı. Kadın gerçekten çaresiz bir ifadeyle fermuarı ne çekiyor ne indiriyor, öne eğilmiş halde ayakta duruyordu. Adam ancak o zaman kamerayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etti. Kamerayı yere koyup yavaş adımlarla yürüyerek az önce J’nin çıktığı kapıyı kilitledi. Tek kilitle yetinmeyip kapının üzerindeki zinciri de taktı. Ardından neredeyse koşar adımlarla yaklaşıp kadına sarıldı ve birlikte çarşafın üzerine devrildiler. Kadının pantolonunu dize kadar indirirken kadın konuştu.

“Olmaz.”

Sadece sözle geri çevirmeyip sertçe onu iterek kalkıp pantolonunu giydi. Kadının fermuarı çekip düğmeyi kapatmasını yattığı yerden izledi. Ayağa kalkıp kadına doğru yaklaştı ve hâlâ sıcaklığı hissedilen kadının vücudunu duvara itip yasladı. Kadının dudağına zorla dudaklarını bastırıp dilini kadının dudaklarından içeri doğru götürünce kadın sertçe itti tekrar.

“Neden olmaz diyorsun? Enişten olduğum için mi?”

“Ondan değil.”

“Peki neden? Az önce tamamen ıslandım dedin ya.”

“…”

“O herif mi hoşuna gitti?”

“Öyle değil, çiçek…”

“Çiçek mi?”

Kadının yüzü korku içindeymişçesine kireç gibi oldu aniden. Isırdığı için

kızaran alt dudağı belli belirsiz titriyordu. Kadın tane tane konuştu.

"Gerçekten yapmak istedim. Hiç bu kadar istek duymamıştım. Onun vücudunu kaplayan çiçekler… Onlar nedeniyle. Sadece bu."

Arkasını dönen kadının sırtını, kararlı adımlarla kapıya doğru yürüyüşünü seyretti. Spor ayakkabısını topuklarına basarak giyen kadına seslendi.

"Öyleyse…"

Kendi sesi kulak tırmalayıcı geldi.

"Vücuduma çiçek çizersem, o zaman beni kabul edecek misin?"

Kadın dönüp ona dik dik baktı. Gözleriyle "Elbette, öyle olmaması için hiçbir sebep yok" der gibiydi. En azından o öyle hissetmişti.

"Ve çekim yapmama… razı olur musun?"

Kadın güldü. Belirsizce. Hiçbir şeyi reddetmeyip, bundan sonra hiçbir şeyi reddetme gereği duymayacakmışçasına, bir şeylerle sessizce alay edermişçesine.

Keşke ölsem.

Keşke ölsem.

O zaman öl.

Geber.

Gözlerinden neden yaşlar aktığını bilmez bir halde direksiyonu sıkıca kavrayarak silecekleri çalıştırmayı denedi ve buğulananın cam değil kendi gözleri olduğunu fark etti. Keşke ölsem cümlesinin neden bir tılsım gibi kafasının içinde aralıksız dönüp durduğunu bilemiyordu. İçindeki biri bu cümleyi yanıtlıyormuşçasına, "O zaman öl," cümlesini aralıksız duymasının sebebini de bilemiyordu. İki yabancının diyaloğu gibi olan bu basit sözlerin, onun tir tir titreyen bedenini büyülenmiş gibi sakinleştirmesinin sebebini de bilemiyordu.

Kalbi, hayır hayır, bütün bedeni yanıyordu sanki. Arabanın tüm pencereleri sonuna kadar açtı. Gece rüzgârı ve arabaların gürültüleri içinde karanlık ana caddede hızını artırdı. Titremesi ellerinden başlayıp bütün vücuduna yayılır, hatta dişleri zangırdarken, hışımla gazı kökledi. Hız göstergesine her baktığında, irkilerek seğiren parmaklarıyla gözyuvarlarını ovdu.

Siyah elbisenin üzerine beyaz bir hırka geçiren P, apartmanın ana kapısından çıktı. Dört yıllık birlikteliklerinin sonunda ondan ayrılan P, hukuk sınavını geçen eski bir ilkokul arkadaşıyla evlenmişti. Kocasının maddi

desteği sayesinde P evlilik hayatıyla sanat çalışmalarını birlikte yürütmeyi başarmıştı. Defalarca kişisel sergi açarak Gangnam'daki koleksiyoncuların ilgisini çekmiş, çevrenin kıskançlık ve karalamalarını hoparlörden çıkan cızırtılı sesler gibi yanında taşıyarak yoluna devam etmişti.

Dörtlüleri yaktığı arabasını P hemen tanıdı. Arabanın camını indirerek bağırdı.

"Bin."

"Burada, başta güvenlik, beni tanıyan çok. Tanrı aşkına, bu saatte hayırdır?"

"Önce bin. Söyleyeceklerim var."

P, elinden bir şey gelmiyormuş gibi sağ koltuğa oturdu.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Seni aradığım için kusura bakma."

"Evet, uzun zaman oldu. Fakat senden hiç beklemediğim bir şey. Beni özlediğinden gelmiş de olamazsın."

Adam, sabırsızlıkla alnını kaşıyarak konuştu.

"Bir ricam var."

"Anlat, nedir?"

"Uzun mesele, burada anlatamam. Senin atölyene gidelim. Buraya yakın, değil mi?"

"Yürüyerek beş dakikalık bir mesafe… İyi de neden!"

Fevri karakterli P, hemen bir cevap alması gerekiyormuşçasına sesini yükseltti. Geçmişte bu yönü bazen ağır bastığında bunu yorucu bulurdu, fakat şimdi, güçlü kadınlara has canlılığı görünce aniden bir memnuniyet duydu. İçinde P'ye sarılma isteği uyandı. Ancak ne olursa olsun, bu duygular bir yere kadardı ve her şey mazide kalmıştı. Biraz önce tek odalı dairesine bıraktığı baldızına duyduğu şehvet, benzin dökülmüş alev gibi tutuşmaktaydı. "Bekle," diye arkasına dönen kadına tembih etmişti. "Olduğun gibi bekle, hemen geleceğim." Ardından hızla buraya gelmişti. İstediği seviyede güzel resimler çizebilecek, çıplak bedenini iyi tanıyan, beklenmedik ricasını en azından bir kereye mahsus yerine getirecek tek kişiyle görüşmek için.

"Şansına bugün kocam gece mesaisinde. Bir yanlış anlaşılma olsa ne yapardık?" P, atölyenin ışıklarını yakarak konuştu.

"Demin bahsettiğim eskizlere bir baksana."

P, onun uzattığı eskizleri ciddi bir ifadeyle, titizlikle inceledi.

"Enteresan ya. Şaşırtıcı. Senin renkleri böyle kullandığını bilmiyordum. Fakat…"

P hafif sarkık çenesini kaşıyarak devam etti.

“Fakat hiç senin tarzın değil gibi. Bunu gerçekten sunabilecek misin? Senin lakabın ‘Mayıs Papazı’ydı ya. Dürüst bir papaz, namuslu bir aziz imajı… Ben de bunu sevmiştim sanırım.”

P, tam çerçeveli gözlüğünün üzerinden dik dik baktı.

“Artık sen de değişmek niyetinde misin? Fakat çok kökten bir değişim değil mi? Elbette, ben de bu konuda tartışacak konumda değilim ama.”

P ile tartışmaya girmek istemediğinden sessizce üzerini çıkarmaya başladı. P biraz şaşırmış gibiydi gerçi ama hemen toparlanıp palete boya karıştırdı. Bir fırça seçerken konuştu.

“Uzun bir aradan sonra seni çıplak görüyorum.”

P’nin gülmediğine şükretti. P anlamsızca bile gülseydi o, bunu acımasız bir alay olarak görürdü.

P epey emek sarf ederek, yavaş fırça darbeleriyle onun vücudunu boyadı. Fırça soğuktu, dokunuşları gıdıklayıcı olsa da insanı mest eden, inatçı ve etkili bir okşama gibiydi.

“Kendi tarzım ortaya çıkmayacak şekilde yapacağım. Sen de bilirsin, çiçek imgesini ben de sevdiğimden çok çizerim. Senin çizimlerin oldukça güçlü. O canlılıkta çizeceğim.”

Sonunda P, “Hepsi bitti galiba,” dediğinde saat gece yarısını oldukça geçmişti.

“Teşekkürler.” Uzun süre çıplak durduğundan, soğuktan titreyerek konuştu.

“Ayna olsaydı göstermek isterdim. Fakat atölyeye ayna asmadığımdan…”

Soğuktan tüyleri diken diken olan göğsüne, göbeğine, bacaklarına ve kırmızı büyük bir çiçek resmi olan orasına baktı.

“Çok beğendim. Benden daha iyi çizmişsin, eline sağlık.”

“Arkan nasıl oldu bilemedim. Senin eskizlerinde arkadaki çizimlere daha çok ağırlık vermişsin gibi.”

“İyi olmuştur. Yapan sen olduktan sonra…”

“Mümkün olduğunca senin tarzına benzer biçimde yapmaya çalıştım ama ister istemez kendi tarzım da hissediliyor gibi.”

“Gerçekten, sağ ol.”

En sonunda P gülümsedi.

“Aslında demin sen üzerini çıkarırken, biraz heyecanlandım da…”

“Eee?” Aceleyle giyinerek ilgisizce sordu. Montunu da giyince üşümesi biraz geçtiyse de vücudu hâlâ soğuktu.

“Şu an nedense…”

“Nasıl yani?”

“Olmaz gibi görünüyor. Tüm vücudunda çiçek resimleri varken… Yani bu halin biraz… acınası. Bir kez bile sana karşı böyle bir duygu beslememiştim.”

P ona yaklaştı ve gömleğinin en üst düğmesini ilikledi.

“Bir öpücük vereceksin değil mi, gece yarısı çağırmanın karşılığında.”

P, onun cevabını duymadan dudaklarını onun dudaklarına kapattı. Yüzlerce öpücüğün hatırası adamın dudaklarını kapladı. Ağlayacak gibiydi ama bunun anılar yüzünden mi, hissettiği dostluk yüzünden mi, yoksa yakında aşacak olduğu sınıra dair korku yüzünden mi olduğunu bilemiyordu.

Çok geç bir vakit olduğundan zile basmak yerine hafifçe kapıyı tıklattı. Cevabı beklemeden kapıyı açtı. Kapı, tahmin ettiği gibi kilitli değildi.

Karanlık odaya doğru adım attı. Verandanın cam kapısından sokak lambasının ışığı yansıdığından, eşyalar ayırt edilmeyecek denli karanlıkta değildi. Yine de ayağını pat diye ayakkabılığa çarptı.

“Uyuyor musun?”

Omuzlarına astığı ve ellerinde taşıdığı çekim teçhizatlarını girişe bıraktı. Ayakkabılarını çıkarıp yatağın yanına yönelerek birkaç adım ilerlediğinde karanlığın içinde belli belirsiz birinin siluetinin doğrulup oturduğunu gördü. Karanlıktı ama kadının çıplak olduğu fark ediliyordu. Tamamen doğrulan kadın ona doğru yaklaştı.

“Işığı yakayım mı?”

Sesi kuru ve boğuktu. Kadın kısık sesle karşılık verdi.

“Hoş bir koku geliyor, boya kokusu.”

İnleyerek kadına doğru koştu. Işıkmış, çekim yapmakmış, hepsini unutmuştu. İçinden fışkıran şehvet dürtüsü onu ele geçirmişti.

Hırıldayarak kadını yatırdı. Bir eliyle kadının göğsünü kavrayıp dudaklarını ve burnunu denk geldiği gibi emerken, kendi gömleğinin düğmelerini açtı. Alttaki düğmeleri neredeyse koparırcasına tutup çekti.

Çırılçıplak kalınca kadının bacaklarını tüm gücüyle aralayıp kadının içine girdi. Bir yerlerden, sanki bir hayvan boğazlanıyor ya da ürkütücü bir çığlık gibi inleme sesleri geliyordu; bu seslerin bizzat kendinden çıktığını anlayınca içini bir ürperti kapladı. Bu zamana kadar sevişirken hiç böyle ses çıkarmışlığı yoktu. Çünkü seks yaparken sadece kadınların inlediğini düşünürdü. Kadının çoktan sırılsıklam ıslanmış, korkutucu derecede kasılıp büzülen bedeninin içindeyken, kendinden geçmişçesine tüm spermini boşalttı.

“Üzgünüm.” Kadının karanlığa gömülmüş yüzüne el yordamıyla dokunarak konuştu.

Kadın cevap vermek yerine sakin bir ses tonuyla sordu.

“Işığı açsam olur mu?”

“Neden?”

“Doğru düzgün görmek istediğim için.”

Kadın ayağa kalkıp ışık düğmesine doğru yürüdü. Topu topu beş dakika bile sürmeyen sıradan bir seks olduğu için kadın hiç yorulmamış gibiydi.

Birden içerisi aydınlanınca adam iki eliyle gözlerini kapattı. Gözlerinin kamaşması geçince ellerini kaldırdı. Duvara yaslanmış kadını gördü. Kadının vücudundaki göz alıcı çiçekler hâlâ güzeldi.

Aniden bir utanç duydu ve sarkmış göbeğini avucuyla bastırdı.

“Kapatma… Böyle iyi. Çiçek yaprakları buruşmuş gibi duruyor.”

Kadın usulca yaklaşıp ona doğru eğildi. J’ye yaptığı gibi parmağını uzatıp onun göğsündeki çiçeği okşamaya başladı.

“Bir saniye,” dedi adam.

Kalkıp girişe doğru yürüdü. Çırılçıplak vaziyette üçayağı ayarlayıp üzerine kamerayı yerleştirdi. Yer yatağını havaya dikerek balkon tarafına itti ve getirdiği beyaz çarşafı yere serdi. M’nin atölyesinde olduğu gibi ayak tarafına ışığı ayarladı.

“Uzanır mısın?”

Kadın uzanınca, ikisinin bedenlerinin üst üste görüneceği şekilde kameranın yönünü tahmini ayarladı.

Göz kamaştıran ışığın altında kadın boylu boyunca uzanıyordu. Dikkatlice kendi bedenini kadının üzerine yatırdı. J’nin vücuduyla kadının vücudunun durduğu gibi, şimdi ikisinin bedenleri de birbirine karışan çiçekleri mi andırıyordu acaba? Çiçek, hayvan ve insan karışımı tek vücut haline gelmişler miydi?

Pozisyonu her değiştirdiğinde kameranın yerini ayarladı. J’nin reddettiği köpek pozisyonunu yaparken önce yüzükoyun yatan kadının kalçasını uzun süre yakından çekti. Kadının içine girdikten sonra harici ekrana yansıyan görüntüyü kontrol ederek girip çıkmaya devam etti.

Her şey mükemmeldi. Hayal ettiği gibiydi. Kadının doğum lekesi üzerine vücudundaki kırmızı çiçeğin bir kapanıp bir açılışı tekrar etti ve penisi kocaman bir çiçek organı gibi kadının içinde gidip geldi. Bir ürperti hissetti. Bu, dünyanın en çirkin, aynı zamanda en güzel imgesinin dehşet verici şekilde birleşmesiydi. Gözlerini her kapattığında kendi alt bedenini boyayan,

göbeğinden baldırlarına kadar ıslatan, yapışkan bir yeşil sıvı görüyordu.

Son pozisyonda yere uzandı ve kadın onun üstüne çıktı. Yine, lekenin görüneceği biçimde açıyı ayarladı.

Ebediyen, tüm her şey ebediyen, diye nefes alıp verirken, dayanılmaz tatmin hissiyle vücudu titredi ve kadın hıçkırarak ağlamaya başladı. Halbuki yaklaşık otuz dakikadır bir kez bile inlememiş, bazen dudağı titreyerek, sürekli gözünü kapatarak şiddetli mutluluğunu sadece vücuduyla ona aktarmıştı. Artık bitmeliydi. Doğruldu. Kadına sarılmış halde kameraya uzanarak el yordamıyla kamerayı kapattı.

Bu imge ne doruğa ne de sona izin verecek biçimde tekrarlanmalıydı. Sessizlik içinde, coşku içinde, ebediyen. Bu yüzden çekimi burada sonlandırmalıydı. Kadının ağlamasının giderek azalmasını bekleyip onu yere yatırdı. Sevişmelerinin son dakikaları kadının dişlerini zangırdatmış, sert ve acı acı bağırıp feryat etmesine sebep olmuştu. "Yeter," diyerek kesik kesik solumasına ve tekrar ağlamasına yol açmıştı.

Ve bütün her şey duruldu.

Lacivert tan ışıkları altında kadının kalçasını uzun süre yaladı. "Bu dilime olduğu gibi geçse keşke."

"Ne?"

"Bu Moğol lekesi.

Kadın biraz şaşırmış gibi baktı.

"Böyle bir şey nasıl hâlâ duruyor olabilir?

"Bilmiyorum. Ben herkeste var sanıyordum. Ama bir gün hamama gittim ve… bir tek bende vardı."

Kadının beline sarılarak lekeyi okşadı. Damgaya benzeyen bu lekeyi paylaşmak istediğini düşündü. *Seni yutup, sindirip, damarlarımda dolaştırmak istiyorum.*

"Artık rüya görmez miyim acaba?" Kadın belirsiz bir sesle mırıldandı.

"Rüya mı? A, yüz… Birinin yüzünü gördüğünden bahsetmiştin değil mi?" Yavaş yavaş uykusunun geldiğini hissederek konuştu. "Nasıl bir yüz? Kimin yüzü?"

"Hep farklı. Bazen çok tanıdık, bazen ilk kez gördüğüm yabancı bir yüz. Kan revan içinde olduğu da oluyor… çürüyüp parçalanmaya başlayan bir ceset gibi olduğu da…"

Ağırlaşan göz kapaklarını zoraki açıp kadının gözlerinin içine baktı. Hiç yorgun olmayan kadının gözleri, alacakaranlıkta tedirgin görünüyordu.

“Et yüzünden diye düşünmüştüm,” dedi kadın. “Et yemezsem o yüzlerin ortaya çıkmayacağını sanmıştım. Ama değilmiş.”

Kadının sözlerine yoğunlaşması gerektiğini düşündü ama giderek kendine hâkim olamadı ve gözleri kapandı.

“Yani… Artık biliyorum. Yüz karnımın içinde. Yüz, karnımdan yukarıya doğru yükseliyor.”

Başı sonu anlaşılmayan kadının sözlerini ninni olarak düşünerek, paraşütle atlıyormuşçasına, dipsiz uykusuna daldı.

“Artık korkunç değil… Korkmayacağım.”

Uyandığında kadın hâlâ uyuyordu.

Odaya vuran güneş ışığı parlaktı. Kadının saçları at yelesi gibi dağınıktı ve buruşmuş çarşaf kadının belden aşağısını sarmıştı. Acı ve ekşimsi bir koku, tatlı ve keskin başka bir kokuya karışmış, bir bebeğin vücudundan yayılan masum kokuya benzeyen kadının ten kokusu evin içini doldurmuştu.

Saat kaçtı? Rastgele savurduğu montunun cebinden cep telefonunu çıkarttı. Saat öğleden sonra bir olmuştu. Sabaha karşı altı gibi uykuya daldığından aralıksız yedi saat uyumuştu. İç çamaşırı ve pantolonunu giyip çekim gereçlerini toplamalıyım düşüncesiyle aydınlatmayı ve üçayağı toparladı. Ancak kamera görünmüyordu. Çekimin ardından düşüp bir şey olmasın diye giriş tarafına koyduğunu hatırlıyordu ama ortalıkta yoktu.

Acaba kadın sabah uyanıp başka yere mi koydu düşüncesiyle mutfağa yöneldi. Paravanın arkasındaki mutfak tezgâhına yönelmeden önce yerdeki gri bir şey gözüne çarptı. Bu 6mm’lik kasetti. Tuhaf, diye düşünerek kaseti yerden aldı, paravanın arkasına geçtiğinde yüzünü yemek masasına kapatmış kadını fark etti. Karısıydı.

Karısının yan tarafında bohçaya sarılmış bir sefer tası, elinde de cep telefonu vardı. Kamera, deklanşörü açık halde masanın altında devrik duruyordu. Karısı, onun geldiğini duymuş olmalıydı ama kılını bile kıpırdatmamıştı.

“Ca–” Duruma inanamadığından bir baş dönmesi hissederek sözünü tamamladı. “Canım.”

Ancak o zaman karısı başını kaldırarak ayağa kalktı. Ona yaklaşmak için değil, onun kendine yaklaşmasını engellemek için kalktığını hemen fark etti. Karısı sessizce dudaklarını araladı.

“Yonghe’den epeydir haber alamıyordum… Dükkâna gitmeden bir uğramıştım. Tam da bugün biraz yeşillik terbiyelemiştim.”

Karısının sesi çok gergindi ama aksine kendini zorlayarak sakinliğini koruyordu. Bu ses tonunu iyi bilirdi. Had safhadaki duygularını saklamak istediği zamanlardaki gibi yavaş ve alçak, hafiften titreyen bir ses tonuydu.

"Kapı açıktı ve ben de girdim. Tüm vücudu boyanmış Yonğhe'nin hali çok tuhaf geldi. Senin yüzün duvara dönük, bedenin de yorganın içine gömülü olduğundan tanıyamadım."

Karısı telefonu sımsıkı tuttuğu eliyle saçını arkaya doğru attı. İki eli de zangır zangır titriyordu.

"Yonğhe'nin erkek arkadaşı var galiba, vücudunun haline bakılırsa ikinci kez delilik yaptı diye düşündüm. Öylece bırakıp gitsem mi dedim ama… Nasıl bir erkek olduğunu bilmediğimden Yonğhe'yi korumalıyım diye geçirdim içimden. Girişte aşina olduğum kamerayı görünce senin eskiden öğrettiğin gibi kaseti geri sarıp…"

Karısı, içindeki tüm cesareti toplamış, kendine hakim bir biçimde, tane tane ve soğukkanlılıkla sözlerine devam etti.

"… seni gördüm."

Karısının gözlerinde tarifsiz şok, korku ve karamsarlık olsa da yüz ifadesi bunun aksine neredeyse duyarsız görünüyordu. Ancak o zaman belden yukarısı çıplak vücudunun karısında nefret uyandıracağını fark edip alelacele gömleğini aramaya başladı.

Banyo tarafına fırlattığı gömleğin kolunu geçirirken konuştu.

"Canım. Açıklayacağım. Anlaması kolay olmayacak ama…"

Karısı aniden yükselen ses tonuyla sözünü kesti.

"Ambulansı çağırdım."

"Ne dedin?"

Karısı bembeyaz kesilen yüzüyle kendine yaklaşan kocasından kaçınıp geriye çekildi.

"Yonğhe'nin de, senin de tedaviye ihtiyacınız var."

Karısının sözündeki gerçek maksadı kavramak birkaç saniyesini aldı.

"Bana akıl hastanesine yat mı diyorsun?"

O an yataktan bir hışırtı duyuldu. O da karısı da nefesini tuttu. Üzerinde hiçbir şey olmayan kadın, çarşafı üzerinden atarak doğruluyordu. Karısının gözlerinden akan yaşları gördü.

"Pislik herif!" Karısı, gözyaşlarını tutarak mırıldandı.

"Henüz akıl sağlığı düzelmemiş kardeşime… Şu zavallı kıza…"

Karısının ıslak dudakları titredi.

Kardeşinin geldiğini o an anlamış gibi, baldızı sersem bir ifadeyle onlara

doğru baktı. Hiçbir şey barındırmayan bir bakıştı. İlk defa, kadının gözlerinin küçük bir çocuğunkileri andırdığını düşündü. Yalnızca küçük çocukların sahip olabileceği, her şeyi barındıran ancak hiçbir şey de barındırmayan gözlerdi bunlar. Hayır, belki de küçük çocuk bile olmadan önceki, gözbebeklerine hiçbir şey yüklenmemiş bir bakıştı.

Kadın onlara yavaşça arkasını dönüp balkon tarafına doğru gitti. Sürgülü kapıyı açıp soğuk rüzgârın ânında içeriye girmesini sağladı. Adam, kadının yeşil Moğol lekesine baktı ve orada usare gibi kuruyup kalmış salya ve sperminin izlerini gördü. Birdenbire, her şeyi yaşadığını, yaşlandığını, artık öleceğini bilse de gam yemeyeceğini hissetti.

Kadın, ışık saçan altın sarısı göğüslerini balkon korkuluklarının öbür tarafına doğru uzatıp turuncu çiçek yapraklarının resmedildiği bacaklarını sonuna kadar araladı. Güneşle ya da rüzgârla sevişmek istiyor gibiydi âdeta. Adam, yaklaşan ambulansın sirenini, patlayan çığlık ve feryatları, çocukların bağırışlarını, sokağın önünde toplananların çıkardığı sesleri duydu. Merdivenlerdeki ayak sesleri giderek yaklaşıyordu.

Adam balkona koşarak kadının yaslandığı korkuluklardan atlayıp uçabilirdi. Üçüncü kattan aşağıya düşüp kafasını paramparça edebilirdi. Böyle olabilirdi. Bir tek bu, temiz bir son olacaktı. Ancak olduğu yere çakılı kaldı, hayatının ilk ve son ânıymış gibi, harıl harıl alevlenen bir çiçeğe benzeyen kadının bedenini, gece çektiği tüm sahnelerden daha güçlü bir imge halinde parıldayan bedeni, sadece o bedeni izledi.

ALEV AĞACI

Masıok Kasabası otogarının karşısındaki otobüs durağında, yağmurdan ıslanan yola bakarak bekliyor. Devasa yük kamyonları gürültü çıkararak tek şeritli yolda süratle geçip gidiyor. Yağmur, şemsiyesini delip geçecekmişçesine sert.

Kadın çok genç değil. Öyle çok güzel olduğu da söylenemez. Bir tek boynu güzel sayılır ve gözleri içten bakıyor. Doğal görünen hafif bir makyaj yapmış, kısa kollu beyaz bluzu kırışıksız ve temiz. İyi bir izlenim veren düzgün görüntüsü sayesinde, belli belirsiz yüzüne düşen gölge pek de göze çarpmıyor.

Beklediği otobüs uzaktan kendini gösterince gözleri kısa bir an parlıyor. Yola inip kolunu kaldırıyor. Son sürat gelen otobüsün hızını düşürmesini izliyor.

"Çuksıonğ Akıl Hastanesi'ne gidiyor değil mi?"

Orta yaşları geçmiş otobüs şoförü onaylar şekilde başını sallayarak bin diye el hareketi yapıyor. Otobüs ücretini ödedikten sonra oturacak koltuk arayan kadının gözüne yolcuların yüzleri çarpıyor. Hepsi kadını süzüyor. Hasta mı yoksa hasta yakını mı? Bir yerinde bir tuhaflık da yok ama… Şüphe ve ihtiyat, nefret ve merak, hepsinin birbirine karıştığı bakışlara alışık kadın umursamıyor.

Kapattığı şemsiyesinden su damlıyor. Otobüsün zemini çoktan ıslandığından çamur gibi kaygan. Şemsiyeyle tam engelleyemediği yağmur yüzünden bluz ve pantolonunun yarıya yakını ıslak. Otobüs hızlanarak yağmurlu yolda ilerliyor. Kadın dengede kalabilmek için çabalayarak arkaya doğru yürüyor. İki koltuğun da boş olduğu bir yer görüyor ve pencere kenarına oturuyor. Çantasından kâğıt mendil çıkarıp buğulanmış camı siliyor. Sadece hayatını uzun süre yalnız idame ettirmiş birinin sahip olabileceği sert bakışlarla otobüsün camlarına vuran şiddetli yağmur damlalarını seyrediyor. Masıok Kasabası'ndan çıkınca büyük bir orman, haziran ayının sonlarındaki canlılığıyla yolun iki yanında gözler önüne seriliyor. Sağanak yağışla kaplanan

orman, kükrememek için kendini zor tutan devasa bir hayvana benziyor. Çuksıonğ Dağı'na doğru dönünce, yol giderek daralıp kıvrılıyor. Otobüs viraj aldıkça orman daha da yaklaşıyor ve ıslak gövdesi dalgalanıp kabarıyor. Üç ay önce kadının kız kardeşi Yonğhe'nin bulunduğu orman şu dağ yamacının neresiydi acaba? Teker teker sağanak yağmurda titreyen ağaçları, onların altında saklı karanlık alanları gözünün önünde canlandırırken pencereden kafasını çeviriyor.

Yonğhe hastanede öğlen ikiden üçe kadarki serbest dolaşma zamanında kaybolmuş. Bu serbest zaman sadece belli günler, durumu ciddi olmayan hastalar ve kara bulutlar göğü kaplasa dahi yağmurun yağmadığı zamanlar gerçekleşiyormuş. Saat üç olunca hemşireler hastaları kontrol ederken Yonğhe'nin geri gelmediğini fark etmişler. Yağmur o andan itibaren bir iki damla serpiştirmeye başlamış. Hastanenin tüm görevlilerine acil durum bildirilmiş. Otobüs ve taksilerin geçtiği yolu hastane idare ofisinden elemanlar alelacele kapatmış. İlk ihtimal kayıp hastanın dağdan çoktan inerek kasabaya kaçmış olabileceği, ikinci ihtimalse tam tersine ormanın derinliklerine gitmiş olabileceğiymiş.

İkindiye doğru yağmur gittikçe şiddetlenmiş. Mart ayında güneş, hava durumu yüzünden daha erken batmış. Civardaki tepeleri köşe bucak arayan hasta bakıcılardan birinin Yonğhe'yi bulmasının büyük bir şans, hatta mucize olduğunu söylemişti ona kardeşinin doktoru. Ormanın derinliklerinde, bir tepenin eteklerine yakın ücra bir yerde, Yonğhe tıpkı yağmurdan ıslanmış ağaçlardan biri gibi kılını bile kıpırdatamadan duruyormuş.

Yonğhe'nin kaybolma haberini aldığında saat dört civarıydı ve altı yaşındaki oğlu Ciu ile birlikteydi. Ciu'nun ateşi beş gündür 40 derecede gidip geldiğinden akciğer röntgeni çektirmeye gitmişti. Oğlu Ciu, röntgen odasında huzursuzmuş gibi bir teknisyene bir annesine bakarak röntgen makinesinin önünde tek başına duruyordu.

"Alo, Gim İnhe Hanım?"

"Buyrun benim?"

"Gim Yonğhe Hanım'ın yakınısınız değil mi?"

Yonğhe'nin yattığı hastane ona ilk kez telefon ediyordu. Ziyaret saatini ayarlamak ya da kardeşine bir şey olup olmadığını sormak için hep o telefon ederdi. Hemşire telaşını gizleyerek soğukkanlı bir sesle kardeşinin kaybolduğunu bildirdi.

"Biz elimizden gelen her şeyi yaparak arıyoruz ama olur da oraya gelirse bize haber verin lütfen."

Telefonu kapatmadan önce hemşire sordu.

"Başka bir yere gitme ihtimali yok mu acaba? Anne babasının yanına falan?"

"Annemlerin evi uzakta ama… Gerekliyse onlara ben haber veririm."

Kadın telefonu kapatıp çantasına koyduktan sonra röntgen odasından çıkarak Ciu'ya sarıldı. Birkaç gün içinde hafifleyen çocuğun vücudu sıcacıktı.

"Anne, iyi yaptım değil mi?"

Ateş yüzünden olabilir diye düşündü ama çocuğun yüzünde övgü beklentisi vardı.

"Aferin, gerçekten hiç kıpırdamadın."

Doktorun zatürre olmadığını söylemesinden sonra Ciu'yu kucaklayıp yağmur altında taksiye binerek evine gitti. Aceleyle çocuğu yıkadı ve biraz pirinç lapası yedirip ilaç içirdikten sonra erkenden uyuttu. Kaybolan kardeşini düşünerek kaygılanacak zamanı yoktu. Beş gündür oğlu hasta olduğundan kendisi de doğru düzgün uyuyamamıştı. O gece de ateşi düşmezse büyük bir hastaneye yatırması gerekecekti. Her ihtimale karşı önceden çantasına sağlık sigorta karnesiyle Ciu'nun birkaç kıyafetini koyarken tekrar telefon geldi. Saat dokuz civarıydı.

"Buldunuz demek."

"Gerçekten şükürler olsun."

"Ziyarete planladığım gibi önümüzdeki hafta geleceğim."

Minnettarlığını içtenlikle dile getirdi ama sesi yorgunluğu yüzünden boğazı düğümlenmişçesine alçak ve donuktu. O gün yurt genelinde yağmur yağdığını, bu sebeple Yonghe'nin bulunduğu tepelik ormanda da yağmurun şiddetli yağmış olacağını telefonu kapadıktan sonra fark etti.

Bizzat görmediği halde o görüntünün nasıl bu denli net bir şekilde gözünde canlandığını anlayamazdı. Burnundan hırıltıyla soluyan çocuğun alnına gece boyunca ıslak havlu koyarken arada baygın gözlerini kırpıp uyukladığı da oldu ve yağmurun içinde, ruh gibi belli belirsiz orman gözünün önüne geldi. Kara yağmur, kara orman. Tamamen ıslak, beyazımsı hasta kıyafeti. Islak saçlar. Karanlık dağ yamacı. Hayalet gibi dimdik ayakta duran, karanlığın ve suyun bir parçası olmuş Yonghe. Sonunda şafak vakti olmuş, çocuğun alnına dokunduğunda avucunun içinde hissettiği serinlikle içi rahatlamıştı. Yatak odasından çıkıp salonun balkonuna doğru giren mavimsi alacakaranlığa dalgın dalgın baktı.

Büzülerek koltuğa yanlamasına uzandı ve uyumayı denedi. Ciu uyanmadan önce bir saat bile olsa uyuması gerekiyordu.

Abla, ben amuda kalktım, vücudumda yapraklar büyüyüp, ellerimden kökler çıkarak… toprağın altına girdi. Sonsuzdu, sonsuz… Evet, kasıklarımda bir çiçek açmaya başladığından bacaklarımı araladım, genişçe araladım ama…

Yarı uyur yarı uyanık vaziyette duyduğu Yonğhe'nin sesi ilk başlarda sessiz ve hoşken, giderek küçük bir çocuğun sesi gibi masumlaştı, sonlara doğru hayvan sesi gibi kalınlaştığından dedikleri anlaşılmadı. Gerçek hayatta hissetmediği güçlü nefret duygusundan dolayı ürkerek bir anlığına gözlerini açıp tekrar uykuya daldı. Bu sefer, banyo aynasının önünde durmaktaydı. Aynadaki aksinde sol gözünden kan akıyordu. Hemen elini kaldırıp kanı sildi ama aynanın içindeki aksi elini nedense hareket ettiremiyor, taze kanın aktığı gözüne öylece boş boş bakıyordu.

Ciu'nun öksürmesini duyunca apar topar kalkıp yatak odasına girdi. Uzun zaman önce odanın bir köşesine büzülüp oturmuş olan Yonğhe'nin görüntüsünü zihninden silerek, boşlukta elini oyun oynuyormuş gibi havaya kaldıran çocuğun küçük elini tuttu. Artık geçti, diye yavaşça mırıldandı ama bu çocuğu avutmak için miydi, yoksa kendi için mi, belli değildi.

Otobüs yokuşu dönüp ikiye ayrılan yolda duruyor. Ön kapı açılınca uzun adımlarla basamaklardan inip şemsiyeyi açıyor. Burada inen tek yolcu o. Otobüs hiç beklemeden yağmur altında ilerleyerek uzaklaşıyor.

Burada ikiye ayrılan yolun dar olanını takiben dik yokuşu aşıp elli küsur metrelik bir tünelden çıkınca, tepelerin tam ortasında yer alan küçük hastane görünecek. Biraz durulsa da yağmur hâlâ şiddetli yağıyor. Eğiliyor. Pantolonunun paçalarını katlarken gözüne asfalta doğru bükülen çakal otları çarpıyor. Ağır çantasını düzeltip sırtına takıyor. Şemsiyesini dimdik tutarak hastaneye doğru yürümeye başlıyor.

Artık her çarşamba Yonğhe'nin gelişimini görmeye gidiyor ama Yonğhe'nin ortadan kaybolmasından önce ayda bir geçip gidiyordu bu yoldan. Elinde, meyve veya pirinç lokumu, kızarmış tofu dolması gibi yiyecekle dolu sefer tasıyla yürüdüğü yol, insan da taşıt da nadir geçtiğinden sakin olurdu. Görüşme odasında karşılıklı oturup sehpayı yiyeceklerle doldurunca Yonğhe, ödevini yapan bir çocuk gibi itiraz etmeden onları çiğneyip yutardı. Yonğhe'nin saçlarını toplayıp kulağının arkasına doğru bırakınca, başını kaldırıp sessizce güldüğü de olurdu. Hiçbir sorun yok, diye düşündüğü anlardı bunlar. Hep böyle yaşasak olmaz mı ki? Yonğhe yalnız konuşmak istediğinde konuşsa, et yemek istemiyorsa yemese, olmaz mı sanki? Kardeşini görmeye gelse ve böyle geçinip gitseler, olmaz mı?

Yonğhe ondan dört yaş küçüktü. Yaş farkından mıdır nedir, iki kardeş arasında sık görülen çekişme ve çatışma olmadan büyüdüler. Eli ağır olan babasından art arda tokatlar yediği çocukluk döneminden beri Yonğhe, onun için son derece iyi bakmak zorunda olduğu, tıpkı anne şefkatine benzer bir sorumluluk duygusu uyandıran bir varlıktı. Topukları kirden kapkara olan, yaz gelince burnunun üzeri kıpkırmızı isilik dolan kız kardeşinin büyüyüp evlenmesini ilgi ve şaşkınlıkla izlemişti. Ancak, yaş aldıkça kardeşinin giderek az konuşmasına içten içe üzülüyordu. O da aynı çekingen mizaca sahipti gerçi ama onun ortamına göre neşeli ve sıcakkanlı davranabilmesinin aksine, Yonğhe'nin daimi çekingenliği insana zor geliyordu. Bu zorluk, kimi zaman kardeşini bir yabancı gibi hissettiriyordu ona.

Mesela, Ciu doğduğu gün hastanede ilk ve tek yeğenini görmeye gelen Yonğhe, tebrik etmek ya da geçmiş olsun demek yerine sadece, "İlk kez görüyorum, böyle küçük bir bebeği… Yeni doğmuş bebekler böyle midir?" diye mırıldanmıştı. "Annemlerin yaşadığı J Kasabası'na kadar tek başına kucağında gidebilecek misin? Gerçi arabayı eniştem kullanır ama… Zor olacaksa seninle birlikte geleyim mi?"

Buna da şükür, en azından böyle sevecen bir teklifte bulundu, diye düşünmüştü ama Yonğhe'nin dudaklarındaki sessiz tebessüm nedense tuhaf gelmişti. Yonğhe'ye hissettiği yabancılık kadar, Yonğhe de ona yabancılık hissediyor gibiydi. İnsanda uyandırdığı soğukkanlı izlenimin ötesinde, neredeyse bir ıssızlığın hissedildiği yüz ifadesinin karşısında ne cevap vereceğini bilememişti. Kardeşinin bu halinin kocasının melankolik durumuyla benzer hiçbir yanı yoktu ancak ikisi de kimi yönden aynı şekilde onu hüsrana uğratıyordu. Çünkü ikisi de fazla konuşmazdı.

Tünele giriyor. Hava yüzünden tünelin içi normal günlerden karanlık. Şemsiyeyi kapatıyor. Kendi ayak seslerinin yüksek yankısını dinleyerek ilerliyor. Karanlığın nemli bir şekilde sızdığı duvarın ortasında, ilk kez gördüğü cinste büyük desenli bir güve uçuyor. Biraz durup güvenin kanat çırpışını izliyor. Karanlık tavanda uçarak bir yere konan güve, gözlemlendiğini fark etmişçesine kımıldamıyor.

Kocası böyle kanatlı şeylerin fotoğrafını çekmeyi severdi. Kuştan, kelebekten, uçaktan, güve veya sineğe kadar. Yaptığı video çalışmalarıyla o kadar da ilgili görünmeyen şeylerin uçuş sahneleri, zaten fotoğrafla uzaktan yakından alakası olmayan onu şaşkına çevirirdi. Bir keresinde kocasına, "Şu sahne neden burada?" diye sormuştu. Yıkılan köprü ve cenaze törenindeki ağlamaklı sahnenin sonunda, aniden bir kuşun siyah gölgesinin yaklaşık iki

saniye boyunca yavaş yavaş havaya yükseldiği sahneydi.

"Öylesine," diye cevap vermişti kocası. "Böyle şeyleri öylesine ekliyorum. Ekleyince içim rahatlıyor."

Ardından her zamanki alışılmış sessizlik.

Asla delip geçilemeyecek gibi bir sessizliğe bürünen kocasının gerçek yüzünü hiç görmüş müydü gerçekten? Belki çalışmaları bunu gösteriyordur diye düşündüğü olurdu. En kısası iki dakikadan başlayan, en uzunu bir saate varan video çekimleri yapıp eserlerini sergilerdi ancak kadın onu tanımadan önce böyle bir sanat alanı olduğunu bile bilmiyordu. Çaba göstermesine rağmen onun eserlerini anlaması olanaksızdı.

Onunla ilk karşılaştığı öğleden sonrayı hatırlıyor. Kamış gibi zayıftı ve kim bilir kaç gündür kesilmemiş sakallarıyla, bir bakışta çok ağır olduğu anlaşılan kamera çantası omzunda kadının dükkânına gelmişti. Tıraş losyonu almak istediğini söyleyerek cam tezgâha iki kolunu yaslayan adam bitkin görünüyordu. O kadar bitkin görünüyordu ki, cam tezgâh da onunla birlikte yıkılacak hissi uyandırıyordu. Pek flört deneyimi olmayan kadının ona içtenlikle "Öğle yemeği yediniz mi?" diye sorması mucize gibi bir şeydi. Adam biraz şaşırmış, fakat şaşırdığını ifade edecek gücü de kalmamış gibi yorgun bakışlarla kadının yüzüne bakmıştı. Kadının dükkânı kapatıp onunla birlikte öğle yemeği yemesi, tabii ki o gün öğle yemeğini vaktinde yiyememiş olmasındandı ancak asıl sebep, adamın kendine özgü savunmasız halinin, kadının sınırlarını aşmasına neden olmasıydı.

O günden sonra kadının istediği, kendi gücünü kullanarak onu dinlendirmekti. Ancak onca çaba harcamasına rağmen, evlendikten sonra bile kocası bezgin görünüyordu. Adam hep kendi işleriyle meşguldü, ara sıra evde kaldığı zamanlarda sanki pansiyonda kalan bir yolcu gibi evine yabancı görünüyordu. Özellikle çalışmaları iyi sonuçlanmadığında sessizliği lastik gibi uzuyor, kaya gibi ağırlaşıyordu.

Çok geçmeden kadın bir gerçeğin farkına vardı. Kadının hevesle yardım etmek istediği aslında belki de kendisiydi. On dokuz yaşında evden ayrıldıktan sonra kimsenin yardımını almadan Seul'de yaşamanın zorluklarını alt eden geçmişteki halini, kocası vasıtasıyla açığa çıkarmış olamaz mıydı?

Kendi sevgisinden emin olmadığı gibi, kocasının ona karşı bir sevgi besleyip beslemediğinden de hiç emin olmamıştı. Kocası günlük yaşamda oldukça acemi olduğundan, ara sıra kendisine sırtını yasladığını hissederdi. Kocası inatçı olduğu kadar dürüst de biriydi ve kim olursa olsun mübalağalı konuşamaz ya da yalakalık yapamazdı. Ancak kadına karşı her zaman kibar

davranır, bir kez bile haddini aşan söz söylemeyerek, bazen saygı dolu gözlerle ona bakardı.

"Sen bana fazla iyisin." Evlenmeden önce bir keresinde böyle demişti. "Senin iyiliğin, istikrarlı ve sakin duruşun, hayatı devam ettirirken gösterdiğin doğal tavrın… Bunlar beni etkiliyor."

Bu sözler anlamlı olduğundan kulağa hoş geliyordu ancak bilakis, onun aşk gibi bir duyguyu yaşamadığını gösteren bir itiraf da değil miydi sanki?

Belki de gerçekten sevdiği tek şey, çektiği ya da çekeceği fotoğraflardı. Evlendikten sonra ilk kez sergisine gittiğinde çok şaşırmıştı çünkü hemen oracıkta yorgunluktan yere düşecek gibi görünen kocasının, bu kadar çok yeri elinde kamerayla dolaştığına inanamamıştı. Çekim yapmanın zor olduğu hassas noktalarda girmek zorunda olduğu pazarlıkları, göstermek zorunda kaldığı cesareti, yürekliliği ve ısrarcı sabrı onun hayal etmesi zordu. Başka bir ifadeyle, onun tutkusuna inanması mümkün değildi. Kocasının tutku dolu eserleri ve akvaryumdaki balık gibi yaşadığı hayatı arasında o kadar büyük bir uçurum vardı ki bunların aynı kişiye ait olabileceği kesinlikle düşünülemezdi.

Evde onun gözlerinin ışıldadığı tek bir an hatırlıyordu. Ciu'nun ilk doğum günü geçip adım atmaya başladığı sıralardı. Kamerayı çıkaran kocası güneş ışığının girdiği salonun ortasında düşecekmiş gibi yürüyen Ciu'yu çekti. Ciu'nun annesine aniden sarıldığı sahneyle, kadının Ciu'yu başından öptüğü sahneyi de çekmişti. Kaynağı bilinmeyen hayat ışığının parıldadığı gözlerle konuşmaya başlamıştı kocası.

"Miyazaki Hayao'nun filmindeki gibi, Ciu her adım attığında ayak izlerinde çiçeklerin açtığı bir animasyon koysam mı? Hayır, kelebek sürüsünün uçması daha iyi olacak. A, o zaman çayırda tekrar çekmek daha iyi olur."

Kadına video kameranın çalışma yöntemini anlatmış ve biraz önce çektiği sahneleri göstererek coşkulu bir ses tonuyla konuşmuştu.

"Çocuk da, sen de beyaz bir elbise giymelisiniz. Hayır, hayır. Tersine çok pejmürde elbiseler giymek daha iyi olur belki de. Evet, öyle olması daha iyi. Fakir ana oğlun pikniği, bebeğin beceriksiz her adımında mucize gibi uçuşan rengârenk kelebek sürüsü…"

Ancak çayıra gitmediler ve Ciu hemen büyüyüp artık beceriksizce yürümedi. Çocuğun adımlarında kelebek sürüsünün uçuştuğu video, yalnızca hayallerde kaldı.

Bir zamandan sonra adam dikkate değer bir şekilde daha fazla yorulmaya başladı. Hafta sonu, gece demeden, eve dönmeksizin çalışma atölyesine

kapanıyor ama bir eser de yaratamıyor gibiydi. Spor ayakkabıları kararana kadar caddelerde dolaşıp geri dönse de sonuç aynıydı. Kadın bazen sabaha karşı uyanıp ışığı yanan banyoya girdiğinde ürküp şaşırırdı. Çünkü ne zaman döndüğü belirsiz kocası, boş küvetin içinde, üzerinde elbiseleriyle büzülüp uyumuş vaziyette olurdu.

"Bizim evin babası var mı?"

O çekip gittikten sonra Ciu, annesine hep böyle sorardı ama bu soru, adam çekip gitmeden önce de çocuğun her sabah yönelttiği bir soruydu.

"Yok," diye kısaca cevaplar, duyulmayan bir sesle eklerdi. "Kimse yok. Sadece sen ve ben varız. Bu her zaman böyle olacak."

Yağmur yağarken hastane binaları çok kasvetli olur. Koyu gri renkli beton duvarlar yağmurda ıslanınca, normalden daha karanlık ve ağır görünür. İkinci ve üçüncü katlarda bulunan hasta odalarının pencereleri demir parmaklıklarla kapalı. Havanın açık olduğu günlerde parmaklıkların arasından suratlarını uzatan hastaları görmek zor ama böyle bir havada yağmuru seyreden birkaç hastanın kül rengi suratı görülüyor. Yonğhe'nin odasının olduğu ek binanın üçüncü katına şöyle bir bakınıp, kantin ve ziyaretçi odasıyla aynı koridorda olan idari ofis tarafındaki girişten giriyor.

"Doktor Bak İnho'yla görüşmem vardı da."

İdari ofisin kadın personeli onu tanıyıp selam veriyor. Kadın, su akan şemsiyesini katlayıp toparladıktan sonra tahta banka oturuyor. Doktorun danışma odasına gelmesini beklerken, her zamanki gibi başını çevirip hastane avlusundaki zelkova ağacına bakıyor. Yaş olarak dört yüz yıllık gibi görünen yaşlı bir ağaç. Havanın açık olduğu günlerde sayısız dalını göğe uzatıp güneş ışığını yansıtan bu ağaç, ona bir şeyler söylüyor gibi olurdu ama yağmura gömüldüğü bugün söylenecek sözleri içinde gizleyen suskun biri gibi. Yaşlı alt gövdesinin kabukları iyice ıslanmış, akşam gibi karanlık ve sürgünlerinin yaprakları hiçbir şey söylemeden titreyerek yağmuru kabullenmekte. Bu sessiz sahneyle bir hayalet gibi kesişen Yonğhe'nin yüzünü görüyor.

Kanlanmış gözlerini uzunca kapatıp açıyor. Sessizliğini koruyan ağaç hâlâ görüş açısında. Ciu, o geceden sonra iyileşip kreşe tekrar başladı ancak o hâlâ derin bir uyku uyuyamıyor. Yani, aralıksız üç aydır bir saatten fazla uyuyamıyordu. Yonğhe'nin sesi ve kara yağmurun yağdığı orman, gözünden kan akan kendi yüzü, uzun geceyi kırık bir porselen gibi paramparça ediyor.

Nihayet daha fazla uykudan vazgeçip kalktığında saat genelde sabahın üçü oluyor. Yüzünü yıkıyor, dişlerini fırçalıyor, yiyecek bir şeyler hazırlıyor, evin

her köşesini toparlıyor ama saatin ibresi ucunda ağır bir sarkaç asılıymışçasına yavaş dönüyor. En son eski kocasının odasına girip, bırakıp gittiği plağı dinliyor ya da eskiden onun yaptığı gibi eli belinde odanın içinde fırıl fırıl döndüğü, üzerinde kıyafetle küvete uzanıp ilk kez onu anlayabilecek gibi bir hisse kapıldığı da oluyor. Kocasının büyük ihtimalle kıyafetlerini çıkartacak gücü yoktu. Suyun sıcaklığını ayarlayıp yıkanmaya hiç mi hiç gücü yoktu. Tuhaf da olsa, bu basık ve dar küvetin, 105 m^2'lik apartman dairesinin en sıcak ve rahatlık hissi veren yer olduğu gerçeğini anlıyor.

Yanlışlıklar nereden başladı acaba?

Böyle anlarda bazen kendi kendine soruyor.

Ne zaman başladı tüm bunlar? Hayır, hayır, ne zaman her şey yıkılmaya başladı?

Yonğhe'nin tuhaflığı üç yıl önce birdenbire vejetaryen olmasıyla başladı. Gerçi artık vejetaryen sayısı çok ama Yonğhe'nin diğerlerinden farklı yanı, onu buna iten dürtünün belirsizliğiydi. Yüzüne bakılamayacak kadar çok kilo vermişti, neredeyse hiç uyumuyordu ve normalde sessiz biri olsa da iletişim kurmayı imkânsız kılacak ölçüde konuşmayı bırakmıştı. Kocasının yanı sıra kendi aile fertlerinin hepsi de kız kardeşinin bu durumundan dolayı kaygılanıyordu. Tam da yeni apartmana taşındığı sıralardı. Yeni ev görmeye ailesini davet ettiğinde babası Yonğhe'ye tokat atıp ağzını zorla açarak et parçası sokuşturmuştu. Sanki kendisi dayak yiyormuş gibi titremişti. Bir hayvan gibi haykırarak eti tükürmesini, meyve bıçağını eline alarak bileğini kesmesini kaskatı kesilmiş halde izlemişti.

Engellenemez miydi? Aklına geldikçe kendi kendine sorardı. O gün, babası, engellenemez miydi? Yonğhe'nin bıçakla bileğini kesmesi engellenemez miydi? Kocasının, bileği kanayan Yonğhe'yi sırtlanıp hastaneye koşması engellenemez miydi? Yonğhe'nin akıl hastanesinden taburcu olur olmaz terk edilişi önlemez miydi? Ardından kendi kocasının Yonğhe'ye yaptıkları, artık hatırlamak bile istemediği, ucuz bir skandal olan o olay geri çevrilemez miydi? Böyle her şeyin, onu çevreleyen herkesin hayatının, kumdan bir kale gibi yıkılması, engellenemez miydi?

Yonğhe'nin kalçasındaki küçük, yeşilimsi Moğol lekesinin kocasına nasıl bir ilham verdiğini bile düşünmek istemiyordu. O sonbahar sabahı Yonğhe'ye vereceği yeşillikleri sarıp tek odalı dairesine gittiğinde gördüğü manzara sağduyu ve anlayışın sınırlarını aşmıştı. Kocası, bir önceki gece kendi ve Yonğhe'nin vücudunu rengârenk çiçeklerle bezemiş, ardından bütünleşme sahnelerini kasete kaydetmişti.

Bunu engelleyemez miydi? Kocasının bu hareketini önceden kestirebileceği herhangi bir ipucunu kaçırmış olabilir miydi? Yonğhe'nin hâlâ ilaç kullanan bir hasta olduğu gerçeğini onun kafasına daha güçlü bir şekilde kazıyamaz mıydı?

O sabah, tamamı kızıl ve sarı çiçeklerle bezenmiş Yonğhe'nin çıplak bedeninin yanında, yorganı üzerine çekip yatan erkeğin kocası olabileceğini hayatta tahmin edemezdi. Oradan kaçıp gitmek isteğinin yaşattığı korkuyu alt eden tek şey, kardeşini koruması gerektiği düşüncesiydi. Bu reddedilemez sorumluluk duygusundan güç alıp girişte yerde duran kamerayı eline almış, kocasından öğrendiği kadarıyla kamerayı çalıştırıp görüntülere bakmıştı. Yerinden çıkardığı kaseti cayır cayır yanan bir eşyaya dokunmuş gibi düşürmüştü. Elleri titreye titreye telefonu tuşlayarak iki akıl hastasını alıp götürün derken bile bütün bu yaşananların gerçek olduğunu kabullenemiyor, gözlerine inanamıyordu. Açık olan tek şey, kocasının bu yaptığının ne olursa olsun affedilmez olduğuydu.

Saat öğlen on ikiyi geçtiğinde önce kocası ardından Yonğhe uyandı ve ellerinde deli gömleği ve koruyucu malzemelerle üç acil müdahale görevlisi ardı ardına geldi. Yonğhe balkonda aşağı düşecekmiş gibi durduğundan iki kişi önce Yonğhe'ye doğru koştu. Rengârenk bedenine deli gömleğini giydirmeye kalkan görevlilere karşı Yonğhe şiddetle direndi. Sağlık görevlisinin kolunu sertçe ısırıp tiz sesle anlaşılmayacak bir çığlık attı. Çırpınan Yonğhe'nin koluna iğne vuruldu. O sırada kocası girişte duran sağlık görevlisini itip kaçmayı denedi fakat bir kolunu kaptırdı. Bütün gücünü kullanıp kurtulduktan sonra arkasını dönüp kaşla göz arasında balkona kaçtı. Korkulukların üzerinden atlamaya çalıştı. Ancak daha seri olan acil müdahale görevlisi onu ayağından yakaladığından fazla direnemedi.

Kadın bu manzarayı sonuna kadar titreyerek izledi. Sürüklenerek götürülen kocasıyla nihayetinde göz göze geldiğinde, tüm gücüyle bakmaya çalıştı. Ancak kocasının gözlerindeki ne şehvet ne delilikti. Öyle diye pişmanlık ya da kin de barındırıyor değildi. Tam o an kadının hissettiğiyle aynı şekilde, sadece korku vardı gözlerinde.

Öylece sona erdi. O günün sonrasında hayatları hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

Hastanede normal olduğu anlaşılınca kocası nezarete tıkıldı. Birkaç ay süren sıkıcı dava ve kurtulma çabalarının sonucunda serbest bırakıldı ve sırra kadem basarak bir daha onun karşısına çıkmadı. Fakat Yonğhe akıl hastanesinin kapalı koğuşunda kalmalıydı. İlk delirme krizinden sonra bir

süreliğine dili çözülen Yonğhe'yi tekrar sükût bürümüştü. İnsanlarla sohbet etmek yerine kimsenin olmadığı güneşli bir yere çömelip bir şeyler mırıldanıyordu. Et yememeye devam ediyordu ve etli bir yemek çıkınca çığlık atarak kaçıyordu. Güneşli günlerde, hasta gömleğinin düğmelerini açıp pencereye yapışmış halde göğüslerini ortaya çıkarıyordu. Ansızın elden ayaktan düşen anne babası ikinci kızlarını görmeye bile yanaşmıyordu ve bir hayvandan daha aşağılık olan damatlarını hatırlattığı için büyük kızlarıyla da iletişimi kesmişlerdi. En küçük kardeşi ve eşi de onlardan farklı değildi. Ancak o Yonğhe'yi terk edemezdi. Hastane ücretini biri ödemeliydi, biri kardeşinin koruyucusu olmalıydı.

Öylece yaşamayı sürdürdü. Omuzlarında taşıdığı bu yapışkan ve kötü skandalla birlikte dükkânı işletmeye devam etti. Sabırla sımsıkı bütünleşen kadının hayatı, acımasız olduğu kadar adil de olan zamanla birlikte, sürüklenmeye devam etti. O sonbahar beş yaşında olan Ciu, artık altı yaşına basmıştı ve ortamı güzel, ücreti de makul bir hastaneye geçtiğinden beri, Yonğhe'nin durumu fevkalade düzelmiş görünüyordu.

Küçüklüğünden beri, kendi başına başarıya ulaşanların sahip olduğu güçlü karaktere sahipti. Hayatında meydana gelen her şeyin üstesinden tek başına gelmeyi bilmişti ve dürüstlük onun doğasında vardı. Bir kız evlat olarak, bir abla, bir eş ya da bir anne olarak, dükkân işleten bir patron olarak, hatta metroda yanından teğet geçilen bir yolcu olarak, her koşulda elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bu dürüstlüğün getirdiği dinginlikle her durumun üstesinden gelebilirdi, zamanın bile. Geçen mart ayında Yonğhe aniden ortadan kaybolmamış olsaydı. Yağmurlu bir gece ormanda bulunmamış olsaydı. O günden sonra bütün bulgular, birdenbire kötüleşmemiş olsaydı.

Tak tak tak tak. Canlı ayakkabı sesleriyle, üzerinde beyaz doktor üniforması olan genç doktor koridorun bir ucundan geliyor. Ayağa kalkıp selam verince doktor hafifçe başıyla selamı alıyor. Büyük bir hareketle kolunu uzatıp danışma odasını gösteriyor. Kadın sessizce doktorun peşinden odaya giriyor.

Otuzlu yaşların sonundaki doktor, yapılı, sağlam bir cüsseye sahip. Özgüvenle dolup taşan yüz ifadesi ve yürüyüşüyle masaya oturup kaşlarını çatmış halde kadına bakıyor. Doktorun bu görüşme için pek de gönüllü olmadığını hissedince yüreği ağırlaşıyor.

"Kardeşim…"

"Bizler elimizden gelenin en iyisini yaptık ama durumu hâlâ aynı."

“Öyleyse, bugün…” Bir günah işlemiş gibi yüzü kızarıyor. Doktor, onun lafını kesip konuşmaya devam ediyor.

“Bugün hortum kullanarak öğütülmüş pirinç lapası vermeyi deneyeceğiz. Az da olsa düzelirse ne mutlu bize, ama eğer öyle olmazsa tam teşekküllü bir hastanenin yoğun bakım servisine göndermekten başka bir çaremiz yok.”

Doktora soruyor.

“Ondan önce ben tekrar Yonğhe’yi ikna etmeye çalışsam olmaz mı?”

Doktor umutsuz gözlerle bakıyor. Bitkin gibi. Kendi istediği şekilde davranmayan hastaya karşı gizli bir öfke duyuyormuş gibi de görünüyor. Kol saatine bakıp konuşuyor.

“Size yaklaşık otuz dakika veriyorum. Başarılı olursanız hemşire odasına bildirin. Yoksa saat ikide görüşürüz.”

Görüşmeyi bu sözlerle bitirmenin mahcubiyetinden midir nedir, yerinden hiddetle kalkıp gidecek gibi görünen doktor biraz daha devam ediyor konuşmaya.

“Geçen sefer de söylemiştim ama anoreksiya nervoza durumunda hastaların yüzde 15-20’si açlıktan hayatını kaybediyor. Bir deri bir kemik kalsa da hasta kilo aldığını düşünüyor. Arkasında birçok sebep olabilir, baskın anneyle olan sorunlar, vesaire. Ancak Gim Yonğhe Hanım’ın durumu, hem şizofreni hem de yemeyi reddeden özel bir durum. Ağır şizofren olmadığından emindim ama açık konuşmak gerekirse böyle sonuçlanacağını tahmin etmemiştim. Tercihen zehirlenme sanrıları olması durumunda karşısında doktorun da yemek yemesi gibi çözümlerle ikna edilebilir. Ancak Gim Yonğhe Hanım’ın yemek yemeyi reddetme sebebi belirsiz ve ilaç da hiç etki göstermiyor. Bizim için de böyle bir şey söylemek kolay değil ama yapacak bir şey yok. Öncelikle hayatta kalmasını sağlamalıyız ama… Hastanemizde bunu garanti edemediğimden…”

Kalkmadan önce doktor soruyor. Meslekle ilgili hassasiyetini hissettiren bir soru.

“İyi görünmüyorsunuz. Düzgün uyuyamıyor musunuz?”

Hemen cevap veremiyor.

“Hasta yakınlarının önce kendi sağlıklarını korumaları gerekir, değil mi?”

Başlarını eğip selamlaştıktan sonra, doktor gelirken çıkardığı tak tak tak ayak sesleriyle danışma odasının kapısını açıp çıkıyor. Peşinden çıkınca doktorun çoktan koridorun öbür tarafına doğru uzaklaştığını görüyor.

İdari ofisin önündeki banka döndüğünde gösterişli bir şekilde süslenmiş orta yaşlı bir kadının orta yaşlı bir adamın kolunu tutmuş halde binaya

girdiğini görüyor. Hasta ziyaretine gelen birileri mi acaba? Ardından kadının ağzından aralıksız hakaretler dökülüyor. Adam alışıkmışçasına küfre kayıtsız kalarak cüzdandan sağlık sigorta kartını çıkarıp idari ofis gişesine uzatıyor.

"Sizi şeytanlar! Ciğerlerimi sömürdünüz hâlâ tatmin olmuyorsunuz! Başka bir ülkeye göç edeceğim. Sizin gibilerle bir gün daha geçiremem!"

Adam kocası gibi değil. Abisi ya da erkek kardeşi olabilir mi? Orta yaşlı kadın, işlemlerden sonra belki de istirahat odasında sabahlayacak. Kol ve bacakları bağlanıp sakinleştirici iğne yapılma ihtimali yüksek. Avazı çıktığı kadar bağıran kadının çiçek desenli, gösterişli şapkasına bakıyor. Az önceki gibi deliren insanların artık onu hiç etkilemediğini fark ediyor birden. Hastaneye sık sık gelip gitmeye başladıktan sonra, normal insanlarla dolu mutlu sokaklar, ona yabancı geliyor.

Yonghe'yi bu hastaneye ilk getirdiği günü düşünüyor. Kışın başlarında, havanın açık olduğu bir öğleden sonraydı. Seul'deki tam teşekküllü hastanenin kapalı koğuşu yakın olmasına yakındı ama ücretini ödemekte zorlanacağından, hastalara iyi davrandıklarını duyduğu bu hastanede karar kılmıştı. Ayakta tedavi önerisini alması oradaki hastaneden taburcu olmak niyetiyle danıştığı doktorla görüşmesi sırasındaydı.

"Şimdiye dek gözlemlediğim kadarıyla durumu iyiye gidiyor. Sosyal hayata geri dönemez belki ama ailesinin desteği iyileşmesine yardımcı olacaktır."

Doktorun bu sözlerine karşılık verdi.

"Geçen sefer de sadece sözünüze inanıp taburcu olmuştuk. Kalsaydı daha iyi olurdu diye düşünüyorum."

Doktora belirttiği gibi hastalığın nüksetmesine yönelik kaygısının sadece yüzeysel bir bahane olduğunu ve Yonghe'nin yakınında olma gerçeğinin imkânsızlığını hissettiğini o zaman biliyordu. Onun hatırlattığı her şeyin katlanılmaz olduğunu. Aslında kardeşinden içten içe nefret ettiğini. Bu çamura batan yaşamını ona devredip tek başına sınırın öte tarafına geçen kardeşinin zihniyetini ve sorumsuzluğunu asla affetmeyeceğini. Biliyordu.

Şükür ki Yonghe de hastaneye yatmak istemişti. Doktora açıkça, "Hastane rahat," diyen kardeşi, gündelik kıyafetiyle epey sakin görünüyordu. Bakışları kesin, dudak hareketleri de küçük ama güçlüydü. Çok az yemesi ve buna bağlı olarak kilo vermesi, zaten zayıf biriyken daha da cılızlaşmasının dışında, doğal tavrı normal insanlardan ayırt edilemeyecek derecedeydi. Taksiye binip hastaneye giderken sadece pencereden dışarıya sessizce bakıp herhangi bir huzursuzluk belirtisi göstermemiş, taksiden indikten sonra da sanki yürüyüşe

çıkmış biri gibi uysal adımlarla ablasını takip etmişti. O kadar normal görünüyordu ki idari ofis çalışanı "Hasta kim?" diye sormuştu.

Yatış işlemlerini beklerken Yonğhe'yle konuştu.

"Burada hava güzel olduğu için iştahın da düzelecek. Çok yiyip kilo almalısın."

O sıralar yavaş yavaş konuşmaya başlayan Yonğhe, pencerenin dışındaki zelkova ağacına bakış fırlatarak konuştu.

"Hı… Burada büyük ağaçlar varmış."

İdari ofisin anons ederek çağırdığı güçlü görünüşlü, orta yaşlı hasta bakıcı, hastane için hazırlanan çantanın içindekileri kontrol etti. İç çamaşırı, günlük kıyafetler, terlik, diş fırçası, diş macunu gibi banyo gereçleri. Hasta bakıcı titizlikle kıyafetlerin hepsini teker teker çıkarıp açtı. İp ya da iğne gibi şeylerin olup olmadığını araştırıyor gibiydi. Kadına, paltosunun belindeki uzun ve kalın yün kemeri çıkarıp peşinden gelmelerini söyledi.

Hasta bakıcı anahtarlarla kapıyı açıp önden giderek hastane bloğuna girdi ve Yonğhe'yle birlikte adamı takip ettiler. Kadın hemşirelerle selamlaşırken Yonğhe baştan sona sakindi. Sonunda altı kişilik hasta odasına çantayı koyunca kafes gibi sıkı parmaklıkların takılı olduğu pencere gözüne çarptı. O an hiç hissedemediği suçluluk duygusu ağır bir kütle gibi yüreğine dokunduğundan kafası bulandı. Yonğhe o esnada sessizce yürüyerek onun yanında durmuştu.

"A, ağaçlar buradan da görünüyormuş."

O ise dudakları sımsıkı kapalı halde kendi kendine konuştu. Kendini yıpratma. Nasılsa sırtlanamayacağın bir yük. Kimse seni suçlamıyor. Bu kadar direnmiş olman da gayet iyi.

Yanında duran Yonğhe'ye bakmadı. Ağaçların dallarındaki henüz dökülmemiş yaprakların üzerinde kırılarak dağılan berrak kış güneşine baktı tepeden. Yonğhe, teselli eder gibi huzurlu bir sesle konuştu.

"Abla."

Yonğhe'nin eski siyah kazağından hafif bir naftalin kokusu geldi yüzüne. Karşılık vermeyince, Yonğhe bir kere daha fısıldadı.

"Abla… Dünyadaki bütün ağaçlar kardeşim gibi."

Evsizlerle zekâ geriliği olan hastaların bulunduğu ek binanın ikinci bloğunun önünden geçip birinci bloğun girişinde duruyor. Cam kapıya yaslanıp dışarı bakmakta olan hastalar gözüne çarpıyor. Birkaç gündür yağmur yüzünden yürüyüş yapamadıklarından bunalmış olmalılar. Zile

basınca giriş katındaki hemşire odasından ellisine merdiven dayamış hasta bakıcı çıkıp elinde anahtarlarla kapıya doğru yürüyor. İdari ofisten geleceğinin haberini almış, üçüncü kattan aşağı inerek onu beklemiş olmalı.

Hasta bakıcı kıvrak bir hareketle arkasını dönerek kapıyı kilitliyor. Kilitlenen cam kapıya yanağını yaslayınca, ona bakmakta olan genç bir kadın hasta gözüne çarpıyor kadının. Bomboş iki göz delici bakışlarla onu incelemekte. Sağlıklı birinin kesinlikle bir yabancıya fırlatamayacağı ısrarlı bir bakış.

"Kardeşim şimdilerde ne yapıyor?"

Üçüncü kata çıkan merdivende soruyor.

Hasta bakıcı arkasını dönerek başını sallıyor.

"Ne siz sorun ne ben söyleyeyim. Artık serumun iğnesini de çıkarmaya çalıştığından, denetim odasına kilitleyip sakinleştirici ilaveli serum takıyoruz. Bu vücuttan nasıl öyle direnme gücü çıkıyorsa artık…"

"Öyleyse, şimdi denetim odasında mı?"

"Hayır. Az önce uyandığı için hasta odasına geçti. Saat ikide burnundan hortumla gıda veriliyor ya."

Hasta bakıcının peşinden üçüncü kattaki lobiye yöneliyor. Havanın açık olduğu günlerde pencere kenarındaki banka oturarak güneşlenmeye çalışan yaşlı hastalarla, masa tenisine dalan hastalarla, hemşire odasından yayılan rahatlatıcı müzikle pozitif enerjinin hissedildiği bir mekân. Ancak bugün bütün bu canlılığı yağmur yutuvermiş gibi. Hastaların çoğu odalarına girdiğinden midir nedir, içerisi tenha. Alzheimer hastaları omuzlarını düşürmüş halde ya tırnaklarını yiyor ya da ayaklarına bakıyor, birkaç hasta da konuşmadan pencereye yapışmış duruyor. Tenis masası da boş.

Koğuşun batı tarafındaki koridorun sonuna, büyük pencereden öğle sonrası güneşinin en aydınlık halde girdiği yere doğru bakışlarını çeviriyor. Geçen mart ayında yağmurlu ormanda kaybolmasından hemen önce ziyarete geldiğinde Yonğhe görüşme odasına gelmemişti. Birkaç gündür tuhaf şekilde koğuş dışına çıkmak istemediğini, ahizenin öte tarafındaki sorumlu hemşire söylemişti. Hastaların en sevdiği serbest yürüyüş zamanında bile koğuştan çıkmıyor anlamına geliyordu bu. Ne olursa olsun uzaktan geldiğim için en azından yüzünü görüp gideyim diye rica edince hasta bakıcı onu idare ofisine götürmüştü.

Batı taraftaki koridorunun ilerisinde amuda kalkmış tekinsiz kadın hastayı fark ettiğinde bu kadının Yonğhe olabileceği aklına bile gelmemişti. Az önce telefonla konuşan hemşire onu o tarafa yönlendirdiğinde, ancak o zaman

Yonğhe'nin gür ve uzun saçlarını gördüğünde emin oldu. Omuzları yere değen ve baş aşağı duran Yonğhe'nin kan toplanmış yüzü kıpkırmızıydı.

"Tam otuz dakikadır bu halde."

Hemşire canı sıkkın gibi konuştu.

"İki gün önce başladı. Bilinçsiz de değil, konuşmuyor da değil ama… Diğer katatonik hastalardan farklı. Düne kadar zorla hasta odasına soktuk fakat bu sefer de odada amuda kalkıyor. Öyle diye üzerinde baskı kuracak da değiliz, yine de…"

Hemşire, onu orada bırakıp hemşire odasına gitmeden önce konuştu.

"Hafifçe güç vererek itince devriliyor. Konuşarak ikna edemezseniz itiverin. Zaten biz de iterek odasına götürmek üzereydik."

Yalnız kaldıklarında çömelerek Yonğhe'yle göz göze gelmeye çalıştı. Herkesin yüzü baş aşağı durduğu zaman farklı görünür. Yonğhe'nin yüzü pek zayıf olduğu halde, cildi aşağı doğru sarktığından acayip görünüyordu. Yonğhe, canlılıkla parlayan gözleriyle, boşlukta bir yere gözünü dikmiş bakıyordu. Onun geldiğini bile fark etmemiş gibiydi.

"Yonğhe!"

Cevap vermeyince biraz daha yüksek sesle seslendi.

"Yonğhe. Şu anda ne yapıyorsun? Doğrul bakalım."

Yonğhe'nin kandan kızarmış yanağına elini uzattı.

"Doğrul dedim, Yonğhe. Başın ağrımıyor mu? Yüzün kıpkırmızı olmuş."

Sonunda Yonğhe'nin bedenini tüm gücüyle itti. Gerçekten de önce bacakları zemine kapaklandı. Kollarını Yonğhe'nin ensesinin altına koyup onu yerden bir bebeği kaldırır gibi kaldırdı.

"Abla…"

Yonğhe'nin yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Ne zaman geldin?"

Sanki güzel bir rüyadan uyanmış gibi yüzü ışık saçıyordu.

İzlemekte olan hasta bakıcı yaklaşarak iki kadını lobi tarafındaki görüşme odasına yönlendirdi. İdare ofisinin yanındaki görüşme odasına inmesi zor olacak kadar ağır hasta olanların burada aileleriyle görüşebildiğini söyledi. Herhalde burada aileler sorumlu doktorla da görüşebiliyordu.

Sehpanın üzerine yemekleri koymak üzereyken, "Abla, artık böyle şeyler getirmesen de olur," dedi Yonğhe. Gülümsedi. "Ben artık yemesem de olur."

"Bu da ne demek?"

Büyülenmişçesine Yonğhe'nin yüzüne baktı. Yonğhe'nin yüzünü uzun bir aradan sonra, hayır, belki de ilk kez bu kadar aydınlık görüyordu. Kardeşine

sordu.

“Tanrı aşkına az önce ne yapıyordun öyle?”

“Abla, sen biliyor muydun?” diye sordu Yonğhe cevap vermek yerine.

“Neyi?”

“Ben bilmiyordum da. Şimdiye kadar ağaçların dimdik durduğunu sanıyordum ama… Artık öğrenmiş oldum. Hepsi iki koluyla topraktan destek alıyormuş meğer. Bak, şuna bir bak, çok şaşırtıcı değil mi?”

Yonğhe aniden ayağa fırlayarak pencereyi gösterdi.

“Hepsi, ağaçların hepsi, amuda kalkmış duruyor.”

Yonğhe kahkaha atarak güldü. İşte o zaman kadın, Yonğhe’nin yüz ifadesinin küçüklüğündeki anları anımsattığını fark etti. Kıvrımsız göz kapağı incelerek tamamen siyah bir çizgi gibi olduğu an, Yonğhe’nin ağzından masum bir kahkaha patlardı.

“Benim nasıl öğrendiğimi biliyor musun? Rüyada yani, amuda kalkmış dururken… Vücudumda yapraklar yeşeriyordu, ellerim kök salıp… toprağın altına doğru uzanıyordu. Durmaksızın, durmaksızın… Kasıklarımda çiçekler açmaya çalıştığı için bacaklarımı açtım, genişçe açtım ama…”

Ateşi olduğu için bitkin olan Yonğhe, iki gözünü de kadına dikti.

“Ben, sulanmalıyım. Abla, bana böyle yemekler gerekmiyor. Benim suya ihtiyacım var.”

“Çok yoruluyorsunuz değil mi?”

Başhemşireye selam veriyor. Getirdiği pirinç lokumunu uzatarak diğer hemşirelerle de tek tek selamlaşıyor. Her zamanki gibi Yonğhe’nin durumu hakkında sorular sorup karşılığını dinlerken, onu hemşire sanan ellili yaşlardaki hasta bir kadın pencere tarafından aceleyle gelip ona eğilerek selam veriyor.

“Başım ağrıyor da, doktor beyden ilaçlarımı değiştirmesini rica eder misiniz?”

“Ben hemşire değilim. Kardeşimi ziyarete geldim.”

Kadının gözleri yalvarırcasına bakıyor.

“Lütfen beni kurtar… Bu baş ağrısına dayanamıyorum diyorum. Nasıl böyle yaşarım?”

O esnada yirmili yaşlardaki bir erkek hasta sırtına sıkıca yapışıyor. Bu, hastanede sıkça rastlanan bir durum ama huzursuzlanıyor. Hastalar, insan ile insan bedeninin koruması gereken uygun mesafeyi önemsemez, bakışlarını

yöneltecekleri uygun zamanı kollamaz. Sadece kendi dünyasına çakılı kalmış donuk bakışlı sürüler olmakla birlikte, hastane çalışanı mı değil mi diye insanı yanılgıya düşürecek kadar berrak bakışlara sahip hastalar da çoktur. Bir zamanlar kardeşinin de öyle olduğu gibi.

"Hemşire hanım, Tanrı aşkına neden şu herifi öylece bırakıyorsunuz? Sürekli bana vuruyor ya."

Tiz ses tonuyla otuzlu yaşlardaki kadın hasta başhemşireye bağırıyor. Bu hastanın paranoyası her gelişinde daha da şiddetleniyor gibi.

Hemşirelere tekrar başını eğerek selam veriyor.

"Öncelikle gidip kız kardeşimle konuşayım."

Hemşirelerin yüz ifadesine bakarak onların da kendisi gibi Yonghe'den yılmış olduklarını hissedebiliyor. Hiçbiri, ablasını ikna çabalarının etkili olacağını düşünmüyordur. Kimseye değmemeye dikkat ederek hastaların arasından dikkatlice geçiyor. Yonghe'nin yattığı odanın bulunduğu doğu koridoruna doğru yürüyor. Kapısı açık odaya girdiğinde kısa küt saçlı kadın onu tanıyarak öne çıkıyor.

"Geldiniz mi?"

Alkol bağımlılığıyla birlikte hipomani tedavisi gören Hicu Hanım. Sağlam yapılıydı ve kısılmışa benzeyen bir ses tonu vardı, ancak yuvarlak gözleri onu çok sevimli gösteriyordu. Bu hastanede, hastalığı çok ciddi olmadığından iş yapabilecek olan hastalara Alzheimer hastaları emanet ediliyor, onlar da bunun karşılığında hasta bakıcılardan harçlık alıyordu. Yonghe sürekli yemeği reddetmesinden dolayı hareket etmekte zorlanınca, o da diğerleri gibi Hicu Hanım'dan yardım rica etmek zorunda kalmıştı.

"Sizi çok yoruyor değil mi?"

Böyle diyerek gülümsediği an, Hicu Hanım'ın nemli elleri ellerini kavrıyor.

"Ne yapacağız? Yonghe belki de ölebilirmiş, öyle mi?"

Hicu Hanım'ın yuvarlak gözleri dolu dolu oluyor.

"Durumu nasıl?"

"Az önce yine kan kustu. Yemek yemediği için mide asidi midesini yıpratıyor ve sık sık mide spazmı geçiriyor diyorlar. Böyle olunca kan da çıkabilir mi ki?

Hicu Hanım'ın dolu gözlerinden yaşlar boşanıyor.

"Ben ilk bakmaya başladığımda böyle değildi ama… Ne olursa olsun daha iyi baksaydım iyi olur muydu ki? Bu kadar kötüleşeceğini bilemedim. Ben emanet almasaydım daha iyi olurdu belki, bu kadar sıkıntı çekmezdi."

Ses tonu git gide kızışan Hicu Hanım'ın ellerini bırakıp adım adım yatağa

ilerliyor. Gözlerimin hiç görmemesini tercih ederdim diye düşünüyor. Birileri gözlerimi kapatıverse.

Yonğhe dümdüz yatıyor. Bakışları pencereden dışarıya çevrilmiş gibi görünse de dikkatli bakınca hiçbir şeye bakmadığı anlaşılıyor. Yüzü, boynu ve omuzları, kol ve bacaklarında biraz bile et olmayan, afet bölgesinde açlık çeken insanlara benziyor. Yanakları ve kollarının ön kısmında uzayan pamuksu tüyler göze çarpıyor. Çocukların vücudunda uzayan tüyler gibi. Doktor, uzun süren açlık ve hormon dengesinin bozulması yüzünden olduğunu açıklamıştı.

Yonğhe tekrar çocuk mu oluyordu acaba? Âdeti kesileli uzun zaman olmuş, kilosu da otuzun altına düştüğü için göğüslerinden geriye bir şey kalmamıştı. İkincil cinsiyet özelliklerinden arınmış ucube bir kız çocuğu görüntüsüyle Yonğhe uzanmakta.

Beyaz çarşafı açıyor. Kılını bile kıpırdatmayan Yonğhe'nin bedenini ters çevirip kuyruk sokumuyla sırtında yatak yarası oluşup oluşmadığını kontrol ediyor. Geçen sefer iltihaplanan taraf daha fazla enfeksiyon kapmadı. Gözleri, kemikten ibaret kalçasının ortasında açıkça görünen yeşil Moğol lekesinde uzun süre kalıyor. Bu lekeden başlayarak tüm bedenine yayılmış çiçekler gözlerini kaplayıp kayboluyor.

"Hicu Hanım, teşekkür ederim."

"Her gün ıslak havluyla silip pudra sürüyorum ama hava aşırı nemli olduğu için pek iyileşmiyor."

"Gerçekten teşekkürler."

"Hemşireyle birlikte banyo yaptırırken önceleri zor oluyordu, ama şimdi çok hafiflediği için daha kolay oluyor. Yeniden bir çocuk büyütüyorum gibi. Zaten bugün banyo yaptırmak istiyordum ama başka bir hastaneye geçeceğini söylediğinden… Son bir kez mutlaka."

Hicu Hanım'ın büyük gözleri tekrar kızarıyor.

"Tamam. Birazdan birlikte banyo yaptıralım."

"Peki, saat dörtte sıcak su gelecek."

Hicu Hanım kanlanan gözlerini sürekli siliyor.

"O zaman, birazdan görüşürüz."

Hicu Hanım'ı başıyla uğurladıktan sonra çarşafı Yonğhe'nin üzerine tekrar örtüyor. Ayakları çıkmayacak şekilde çarşafı sıkıştırırken damarlarının çatladığı yerleri görüyor. İki kolu, ayağının üzeri ve hatta topuktaki damarlara varıncaya kadar sağlam bir yer yok. Protein ve glikoz takviyesi için tek yol topuktan iğne yapmak ama artık iğne vuracak bir yer kalmamış. Son çare

omuza bağlanan toplardamarı kullanmak ki, bu da tehlikeli bir yöntem olduğundan tam teşekküllü bir hastaneye nakil olması gerektiğini sorumlu doktor dün telefonda söylemişti. Burnuna uzun bir hortum sokup yemek borusundan ince pirinç lapasını vermeye defalarca teşebbüs etseler de Yonğhe boğazını tıkadığından başarılı olamadık demişti. Yani, bugünkü son deneme hastane çalışanlarını pes ettirmiş, onlar da Yonğhe'den vazgeçmiş gibiydi.

Üç ay önce kardeşi ormanda bulunduğunda, sözleştiği ziyaret günü idare ofisine gelip sorumlu doktorun kendisiyle görüşmek istediği mesajını almıştı. Kardeşini hastaneye yatırırken gördüğü doktorla daha sonra hiç görüşmediği için kaygılanmıştı.

"Etli yemekleri görünce psikolojik olarak huzursuz olduğunu bildiğimizden hastanede her yemek saatinde dikkatli davrandık. Ancak artık yemek saatinde lobiye bile çıkmıyor, odasına tabldotla yemek götürülse de yemiyor. Dört gündür böyle. Vücudunda su kaybı başladı. Serum takılmasına da şiddetle karşı çıkıyor. Üstelik ilaçları doğru düzgün verebilir miyiz, bu bile şüpheli."

Doktor, o zamana kadar Yonğhe'nin ilaçları hiç içmediğinden şüphe duyuyordu. Durumu iyiye gidiyor diye içini rahatlattığı için kendisini suçlamıştı. O sabah ilaç içip içmediğini hemşire kontrol etmiş, dilini dışarı çıkarmasını istediğinde Yonğhe söz dinlememiş. Zorla dilini dışarı çıkartıp el feneriyle baktığında hapları çıkarmış.

O gün elinde serum takılı halde odada yatan Yonğhe'ye sormuştu.

"Neden öyle yaptın? Karanlık ormanda ne işin vardı? Soğuk da mı değildi? Ciddi bir hastalığa yakalansan ne yapardın?"

Yonğhe'nin yüzü oldukça zayıflamış, taranmamış saçları deniz yosunu gibi birbirine girmişti.

"Yemek yemelisin. Eti sevmediğin için yemediğini anlayışla karşıladık diyelim ama neden başka şeyleri de yemem diyorsun?"

Yonğhe sessizce dudaklarını kımıldattı.

"Susadım…"

Lobiye gidip su getirdi. Yonğhe su içtikten sonra güç bela soluk alarak sordu.

"Doktorla konuştun mu, abla?"

"Evet, konuştum. Neden yemeği–"

Yonğhe sözünü kesti.

"İç organlarımın tamamen iflas ettiğini söylüyor, değil mi?"

Nutku tutulmuştu. Yonğhe'nin cılız yüzü onun yüzüne doğru yaklaştı.

“Ben artık bir hayvan değilim, abla.”

Yonğhe çok önemli bir sır veriyormuşçasına, kimsenin olmadığı odayı kolaçan ederek konuştu.

“Yemek falan yemesem de olur. Yaşayabilirim. Sadece güneş ışığı yeterli.”

“Ne saçmalıyorsun sen? Gerçekten ağaç olduğunu mu düşünüyorsun? Bitki nasıl olur da konuşur? Nasıl düşünür?”

Yonğhe’nin gözleri parıldadı. Gizemli gülüşü yüzünü muazzam bir şekilde aydınlattı.

“Abla, doğru söylüyorsun… Yakında sözler de düşünceler de, hepsi kaybolacak. Çok yakında.”

Yonğhe kahkaha attı ve sonra hızlı hızlı soludu.

“Gerçekten çok yakında. Birazcık bekle, abla.”

Zaman ilerliyor.

Ona verilen otuz dakika, uzun bir süre değil. Pencerenin dışında yağmur yavaşlıyor gibi. Sinekliğe vuran yağmur damlalarının artık sallanmadığına bakılırsa, yağmur bir müddet kesilmişe de benziyor.

Yonğhe’nin yatağının başucundaki sandalyeye oturuyor. Çantayı açıp büyüklü küçüklü birkaç saklama kabı çıkarıyor. Hiçbir şeye bakmayan Yonğhe’nin boş gözlerinin içine bakarken ilk olarak en küçük dörtgen kabın kapağını açıyor. Hoş koku, nem dolu odanın havasına karışıyor.

“Yonğhe, bak şeftali. Konserve Hoağdo şeftalisi. Sen bunu seversin işte. Şeftalinin çıktığı mevsimde bile bunu satın alıp yerdin ya, çocuklar gibi.”

Yumuşacık bir dilim şeftaliye çatalı saplayıp Yonğhe’nin burnuna yaklaştırıyor.

“Hele bir kokla… Yemek istemiyor musun?”

Sonraki saklama kabı kolay yenecek büyüklükte kare kesilmiş karpuzla dolu.

“Sen küçükken, karpuzu her ikiye kestiğimde kokla bak dediğimi hatırlamıyor musun? Bazı karpuzlar bıçağı hafifçe dokundurunca yarılıyordu ve tatlı bir koku tüm eve yayılıyordu ya.”

Yonğhe kılını bile kımıldatmadı. Üç ay aç kalınca insan böyle mi oluyor? Kafası dahi küçüldüğünden, bir yetişkinin yüzü olarak görülemeyecek kadar yüzü ufalmış Yonğhe’nin.

Yonğhe’nin dudaklarına dikkatli bir şekilde karpuz dilimini sürüyor. İki parmağıyla kardeşinin ağzını aralamaya çalışıyor ama sımsıkı kapalı.

“Yonğhe…”

Kısık bir tonda sesleniyor.

“Cevap ver canım. Yonğhe?”

Kardeşinin sert omuzlarını sallayıp zorla ağzını aralamak istiyor ama bu dürtüyü bastırıyor. Yonğhe’nin kulağına yaklaşıp kulak zarını patlatacak şekilde haykırmak istiyor. Şimdi ne yapmaya çalışıyorsun? Beni dinliyor musun? Ölmek mi istiyorsun? Gerçekten ölmek mi istiyorsun? Kendi içinden kaynar bir köpük gibi yükselen öfkesine çaresizce boş boş bakıyor.

Zaman ilerliyor.

Kafasını çevirip pencereden dışarıya bakıyor. Yağmur sonunda durmuş gibi. Fakat hava hâlâ kapalı ve ıslak ağaçlar sükût içinde. Oda üçüncü katta olduğundan, mesire alanı olarak bilinen Çuksıonğ Dağı’nın gür ağaçlı yamaçları uzaklardan görünüyor. Yamaçlardaki muazzam orman sükût içinde.

Çantasından termosu çıkarıyor. Getirdiği çelik kupaya ayva çayı dolduruyor.

“Bunu iç Yonğhe. Çok iyi demlendi.”

Önce kendi dudağına götürüp bir yudum içiyor. Dilinin ucunda kalan tat, oldukça tatlı ve rayihalı. Mendiline biraz çay döktükten sonra onunla Yonğhe’nin dudaklarını ıslatıyor. Yonğhe her zamanki gibi tepkisiz.

Konuşuyor.

“Böyle ölmeye mi niyetlisin? Hayır, değil mi? Eğer sadece bir ağaç olmak istiyorsan da yemelisin. Yaşamalısın.”

Konuşmasını kesip nefesini tutuyor. Çünkü içinde kabul etmek istemediği şüphe baş göstermeye başlıyor. Yanlış mı düşünmüştü acaba? Yonğhe başından beri işte tam da onu, ölümü mü arzuluyordu?

Hayır, diye ağzının içinde geveliyor. Ölmek istemiyorsun.

Tamamıyla konuşmayı bırakmasından önce, yani bir ay kadar önce Yonğhe ona şöyle demişti:

“Abla, beni buradan çıkar.”

Artık bariz şekilde kilo verdiğinden, tamamen başka biri gibi görünen yüzüyle böyle fısıldamıştı. Uzun bir konuşma onun için zor olduğundan mıdır nedir sık sık lafını kesiyor, soluk soluğa kalıyordu.

“İnsanlar sürekli yemeğini ye diyor. Yemek istemesem, zorla yediriyor. Geçen sefer yedikten sonra kustum diye… dün yer yemez uyutan iğne vurdular. Abla, ben o iğneyi istemiyorum, gerçekten istemiyorum… Çıkar beni. Ben burada olmak istemiyorum.”

Yonğhe’nin cılız elini tutup şöyle söylemişti:

“Şimdi doğru düzgün yürüyemiyorsun bile. En azından serum aldığın için

dayanabiliyorsun… Eve gelirsen yemek yiyecek misin peki? Yiyeceğine söz verirsen taburcu ettiririm seni."

O zaman Yonğhe'nin gözündeki ışığın söndüğü gözünden kaçmamıştı.

"Yonğhe. Cevap versene. Tek söz ver yeter ki."

Yonğhe başını yana çevirip onu umursamadan, neredeyse duyulmayacak bir sesle konuştu.

"Sen de diğerlerinden farklı değilsin."

"Bu da ne demek? Ben–"

"Kimse beni anlayamıyor. Doktorlar da hemşireler de hepsi aynı… Anlamaya bile çalışmayarak… sadece ilaç verip iğne saplıyorlar."

Yonğhe'nin sesi yavaş ve kısıktı ama çok ciddiydi. Artık soğukkanlı olamayacağa benzeyen bir tondaydı. Kadın nihayet sabrı taştığından, içinde bastırdığı feryadı kopardı.

"Sen! Öleceksin diye korkumdan böyle davranıyorum!"

Yonğhe başını çevirerek yabancı bir kadına bakıyormuşçasına boş gözlerle baktı. Çok geçmeden ağzından çıkan soru onun son sözü olmuş, Yonğhe bir daha konuşmamıştı.

"Neden, ölmek kötü bir şey mi?

Neden, ölmek kötü bir şey mi?

Bu soruya nasıl cevap verse doğru olurdu? O nasıl söz diye tüm gücüyle bağırıp ona kızmalı mıydı?

Uzun zaman önce Yonğhe'yle birlikte bir kez dağda kaybolmuşlardı. O zamanlar dokuz yaşında olan Yonğhe, "Hadi geri dönmeyelim," demişti. Bu sözü anlaması mümkün değildi.

"O ne biçim bir laf? Birazdan hava kararacak. Hemen yolu bulmalıyız."

Zaman su gibi akıp geçtikten sonra Yonğhe'nin o zamanlar ne demek istediğini anlamıştı. Babasının ağır tokadı bir tek Yonğhe'yi hedef alırdı. Erkek kardeşi Yonğho zaten mahalledekiler tarafından tartaklanan bir velet olduğundan daha az acı çekmiştir diye düşünmüştü. Kendisiyse, yorgunluktan bitap düşen annesinin yerine sulgug pişiren en büyük kız evlat olduğundan, babası belli etmese de ona karşı dikkatli davranırdı. Uysal ama inatçı olan babasının gönlünü hoş tutmayı beceremeyen Yonğhe herhangi bir direniş göstermeyip yalnızca tüm bu şiddeti iliklerine kadar kabul etmiş olmalıydı. Artık, en büyük kız olarak gösterdiği sadakatin olgunluğundan değil namertliğinden, korkaklığından olduğunu biliyordu. Bu, hayatta kalmanın tek yoluydu.

Engelleyemez miydi? Yonğhe'nin iliklerine kimsenin tahmin bile edemeyeceği şeylerin nüfuz etmesini engelleyemez miydi? Akşam güneş batarken bahçe kapısında tek başına dikilen Yonğhe'nin küçüklüğü geldi tekrar gözünün önüne. Neticesinde dağın karşı tarafındaki yoldan aşağı inerek evlerinin olduğu küçük mahalleye giden bir traktöre bindiler ve gün batımında alışık olmadıkları yollardan geçtiler. O geri döndükleri için rahatlamıştı ama Yonğhe sevinmemişti. Hiçbir şey söylemeden, yalnızca öylece durup akşam ışıklarında yanan akkavaklara bakmıştı.

O akşam Yonğhe'nin dediği gibi ebediyen evden ayrılsalardı her şey bambaşka olur muydu?

O gün aile toplantısında, babası Yonğhe'ye tokat atmadan önce babasının kolunu daha sıkı tutsaydı, her şey bambaşka olur muydu?

Yonğhe evleneceği adamı tanıştırmak için getirdiğinde, nedense soğuk bir intiba bıraktığından beğenmemişti. Hislerine güvenerek evliliklerini engelleseydi her şey bambaşka olur muydu?

İşte böyle, Yonğhe'nin kaderini etkileyen değişkenleri düşünerek kafa yorduğu zamanlar olmuştu. Kardeşinin hayatına konan dama taşlarını teker teker eline alıp hesaplar yapması sadece nafile olmakla kalmayıp mümkün de değildi. Buna rağmen düşünmekten de kendini alıkoyamıyordu.

Eğer onunla evlenmeseydi.

Düşünceleri bu noktaya varınca, aklına eski kocasının gelmesine engel olmadı.

Kocasını sevdiğinden emin değildi. Bunu bildiği halde onunla evlenmişti. Belki adam, onun kendini teselli etmesi için gerekli olan şey değildi. Acaba ona kendini biraz daha yükseklere çıkaracak biri mi gerekiyordu? Her ne kadar kocasının yaptığı iş evin bütçesine maddi yönden katkı sağlamıyorsa da çoğunluğu eğitimci ve doktor olan aile fertlerinin o havasını sevmişti. Kocasının konuşma tarzına, zevklerine, damak tadına ve hatta yataktaki isteklerine bile kendini uydurmak için çok çaba göstermişti. Başlarda bir süre her karı koca gibi ufak tefek tartışmaları olmuştu ama çok geçmeden vazgeçebileceği şeylerden vazgeçmeyi de bilmişti. Ancak bunu gerçekten de kocası için mi yapmıştı acaba? Birlikte yaşadıkları sekiz yıl boyunca, kocasının hüsrana uğrattığı kadar o da kocasını hüsrana uğratmış olamaz mıydı?

Kocası sadece bir kere, dokuz ay önce telefon etmişti. Gece yarısına yakın bir saatte. Uzak bir yerden arıyor olsa gerek, ankesörlü telefona attığı madeni paranın ses aralığı kısaydı.

“Ciu’yu özledim.”

Alçak ve gergin, sahte bir sakinlik için kendini zorladığı belli tanıdık ses, kör bir bıçak gibi göğsüne saplanmıştı.

“Sadece bir kez görmeme izin vermez misin?”

Tam ona yakışır bir sözdü. Ne üzgün olduğunu itiraf etmek, ne affet beni diye yalvarmak… Sadece çocuk hakkında bir cümle. Yonğhe’nin nasıl olduğunu bile sormamıştı.

Aslında kocasının ne kadar hassas biri olduğunu biliyordu. Gururunun ne kadar kolay incindiğini ve ne kadar kolay hüsrana uğradığını da. Onu tek bir kere reddettiğinde, tekrar araması için uzun zaman geçeceğini de biliyordu.

Buna rağmen, hayır, bunu bildiği *için*, cevap vermeden ahizeyi yerine koydu.

Gece yarısı ankesörlü telefon. Eskimiş spor ayakkabılar ve pejmürde kıyafet. Umutsuz orta yaşlı bir surat. Başını sallayarak hayallerindeki o görüntüyü sildi. Yonğhe’nin evinin balkonunda parmaklıkların üzerinde kuş gibi uçmaya çalışan duruşu yavaşça ilk görüntüsüyle çakıştı. Çektiği videolarda onca kanatlı şeye yer verdiği halde, kendisinin en fazla ihtiyacı olduğu zaman uçamamıştı.

Son kez gördüğü gözlerini net hatırlıyordu. Korkuyla kaplı o yüzü alışılmadıktı. Saygı göstermek için o denli uğraştığı adamın, sabredip iyi bakmak için kendini harap ettiği o adamın yüzü değildi. Tanıdığını düşündüğü kocası, sadece bir gölgeden ibaretti.

“Seni tanımıyorum.”

Ahizeyi yerine koyan eline güç vererek mırıldandı.

“Birbirimizi affetmeye bile gerek yok. Çünkü seni tanımıyorum.”

Telefon tekrar çalmaya başlayınca kablosunu çıkardı. Ertesi gün telefonun kablosunu tekrar taktı ama tahmin ettiği gibi, o bir daha aramadı.

Zaman ilerliyor.

Yonğhe artık gözlerini açmıyor. Uyuyor mu ki? Az önce dudağına sürdüğü şeylerin kokusunu almış mıdır?

Yonğhe’nin yüzündeki belirgin elmacık kemiklerine, içe çökmüş gözlerine, çukurlaşmış yanaklarına bakıyor. Birden içinde bir sıkıntı hissediyor. Doğrulup pencereye doğru yürüyor. Gökyüzünün koyu gri rengi biraz açılıyor ve etraf aydınlanıyor. Çuksıonğ Dağı’ndaki orman yazın renklerini yeniden bularak canlanmaya başlıyor. O gece Yonğhe’nin bulunduğu yer şu yamaçta bir yerlerde olmalı.

“Bir ses duydum,” demişti Yonğhe elinde serum iğnesiyle yatar vaziyetteyken.

“Sadece beni çağıran bir ses geldiğinden gittim. Daha fazla duyulmayınca da… Orada durup bekledim sadece.”

“Ne beklemiştin?” diye sorunca Yonğhe’nin gözlerinde aniden bir canlılık belirmişti. Serum iğnesi olmayan elini uzatarak onun elini yakalamıştı. Sımsıkı kavrayan elindeki o güce şaşırmıştı.

“Yağmurda eriyip… Tamamen eriyip… toprağın altına girmek üzereydim. Tersten çıkarak filizlenmem için başka çarem yoktu çünkü.”

Hicu Hanım’ın tiz sesi birdenbire hafızasında canlanıyor.

“Ne yapacağız? Yonğhe ölebilirmiş, doğru mu?”

Hicu Hanım’ın sesi, hızla havalanan bir uçak gibi kulaklarında uğulduyor.

Kimseye anlatamadığı, belki de anlatmayacağı bir anısı var.

İki yıl önce nisan ayında, yani kocasının Yonğhe’yle video çektiği yılın baharında, bir aya yakın bir süre kanaması olmuştu. Kanla ıslanan iç çamaşırlarını her yıkadığında, aylar önce Yonğhe’nin bileğinden boşluğa fışkıran kanın aklına gelmesinin sebebini anlayamıyordu. Hastaneye gitmekten korktuğu için her gün muayeneyi erteleyerek düşüncelere dalmıştı. Eğer kötü bir hastalıksa geriye ne kadar vakti kalmıştı? Bir yıl. Altı ay. Belki üç ay. İşte o zaman, kocasıyla birlikte ne kadar uzun zaman geçirdiğinin farkına varmıştı. Mutluluğun ve doğallığın ortadan kalktığı çokça zaman. Elinden gelenin en iyisini yaparak, sabır ve özveri göstererek devam eden zaman. İşte kendi kendine tam da bunu yapmıştı.

Nihayet Ciu’yu doğurduğu kadın doğum kliniğine gideceği gün öğleden önce Vanğşimni Tren İstasyonu’nun peronunda dikilip bir türlü gelmeyen treni bekliyordu. Karşı tarafta çürümeye yüz tutmuş metal barakalar vardı ve taşıtların geçmediği rayların arasında el değmemiş otlar büyümüştü. Ansızın bu dünyada hiç yaşamamış olduğu hissine kapılması onu şaşırtmıştı. Bu doğruydu. Hiç hayatını yaşamamıştı. Hatırlayabildiği çocukluk döneminden beri yaptığı tek şey sadece sabretmekti. İyi bir insan olduğuna inanmış ve inandığı gibi kimseye bir zararı da olmamıştı. Hep dürüsttü, kendi çapında başarılı olmuştu ve bir süre böyle devam edecekti. Ancak bu, anlaşılamaz bir durumdu. Çürüyen barakalar ve büyüyen otların önünde o, hiç yaşamamış küçük bir çocuktan ibaretti.

Gerginliğini ve utancını saklayıp yatağa uzandığı vakit orta yaşlardaki erkek doktor soğuk bir laparoskopi aletini vajinasının derinliklerine doğru iterek vajina duvarına yapışmış dile benzer polipi çıkardı. Keskin bir acı

kıvranmasına yol açmıştı.

"Bunun yüzünden kanamanız olmuş. Tertemiz çıkardığım için kanama birkaç gün içinde azalıp sonra kesilecektir. Yumurtalıklarda bir anormallik olmadığından endişelenmenize gerek yok."

O an beklenmedik bir keder hissetti. Yaşaması gereken zaman devam ediyordu ve buna hiç sevinmemişti. Geçen bir ay boyunca kaygılandığı ağır hastalık olasılığının aksine önemsiz bir dertten mustarip olduğunu anlamıştı. Eve dönüş yolunda, yine Vanğşimni İstasyonu'nda ayakta beklerken bacaklarının sendelemesi, sadece az önce operasyon geçiren yerin sızlamasından dolayı değildi. Sonunda tren gürültülü bir sesle platforma gelince genç kadın tutunarak metal koltuğun arkasına sığındı. Bunu yapmasının sebebi, içindeki bir şeyin onu sert bir şekilde vagonun önüne doğru fırlatacakmış gibi hissetmesinden duyduğu korkuydu.

Sonrasında yaşadığı dört ayı geçkin süre nasıl açıklanabilir acaba? Kanama yaklaşık iki hafta daha devam edip yara kapanınca durmuştu. Ancak o hâlâ vücudunda açık bir yara hissediyordu. Sanki bedeninden daha büyük bir yara, karanlık bir deliğe doğru tüm bedenini çekiyormuş gibiydi.

Baharın geçip yazın gelişini sessizce seyretti. Makyaj malzemeleri alıp dükkândan çıkan kadınların kıyafetleri gitgide gösterişli hale geliyor ve kısalıyordu. Her zamanki gibi müşterileriyle gülümseyerek ilgileniyor, içtenlikle ürünler tavsiye ediyor, uygun fiyatta indirip yaparak numune ve eşantiyon ürünlerden bol bol veriyordu. Yeni ürünlerin posterlerini göze çarpacak yerlere yapıştırıyor, müşteriler tarafından beğenilmeyen cilt bakım ürünlerini itiraz etmeden değiştiriyordu. Ancak çalışanlara dükkânı emanet edip Ciu'yu almaya gittiği akşam saatlerinde bir mezar gibi bitkin oluyordu. Gecenin sıcağında müzik ve sevgililerle dolup taşan sokağın bir tarafında yürürken, malum karanlık deliğin her zamanki gibi olduğu yerde ağzını açmış bir vaziyette kendini içine çektiğini hissederdi. Terden sırılsıklam olan bedenini sürükleyerek sokağı geçip yoluna devam ederdi.

Aşırı sıcak olan yaz mevsiminde artık havanın sabah ve akşamları serinlediği sıralardı. Her zaman yaptığı gibi birkaç günlük aradan sonra şafak vakti eve gelen kocası bir hırsız gibi ona sarıldığında onu itmişti.

"Yorgunum."

"Gerçekten yorgunum diyorum."

Kocası kısık sesle konuştu.

"Biraz dayan."

O zaman hatırlamıştı. Bu sözü uykulu halde sayısız kere duyduğunu.

Uykulu haliyle, bu ânı atlatırsam bir süre her şey düzelecek düşüncesiyle dayandığını. Her seferinde derin bir biçimde uyuyarak ıstırabı, hatta utancı sildiğini. O gecelerin sabahındaki her kahvaltıda yemek çubuğunu bilinçsizce kendi gözüne saplamak ya da çaydanlıktaki kaynar suyu başından aşağı boca etmek istediğini.

Kocası uyuyunca yatak odası sessizliğe büründü. Yan yatmış çocuğunu düzeltirken, karanlıkta belli belirsiz görünen baba ve oğlunun yüzlerinin acıklı şekilde çok benzediğini gördü.

Sorun olacak hiçbir şey yoktu. Bu doğruydu. Şimdiye dek yaptığı gibi yaparak yaşamaya devam etse olurdu. Bunun dışında başka bir yol da yoktu.

Uykusu tamamen kaçmıştı ama onun yerine ağır yorgunluk ensesine yüklenmeye başlamıştı. Tüm bedenindeki nemin tükenerek her yerinin kuruduğunu hissetti. Kuruyan bedeni çoktan paçavra olmuş gibiydi.

Yatak odasından çıkarak koyu mavi balkon penceresine baktı. Ciu'nun gece oynayıp bıraktığı oyuncaklar, koltuk ve televizyon, mutfak tezgâhının karanlık kapakları ve ocağın üzerindeki lekeler sanki ilk defa gördüğü şeylermiş gibi, bu ev sanki ilk defa girdiği bir evmiş gibi etrafına baktı. Göğsünde garip bir ağrı hissetti. Sanki evin duvarları giderek küçülüp üstüne kapanıyormuşçasına bir basınç duygusuydu bu.

Gardırobun kapağını açtı. Çocuğunu emzirdiği zamanlardan bu yana sevdiği, evde sık sık giydiğinden rengi solacağı kadar solan mor tişörtünü çıkardı. Kendini iyi hissetmediğinde bunu giyerdi çünkü sayısız kere yıkanmasına rağmen süt ve bebek kokusunu hâlâ taşıması ona güven veriyordu. Ancak bu sefer bir etkisi olmamıştı. Göğüs ağrısı gittikçe kötüleşti. Nefes alması zorlaştığından sürekli derin nefes almak zorunda kaldı.

Koltuğa yanlamasına ilişti. Daire şeklinde dönen saatin yelkovanını gözleriyle takip ederek nefesini sakinleştirmeye çalıştı. Ancak istediği olmadı. Birdenbire, o ânı defalarca yaşamış gibi bir deja vu hissetti. Istırap dolu hakikat, sanki çok uzun zaman önce hazırlanmış gibi, yalnızca bu ânı bekliyormuş gibi önünde duruyordu.

Tüm bunlar anlamsız.

Artık dayanacak gücüm yok.

Daha devam edemem.

Devam etmek istemiyorum.

Tekrar evdeki eşyalara göz gezdirdi. Ona ait değillerdi. Yaşadığı hayatın ona ait olmaması gibi.

Bir bahar günü öğleden sonra tren istasyonunun peronunda dikilip

ölümün birkaç aylık bir süreyle yaklaştığını hissettiğinde, vücudundan durmak bilmeden akan kanın bunun delili olduğuna inandığında, aslında uzun zamandan beri ölü olduğunu çoktan kavramıştı. Yorucu hayatının bir tiyatro oyunundan ya da korkunç bir hayaletten öteye gitmediğini anlamıştı. Yanıbaşında öylece duran ölümün yüzü, uzun zaman önce kaybolup sonra geri dönen bir akraba gibi tanıdıktı.

Üşümüş gibi titreyen bedenini doğrultarak oyuncakları koyduğu odanın kapısına doğru yöneldi. Geçen bir hafta boyunca her akşam Ciu'yla birlikte süsleyip astıkları bebek dönencesini sökerek ipini çözmeye başladı. Sıkıca bağladığı için parmak uçları acıdı ama sabırla son düğümü de çözdü. Süslemede kullandığı yıldız şeklindeki el işi kâğıtlarıyla selofan kâğıtlarını düzenle üst üste koyup sepete yerleştirdikten sonra ipi sararak pantolonun cebine koydu.

Çıplak ayaklarına sandalet geçirdi. Ağır dış kapıyı iterek açtı ve çıktı. Beş katı merdivenle indi. Dışarısı henüz karanlıktı. Devasa apartmanda sadece iki üç dairenin ışığı yanıyordu. Yürümeye devam etti. Apartmanın arka kapısından geçerek karanlık ve dar bir patikadan arka taraftaki dağa doğru yürümeye başladı.

Koyu mavi karanlık yüzünden arkadaki dağ normalden daha derin görünüyordu. Şafak vaktinden itibaren kaynak suyu doldurmak için dağa çıkan çalışkan yaşlıların bile henüz uyuduğu saatlerdi. Başı öne eğik halde yürüdü ve yürüdü. Ter mi gözyaşı mı olduğu belli olmayan sıvıların birbirine girdiği yüzünü elinin tersiyle sessizce ovuşturdu. Kendisini alıp yutan delik benzeri bir ıstırap, şiddetli bir korku hissetti, aynı zamanda içine dolup taşan garip bir huzur.

Zaman durmak bilmiyor.

Sandalyeye geri dönüyor. Son kalan saklama kabının kapağını açıyor. Kardeşinin gergin elini zorla çekerek eriklerin kaygan kabuklarına dokunmasını sağlıyor. Kardeşi cılız parmaklarını bükerek içlerinden bir tanesini tutturuyor.

Eriğin Yonghe'nin sevdiği bir meyve olduğunu unutmamıştı. Bir keresinde, küçük Yonghe'nin eriği çiğnemeden ağzında dolandırarak çok hoş bir his dediğini hatırlıyor. Ancak şimdi Yonghe'nin ellerinde bir tepki yok. Yonghe'nin incelen tırnaklarının tıpkı bir kâğıt gibi olduğunu hissediyor.

"Yonghe, canım."

Sessiz hastane odasında çınlayan sesi kupkuru. Herhangi bir cevap da gelmiyor. Yonğhe'nin yüzüne yüzünü yapıştırırcasına yaklaşıyor. Tam o an enteresan şekilde Yonğhe'nin göz kapakları açılıyor.

"Yonğhe!"

Kardeşinin bomboş siyah gözlerinin içine bakıyor. Sadece kendi yüzünün yansıdığını görüyor. Şaşılacak derecedeki hayal kırıklığı nabzını düşürüyor.

"Delirdin mi, sen gerçekten delirdin mi?"

Geçen birkaç yıl boyunca katiyen inanamadığı bu soruyu ilk kez soruyor.

"Sen gerçekten delirdin mi?"

Anlaşılmaz bir korku hissederek kardeşinden tereddütle uzaklaşıp yerine oturuyor. Nefes sesinin bile duyulmadığı odadaki sessizlik, ıslak bir pamuk gibi kulaklarını tıkıyor.

"Belki de…" Kendi kendine mırıldanıyor. "… Düşündüğümüzden daha basit bir şeydir." Bir an duraksıyor. "Yani… delirmiş olman."

Konuşmasını daha fazla sürdürmüyor. Onun yerine kolunu uzatarak kardeşinin dudaklarına işaret parmağını koyuyor. İnce ve sıcak nefesi yavaş ama düzenli bir şekilde parmağını gıdıklıyor. Kendi dudakları hafifçe seğiriyor.

Herkesten habersiz maruz kaldığı ıstırap ve uykusuzluğu, Yonğhe uzun zaman önce, sıradan insanlara kıyasla daha hızlı bir şekilde mi yaşadı acaba? Derken bir gün, bir anda günlük hayata bağlandığı ince ipi mi bırakıverdi? Uyuyamadığı üç ay boyunca ara sıra kafa karışıklığıyla düşünürdü. Ciu olmasaydı, o çocuğun yüklediği sorumluluk olmasaydı… Belki kendisi de o ipi elinden kaçırıverecekti.

Acısının mucize gibi dindiği anlar, güldükten sonraki anlar olurdu. Ciu, sözleriyle ya da hareketleriyle onu güldürür, o ise birden sersemlerdi. Kimi zaman güldüğüne inanamadığından daha da gülerdi. Öyle zamanlarda gülüşü keyiften çok kafa karışıklığına yakın olur ancak Ciu, onun bu gülen halini sever.

"Böyle mi anne? Böyle yapınca mı güldün?"

Ciu o andan itibaren az önceki hareketlerini tekrarlamaya başlar. Ya dudaklarını büzüp alnına boynuz yapar, ya pat diye düşme taklidi yapar, ya da iki bacağının arasına kafasını sıkıştırıp "Anne, anne" diye gülünç bir tonda bağırıp komiklikler yapar. Annesi güldükçe Ciu, komikliklerinin dozunu artırır. Neticesinde, bir ara işe yaradığını hatırladığı tüm güldürme yollarını seferber eder. Küçük çocuğun o ölümüne gayreti tam tersine ona vicdan azabı yaşattığından, gülüşünün sonuçta buğulandığını Ciu'nun anlaması mümkün

değildir.

Yaşamak denilen şey çok tuhaf, diye düşünür gülmesi biterken. Bazı olaylar geçtikten sonra bile, onca korkunç şeye maruz kaldıktan sonra bile, insan yiyor, içiyor, tuvalet ihtiyacını görüyor, yıkanıyor ve yaşamaya devam ediyor. Hatta kimi zaman kahkahalarla gülüyor. Belki kocam da böyle yaşıyordur, diye düşündüğünde, unuttuğu merhamet duygusu sanki bir uyku gibi usul usul ortaya çıkıyor.

Ancak çocuğun tatlı kokan küçük bedeni onun yanında uzanıp henüz günah işlememiş küçük yüzü yorgunluktan uykuya dalınca, gece istisnasız tekrar başlıyor.

Henüz karanlık, şafak vakti, Ciu'nun uyanmasından önceki üç, dört saat. Yaşayan herhangi bir varlığın en ufak sesinin bile duyulmadığı saatler. Sonsuzluk gibi uzun, bataklık gibi zemini olmayan saatler. Boş küvete büzülerek uzanıp gözünü kapatınca karanlık orman üzerini kaplıyor. Siyah yağmur damlaları Yonğhe'nin vücuduna mızrak gibi saplanıyor, zayıf çıplak ayakları çamura batıyor. O görüntüyü silmeye çalışarak başını sallayınca, nedendir bilinmez, bir yaz günü ağaçlar sanki kocaman ve yeşil renkli havai fişekler gibi gözlerinin önünde canlanıyor. Yonğhe'nin anlattığı düş yüzünden mi acaba? Hayatı boyunca gördüğü sayısız ağaç, merhametsiz bir deniz gibi dünyayı kaplayan orman dalgası bitkin vücudunu sarmalayıp yanıyor. Şehirler, kasabalar ve yollar, büyüklü küçüklü adalar ve köprüler gibi, o da orman denizinin üstünde yüzüyor. Sıcak dalgalar tarafından sürüklenerek, yavaş yavaş aşağılara bir yerlere gidiyor yalnızca.

Ağaç dalgalarının aslında ne demek istediğini bilmesi mümkün değil, o gece şafak vaktinde dar patikanın sonunda gördüğü, gün doğumunda tamamı yeşil bir alev gibi dimdik duran ağaçların ne söylediğini de.

Söylenenler katiyen samimi şeyler değildi. Teselli edip onu ayağa kaldıran sözler de değildi. Aksine merhametsiz, korkulacak kadar soğuk sözlerdi. Nereye bakarsa baksın, kendi hayatını kabul edecek bir ağaç bulamıyordu. Hiçbir ağaç onu kabul etme niyetinde değildi. Ağaçlar, yaşayan devasa hayvanlar gibi, çetin ve hoşgörüsüz bir şekilde, bütün bedenleriyle dimdik duruyorlardı sadece.

Zaman durmak bilmiyor.

Bütün kapların kapaklarını kapatıyor. Termostan başlayarak teker teker hepsini çantasına koyuyor. Çantanın fermuarını sonuna kadar çekiyor.

Şu deriden başka şeyi kalmayan bedenin ötesinde, Yonğhe'nin ruhu başka bir zaman ve mekâna mı gitti? Yonğhe'nin dimdik amuda kalkmış halini

hatırlıyor. Yonğhe, o yerin beton zemin değil de ormanın bir yerleri olduğunu mu düşünmüştü acaba? Yonğhe'nin bedeninden dirayetli dallar çıkıp, beyaz kökler ellerinden uzanıp kara toprağı mı kavramıştı? Bacakları havaya, elleri toprağın merkezine doğru mu uzanmıştı? Gergin uzanan beli bütün gücüyle iki taraftan ağırlığa direnebilmiş miydi? Gökyüzünden bir ışık Yonğhe'nin bedeninden geçerek inerken topraktan fışkıran su ters yönde yükselip Yonğhe'nin kasıklarında çiçek mi açtırmıştı? Yonğhe ters durup bütün bedenini tamamen açtığında, onun ruhunda böyle olaylar mı meydana geliyordu?

"Gerçekten de…" Bağırıyor. "… ölüp gidiyorsun."

Sesi daha da yükseliyor.

"Bu yatağa uzanıp ölüyorsun. Her şey bir tek bundan ibaret."

Dudaklarını ısırıyor. Dişlerinin gücü dudaklarında kan toplanacak kadar artıyor. Yonğhe'nin duygusuz yüzünü avuçlayıp sıkma dürtüsünü, gulyabaniye benzeyen bedenini şiddetle sarsıp alaşağı etme dürtüsünü bastırıyor.

Artık daha fazla zaman kalmadı.

Çantasını sırtına takıp sandalyeyi iterek yerine koyuyor. Hafif kamburca yürüyerek hastane odasından çıkıyor. Başını çevirince, Yonğhe'nin kaskatı kesilmiş gergin bedeninin hâlâ yatak çarşafının altında olduğunu görüyor. Az öncekinden daha sert şekilde dişlerini sıkıyor. Lobiye doğru adım atıyor.

Küt saçlı bir hemşire elinde beyaz ve küçük plastik sepetle lobideki sehpanın önüne oturuyor. Sepette çeşitli tırnak makasları var. Hastalar sıraya girerek birer tırnak makası alıp gidiyor. Herkesin sevdiği şeyler farklı olduğundan mıdır nedir, seçerken çok fazla zaman harcıyorlar. Öte taraftaysa saçları bağlı yardımcı hemşireler bunak hastaların tırnaklarını sırayla kesiyor.

Bu manzarayı sessizce seyrederek dikiliyor. Sivri ve yaralayabilecek şeyler, uzun ip biçimindeki boynu sıkabilecek şeyler hastanede yasak. Bunlar başkalarına da zarar verebilir ama daha da önemlisi ve asıl sebep, hastanın kendisine zarar verebileceği endişesi. Verilen sürede tırnak makaslarını iade etmek için her biri kendi parmaklarına dalmış hastaların yüzlerine bakıyor. Duvarda asılı saat, ikiyi beş geçtiğini gösteriyor.

Doktorun beyaz önlüğü cam kapıya yansırken lobinin kapısı açılıyor. Yonğhe'den sorumlu doktor. Doktor alışkın hareketlerle arkasını dönüp kapıyı kilitliyor. Her büyük hastanede böyledir ama akıl hastanesinde uzman doktorların itibarı çok daha özel görünüyor. Herhalde bunun sebebi

hastaların hapis altında tutulması. Hastalar Mesih'i bulmuşçasına birden akın ederek doktorun etrafını sarıyor.

"Doktor bey, bir dakika. Karımla telefonda konuştunuz mu? Artık taburcu olabilir diye bir kere söyleseniz…"

Orta yaşlardaki erkek hasta önceden hazırladığı not kâğıdını doktorun önlüğünün cebine koyuyor.

"Karımın telefon numarası. Şey, bir kez telefon etseniz…"

Orta yaşlardaki adamın sözünü kesen ve bunamış gibi görünen yaşlı hasta araya giriyor.

"Hocam, lütfen ilaçları değiştiriniz. Sürekli kulağımdan uuu sesi geliyor diyorum."

Bu sırada, daha önce karşılaştığı paranoyak kadın hasta doktora yaklaşarak bağırmaya başlıyor.

"Doktor bey, benimle konuşmayacak mısınız? Şu adam beni dövdüğünden rahatça yaşayamıyorum. Hayır, neden böyle yapıyor ki? Neden beni tekmeliyor? Konuşarak halletmeli."

Doktor mesleki bir rahatlıkla gülümseyerek kadını teselli ediyor.

"Kim, ne zaman sizi tekmeledi ki? Bir dakika. Önce şu beyle biraz konuşayım. Ne zamandan beri kulağınızdan ses geliyor?"

Bir ayağını pat pat diye yere vurarak bekleyen kadının asık suratı hiddetten ziyade perişanlığı ve huzursuzluğu açığa vuruyor.

O anda lobinin kapısı tekrar açılıyor ve içeri ilk defa gördüğü bir doktor giriyor.

"Dâhiliye doktoru."

Hangi ara yanına geldiyse, Hicu Hanım kulağına fısıldıyor. Her akıl hastanesinde daima birer tane bulunduğu söylenen dâhiliye doktoruydu herhalde. Bebek yüzlü olduğundan mıdır epeyce genç görünen, soğuk ama zeki görünümlü bir erkek. Nihayet hastaları ayıran Yonghe'nin doktoru, tak tak tak ayak sesleriyle ona yaklaşıyor. İstem dışı kendini geriye çekiyor.

"Konuştunuz mu?"

"Bence bilinci kapalı gibiydi."

"Dışarıdan öyle görünüyor ama bütün kasları sertçe gerilmiş durumda. Bilinci kapalı değil, aksine bilincini bir yerlere yoğunlaştırmış. Bu durumu ısrarla kırdığımız zamanki tepkisini görseniz, tamamen uyanık olduğunu anlarsınız."

Doktorun tutumu ciddi ve biraz gergin görünüyor.

"Ablası olduğunuzdan o halini izlemek size zor gelebilir. Yardım etmenin

zor olduğuna hükmettiğinizde geri çekilmeniz iyi olacaktır.”

“Anladım, fakat…”

Doktor sözünü kesiyor.

“Eminim ki her şey düzelecek.”

Direnen Yonğhe’yi omzunda taşıyan hasta bakıcı koridordan geçerek boş olan iki kişilik hasta odasına giriyor. Çalışanların peşinden o da odaya giriyor. Doktor haklıydı. Yonğhe’nin bilinci kesinlikle açıktı. Yonğhe’nin hareketleri öyle vahşi ve sert ki öylece uzanıp duran kadınla bu kadının aynı insan olduğunu söylemek zor. Ne dediğinin büyük çoğunluğu anlaşılmayan feryatları boğazını yırtarak çıkıyor.

“… Bırak!… Bıraak!”

Kurtulmak için çabalayan Yonğhe’yi iki hasta bakıcıyla yardımcı hemşire koşup kaldırarak yatağa yatırıyor. İki kolunu ve iki bacağını bağlıyorlar.

“Lütfen dışarı çıkın.”

Tereddüt eder biçimde ayakta dururken başhemşire sesleniyor.

“Ailesinden birinin görmesi zor olacaktır. Dışarıda bekleyiniz.”

Yonğhe’nin gözleri bir an ona doğru bakarak ışıldıyor. Feryatları şiddetleniyor. Parçalara ayrılmamış sözleri ağzından dökülüyor. Bağlı bacak ve kollarıyla mücadele eden Yonğhe sanki baskıdan kurtulup ona doğru koşacak gibi.

Farkında olmadan Yonğhe’ye yaklaşıyor. Bir deri bir kemik kalan Yonğhe’nin ince kolu kıpırdıyor. Yonğhe’nin ağzından beyaz köpükler çıkıyor.

“O… olmaz!”

Yonğhe ilk defa anlaşılır bir telaffuzla, hayvana benzer bir sesle feryat ediyor.

“O… olmaz! Yemek is… istemiyorum!”

Yonğhe’nin çırpınan yanaklarını iki eliyle sarmalıyor.

“Yonğhe. Yonğhe.”

Yonğhe’nin korkudan taş kesilmiş bakışları gözlerini tırmalıyor.

“Lütfen dışarı çıkın. Yardımdan çok engel oluyorsunuz.”

Hasta bakıcılar onu koltukaltlarından tutup doğrultuyor. Karşı koymasına fırsat kalmadan açık kapıdan dışarıya itiliyor. Dışarıda ayakta bekleyen hemşire, kolundan tutup çekiyor.

“Lütfen burada bekleyin. Sizin yüzünüzden daha fazla heyecanlanıyor.”

Yonğhe’den sorumlu doktor eldiven takıyor. Başhemşirenin uzattığı hortumu alıp ince ve uzun hortuma jel sürüyor. O arada hasta bakıcı tüm

gücünü kullanarak iki eliyle Yonğhe'nin yüzünü sabitliyor. Hortumu yakından görünce Yonğhe'nin yüzü kıpkırmızı kesiliyor ve görevlinin elini itiyor. Hasta bakıcının dediği gibi. Öyle bir gücün nereden çıktığını anlamak imkânsız. İster istemez bir adım öne atılıyor. Hemşire onu kolundan tutup zapt ediyor. Sonunda hasta bakıcının güçlü iki eli, Yonğhe'nin çöküк yanaklarını tutuyor. Fırsattan istifade doktor hortumu Yonğhe'nin burnuna sokuveriyor.

"Lanet olsun. Yine tıkandı."

Sorumlu doktor yakınır gibi bağırıyor. Yonğhe uvulasıyla yemek borusunu tıkayıp dudaklarını araladıktan sonra hortum geri fırlıyor çünkü. İnce pirinç lapasını şırıngayla hortuma aktarmak için bekleyen dâhiliye doktorunun alnında kırışıklıklar oluşuyor. Sorumlu doktor, Yonğhe'nin burnundan hortumu çekiyor.

"Hadi, bir kez daha yapalım. Bu sefer daha hızlı."

Tekrar hortuma jel sürülüyor. Devamlı çırpınarak direnen Yonğhe'nin yüzüne cüsseli hasta bakıcı tekrar bastırıyor. Hortum Yonğhe'nin burnuna giriyor.

"Oldu. Artık oldu."

Doktorun ağzından kısa bir iç çekiş süzülüyor. Dâhiliye doktorunun eli hareketleniyor. Şırıngayla lapayı dökmeye başlıyor. Kolunu tutmakta olan hemşire eline güç verip fısıltıyla konuşuyor.

"Tamamdır. Başardılar. Artık uyutabiliriz. Aksi halde kusabilir."

Başhemşire sakinleştirici iğneyi çıkardığı an, aniden yardımcı hemşire keskin bir çığlık atıyor. İnhe, hemşireden kolunu kurtarıp yatağa koşuyor.

"Çekilin. Hepiniz çekilin."

Sorumlu doktoru omzundan iterek Yonğhe'nin önünde duruyor. Hortumu tutan yardımcı hemşirenin yüzü kan revan içinde. Kan sürekli hortumdan, Yonğhe'nin ağzından fışkırıyor. Elinde şırınga olan dâhiliye doktoru geri adım atıyor.

"Bunları çözün. Bu ipleri hemen çözün diyorum!"

İnhe şuursuzca haykırınca hasta bakıcı omuzlarından sıkıca tutup çekiyor. O arada sorumlu doktor kıvranan Yonğhe'nin burnundaki uzun hortumu çekip çıkarıyor.

"Kımıldamadan, kımıldamadan dur, kımıldama!" Sorumlu doktor Yonğhe'ye bağırıyor.

"Sakinleştirici!" Başhemşire elindeki iğneyi uzatmaya çalışıyor.

"Yapma!"

Onları izlerken bu tek kelimeyle yalvarırcasına feryat ediyor.

"Yeter! Yapma! Yapmayın!

İnhe, hasta bakıcının kolunu ısırıp tekrar öne doğru koşuyor. "Bu ne ya, lanet olası!"

Hasta bakıcının ağzından inlemeyle karışık bir küfür çıkıyor. Duraksamadan koşarak kardeşini kucaklıyor. Yonğhe'nin öğüre öğüre kustuğu sıcak kan bluzunu ıslatıyor.

"Lütfen yeter artık. Lütfen durun…"

Elinde şırınga olan başhemşirenin bileğinden tutuyor. Sessizce, kucağındaki kardeşinin çırpınışlarını hissediyor.

Doktorun beyaz önlüğünün her yerine Yonğhe'nin kanı sıçramış durumda. Devasa bir girdabı andıran o kan lekelerine sersem sersem bakıyor.

"Hemen büyük bir hastaneye sevk etmeliyiz. Lütfen Seul'e gidin. Mide kanaması sorunu halledilirse o hastanede boğaz damarından protein iğnesi yapılmalı. O da uzun süre etkili olmaz ama yaşamını uzatmak için tek yol bu.

Az önce yazıcıdan çıkan tıbbi raporu çantaya koyup hemşire odasından çıkıyor. Tuvalete girer girmez güç verdiği bacakları klozetin önünde çöküveriyor. Sessizce kusmaya başlıyor. Bulanık çayla birlikte sarı mide suyu dışarı çıkıyor.

"Aptal."

Lavaboda yüzünü yıkayıp, titreyen dudaklarıyla aynı sözcüğü tekrarlıyor. "Aptal."

En çok zarar verebileceğin şey senin kendi bedenin. Kendi istediğin şekilde yapabileceğin tek şey bu. Ancak bu bile istediğin gibi olmuyor değil mi?

Kafasını kaldırınca aynada yansıyan yüzünün ıslak olduğunu görüyor. Rüyalarında defalarca kanayan gözü. Her ne kadar elini kaldırıp silse de kanı temizleyemediği gözü. Ancak şimdi aynada gördüğü o gözler ağlamıyor. Her zaman yaptığı gibi hiçbir duyguyu belli etmeden sessizce aynadaki kadına bakıyor sadece. Biraz önce kulak zarını parçalayan feryatların kendine mi ait olduğuna inanamayacak kadar kendine yabancı olduğunu düşünüyor.

Sanki içip sarhoş olmuş gibi koridor sallanıyor. Denge sağlamak için tüm gücünü kullanıp lobiye yöneliyor. Birden güneş ışığı giriyor ve kasvetli lobi tamamen aydınlanıyor. Uzun bir aradan sonraki gün ışığı. Işığa hassas hastalar hareketleniyor. Kargaşayla pencereye yaklaşan hastaların arasında üzerinde günlük kıyafetiyle kadın bir hasta onun olduğu tarafa yürüyor.

Kadına gözlerini kısarak bakıyor. Bulanık bakışların ortasında duran kadının yüzünü ayırt etmeye çalışıyor. Hicu Hanım. Tekrar ağladığından mıdır nedir, gözleri kızarmış. Her zaman böyle duygusal mıydı? Yoksa hissi gelgitleri fazla olan bir hasta mıydı?

"Ne yapacağım? Yonğhe şimdi giderse…"

Hicu Hanım'ın elini tutuyor.

"Bugüne kadar yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Birden ellerini uzatıp ağlayan kadının zayıf omuzlarını çekerek ona sarılma dürtüsü hissediyor. Ancak öyle yapmıyor. Onun yerine gözlerini pencereden merakla dışarı bakan hastalara çeviriyor. Kendinden geçen hastaların arzulu bakışları sanki pencerenin ötesine çıkıp gitmek ister gibi. Onlar buraya kapatılmış durumda. Hicu gibi. Yonğhe gibi. Bu kadını kucaklamaması, Yonğhe'yi buraya hapseden kişinin tam da kendisi olduğu gerçeğini unutmaması yüzündendi.

Doğu koridorundan hızlı ayak sesleri duyuluyor. Sedyeye yatırılan Yonğhe'yi, iki hasta bakıcı acele adımlarla çıkarıyor. Az önce hemşire yardımcısıyla birlikte çabucak yıkayıp üzerini giydirdikleri Yonğhe, gözleri kapalı halde, temiz yüzüyle banyo yaptıktan sonra mışıl mışıl uyuyan bir bebek gibi. Hicu Hanım'ın sert elinin Yonğhe'nin kemikten ibaret elini tutmak için uzanmasını, başını çevirerek görmezden geliyor.

Şoför koltuğunun ötesinde, ambulansın ön camından yaz mevsiminin gür ormanı görülüyor. Öğleden sonranın kuru güneş ışıkları altında, yağmurda ıslanmış tüm ağaç yaprakları yeniden doğuyormuşçasına coşkuyla parıldıyor.

Yonğhe'nin henüz kurumamış saçlarını kulağının arkasına atıyor. Hicu Hanım'ın dediği gibi Yonğhe'nin bedeni hafifti. Küçük bir çocuk gibi bebeksi tüylerle kaplı teni beyaz ve pürüzsüzdü. Omurga kemikleri tek tek sayılabilen sırtına sabunu sürerken, sayısız kere kardeşiyle birlikte yıkandığı çocukluk zamanlarını, sırtını keseleyip saçlarını yıkadığı akşamları hatırladı.

Sanki o zamanlara dönmüş gibi, Yonğhe'nin ince ve güçsüzleşen saçlarını okşuyor. Saçlar Ciu'nun kundaktaykenki saçlarını hatırlatıyor ona, çocuğun minik parmaklarını kaşlarında hissediyor ve kendini aciz hissediyor.

Çantasının iç gözünden cep telefonunu çıkarıyor. Bütün gün kapalı tuttuğu telefonu açıp yan dairede oturan komşu kadının telefon numarasını tuşluyor.

"Ciu'nun annesi ben… Akrabam yüzünden hastaneye uğramıştım. Evet, durum, ansızın… Hayır. Saat altıya on kala apartmanın ana kapısının önüne

anaokulunun servisi geliyor da. Evet, nerdeyse tam zamanında gelir… Çok geç kalmam. İşim geç bitecek gibi olursa Ciu'yu alıp hastaneye getiririm olmazsa. Orada nasıl uyutursunuz? Gerçekten teşekkür ederim… Benim telefon numaram sizde var değil mi? Birazdan tekrar ararım."

Telefonu kaparken uzun zamandır kimseden Ciu'ya bakmasını rica etmediğini fark ediyor. Kocasından ayrıldıktan sonra muhakkak akşamları ve hafta sonlarını çocuğuyla geçirmeyi prensip haline getirmişti.

Alnını buruşturuyor. Aniden yaklaşan bir uyuklama hissiyle ambulansın camına sırtını yaslıyor. Gözleri kapalı halde düşünüyor.

Ciu yakında büyüyecek. Tek başına yazıları okuyup insanlarla iletişim kuracak. Elbet bir gün ağızdan ağza iletilerek çocuğun kulağına gidecek tüm bu olayları ona nasıl açıklayabilir? Hassas mizaçlı ve sık sık hasta olan bir çocuk olsa da şimdiye kadar nispeten sorunsuz ve sevgi dolu büyümüştü. Böyle büyümesini devam ettirebilecek miydi?

İkisinin, Yonghe'yle eski kocasının sarmaşık gibi birbirine girmiş çıplak bedenleri aklına geliyor. Bu manzara kesinlikle şok edici bir görüntüydü ancak garip bir şekilde zaman geçtikçe cinselliği çağrıştırmaz olmuştu. Çiçek, yaprak ve yeşil dallarla kaplı bedenleri sanki artık birer insan değilmiş gibi yabancıydı. Onların hareketleri, insanlıktan kurtulup sıyrılmak isteğiyle mücadele ediyor gibi görünüyordu. Eski kocası hangi duygularla böyle bir videoyu çekmek istemişti acaba? Tüm varlığını o acayip ve iç karartıcı görüntülere bağlayıp kayıp mı etmişti?

"Anne, senin fotoğrafın uçup gitti. Gökyüzüne baktım, bir kuş uçuyordu, kuştan 'Ben annenim… ' diye bir ses geldi. Ha, bir de kuşun vücudundan iki tane de el çıkıyordu."

Uzun zaman önce, henüz konuşmayı pek beceremeyen Ciu, uykusunda, henüz açılmamış gözlerini hafifçe aralayarak böyle söylemişti. Tam ağlamak üzereyken çocuğun yüzünde hep beliren belli belirsiz gülümsemeye şaşırmıştı.

"E sonra ne oldu, üzücü bir rüya mıydı?"

Yatağa uzanan Ciu küçük yumruklarıyla dolu dolu olan gözlerini ovuşturdu.

"Nasıl bir kuştu? Ne renk?"

"Beyaz… Hı hı, güzel bir kuştu."

Hüp diye nefesini içine çeken çocuk onun kucağına yüzünü gömdü. Onu güldürmek için aşırı çaba gösterdiği zamanlardaki gibi insanı aciz kılan bir ağlamaydı. Çocuk, ne kendi isteğini yaptırmaya çalışıyor, ne bir yardım talep

ediyordu. Yalnızca üzüntü hissettiği için ses çıkarmadan ağlıyordu. Teselli edermiş gibi konuştu.

"Yani, o bir anne kuştu demek ha."

Ciu, annesinin göğsüne gömdüğü başını salladı. İki eliyle çocuğun yüzünü sarmaladı.

"Bak, annen burada. Beyaz bir kuşa dönüşmedi, değil mi?"

Yavru bir köpek gibi ıslanan çocuğun yüzünde hafif bir gülümseme oluştu.

"Gördün mü, öylesine bir rüya işte."

Gerçekten öyle mi, o an nefesini tutarak sordu. Rüyadan ibaret, kötü bir tesadüf müydü sadece? O sabah, gün doğumunda ayağa kalkarak arkadaki ağaçların arasından geçip, rengi solmuş mor tişörtüyle geri adımlarla dağdan indiği sabahtı.

Öylesine bir rüya.

Ciu'nun o günkü yüzünü her hatırladığında sesli söylediği cümle bu. Kendi sesine şaşırıp gözlerini fal taşı gibi açarak etrafını kolaçan ediyor. Ambulans eğimli yolda hızla ilerlemeye devam ediyor. Uzun süredir tarayamadığı saçlarını toparlarken elleri gözle görülür şekilde titriyor.

O şafakta evinin arkasındaki dağa doğru yürüyerek, terk edildiği gibi çocuğunu terk etmeyi düşünebildiğini açıklaması mümkün değil. Kendisini bile ikna edemeyeceği zalim sorumsuzluğun günahını hiç kimseye itiraf edemez, kimseden af dileyemez. Tüyleri diken diken eden bu sarsılmaz gerçeğin acısını hissediyor. Eski kocasıyla Yonğhe sınırları aşıp o şekilde ileri gitmeseydi, tüm her şey kumdan bir kale gibi yıkılıp gitmeseydi, belki de yıkılan kişi tam da kendisi olacaktı. Yıkılsaydı eğer tekrar ayağa kalkamayacaktı. Öyleyse bugün Yonğhe'nin kustuğu kan kendi ciğerinden fışkırması gereken kan mıydı?

Yonğhe sızlanarak uyanmaya çalışıyor. Tekrar kan kusar endişesiyle telaşla mendili kardeşinin ağzına götürüyor.

"Hıım."

Yonğhe kan kusmak yerine gözlerini açıyor. Siyah göz bebekleri doğrudan ona bakıyor. Kim bilir bu gözlerin arkasında neler kıpırdanıyordu? Nasıl bir korku, nasıl bir nefret, nasıl bir acı, onun bilmediği nasıl bir cehennem bekliyordu pusuda?

"Yonğhe."

Kuru bir sesle kardeşine sesleniyor.

"… Hıım, hım."

Onun seslenişine cevap vermeye niyetli değil, aksine asla cevap vermeyeceğim diye isyan edercesine başını öte tarafa çeviriyor. Titreyen ellerini kardeşine uzatıp ânında geri çekiyor.

Dudaklarını ısırıyor. Çünkü aniden, o şafak vaktinde dağa çıkan patika yolu hatırlıyor. Sandaletlerini ıslatan soğuk çiğ taneleri çıplak ayaklarına sızmıştı. Gözyaşı falan dökmemişti. Çünkü anlaması mümkün değildi. Pare pare olmuş bedenini ıslatan, kupkuru damarlarında yayılan o soğuk nemin neyi anlatmak istediğini anlaması katiyen mümkün değildi çünkü. Her şey sadece onun bedeninden içeriye, iliklerine kadar sızmıştı.

"Bu…"

Birden ağzını açıp Yonğhe'nin kulağına fısıldıyor. O an bir çukurdan geçen araç sarsılıyor. İki eline güç verip kardeşinin omuzlarını tutuyor.

"… belki de bir rüyadır."

Başını öne eğiyor. Bir şeyler tarafından sımsıkı tutulan biri gibi, Yonğhe'nin kulağına ağzını dayayıp tane tane konuşmaya devam ediyor.

"Rüyadayken her şey gerçekmiş gibi gelir ya insana, ancak uyandıktan sonra rüya olduğunu anlarsın. Demek istediğim elbet bir gün biz de bu rüyadan uyanırsak, o zaman…"

Başını kaldırıyor. Ambulans Çuksıonğ Dağı'nın çıkışındaki son dönemeçten geçiyor. Siyah bir kuşun kara bulut kümesine doğru uçtuğunu görüyor. Yaydan fırlamış gibi güçlü güneş ışınları gözünü aldığından, bakışları kuşun kanat çırpışını takip edemiyor.

Nefesini sessizce içine çekiyor. Cayır cayır yanan yol kenarındaki ağaçlara, saymakla bitmeyecek hayvanlar gibi bedenlerini doğrultup salınan yeşil alevlere dik dik bakıyor. Cevap beklermişçesine. Bir şeylere itiraz edermişçesine. Bakışları karanlık ve ısrarlı.

TEŞEKKÜRLER

On yıl önce, baharın başlarında, “Kadınımın Meyvesi” başlıklı bir öykü yazdım. Bir kadının apartman dairesindeki balkonunda bitkiye dönüşmesi ve birlikte yaşadığı adamın onu bir saksıya dikmesi hikayesiydi. Bir gün bu öykünün başka bir versiyonunu yazmayı o zamanlar düşünmüştüm. On yıl önce tahmin ettiğimden çok daha farklı bir hal aldı ama bu öykü dizisine başlamam bu şekilde oldu.

2002 yılının güzünden 2005 yılının yazına kadar bu üç öyküyü kaleme aldım; tek tek okunduğunda her biri farklı hikâyeler gibi görünse de birleştirildiğinde tamamen farklı, gerçekten anlatmak istediğim hikâyeyi oluşturan bir roman. Artık kendi yerlerine sırayla yerleşmiş oldular. Uzun bir ipin bağlanması gibi bir his bu.

“Vejetaryen” ve “Moğol lekesi” öykülerini bilgisayar yerine elle yazdım. Çünkü parmaklarım ağrıyordu. Uzun boylu, berrak gözlü üniversite öğrencisi Y kısmi zamanlı çalışarak yazdıklarımı bilgisayara geçti. Baskı alıp getirdikçe boşlukları kullanarak düzeltmeler yaptım ve sürekli rica ederek sabretmesini istedim.

Sonrasında en azından elle yazabildiğim zamanların daha iyi olduğunu anlamış oldum. Boş beyaz bir kâğıdı doldurmadan önce bileğim ağrımaya başladığından artık devam edemez olmuştum ve yapabileceğim bir şey kalmamıştı. Sese duyarlı bilgisayar? Parmak uçlarıyla dokununca elektronik uyarıyla çalışan bir klavye? Gözyaşı bile dökemeyecek kadar bitap düşmüştüm.

Tükenmez kalemi ters çevirerek klavyeyi tuşlayabileceğim fikri bu şekilde iki yıla yakın umutsuzluk yaşamamdan sonra aklıma gelmişti. Kardeşimin “Zihni Sinir İcatları” gibi bir şov programına bile katılabilirsin diyeceği kadar ustalaşınca tek başıma yazabildim. “Alev Ağacı”nı bu yöntemle yazdım.

Üzerinden iki yılın daha geçtiği şimdi, şükür ki bu yazıyı dizüstü bilgisayarımla on parmağımı kullanarak yazıyorum. Tekrar parmaklarım ağrısa da eskisi kadar acı çekmeyeceğim. İdmanlı olmanın, şükretmenin anlamını artık biraz anladım sanki.

Anlamsız ve moralsiz geçen bir gün, otobüs beklerken kaldırımdaki bir ağaca istemsizce dokunmuştum. Ağacın nemli kabuğu soğuk bir ateş gibi avucumun içini yaktı. Göğsüm buz gibi, sayısız yarıklara ayrılarak parçalandı. Canlı bir şeyle canlı başka bir şeyin buluşmasını, artık elimi çekip daha fazla ilerlemem gerektiğini, hiçbir şekilde inkâr etmenin yolu yoktu.

Artık üniversite öğrencisi olmayan Y'ye,
Hastanede araştırma yapmama izin veren yetkililere,
Sanat videolarıyla ilgili ayrıntıları öğreten kişilere,
Yardımını esirgemeyen, beni her zaman yürekten destekleyenlere,
Çanğbi Yayınevi çalışanlarına
Başımı eğerek teşekkür ederim.

Han Kang
Güz, 2007